MARS SİYAHI

BATUHAN CANTÜRK

Mylos Kitap

MARS SİYAHI

Batuhan Cantürk

Mylos
Kitap

Mylos Kitap - 69

Mars Siyahı
Batuhan Cantürk

ISBN: 9786255522177
1. Basım: Ağustos 2025, İstanbul
Yayın Yönetmeni: Özlem Özdemir
Editör: Yoldaş Özdemir
Kapak Tasarım: Cansu Özcömert
Sayfa Tasarım: Diren Tufan

Mylos Yayın Grubu Yayıncılık Danışmanlık Hiz. Ltd. Şti.

Sertifika No: 32763

Adres: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa Sok. No:3/A Kadıköy/İstanbul
E-mail: bilgi@mylosyayingrubu.com
web: mylosyayingrubu.com

© 2025 Mylos Yayın Grubu Yayıncılık Danışmanlık Hiz. Ltd. Şti.
Bu eserin yayın hakkı saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz, basılamaz. Elektronik ortamlarda yayınlanamaz.

Baskı: 12.matbaa
Adres: Huzur Mah. Ahmet Bayman Cad. No: 25 Sarıyer/İstanbul
Sertifika No: 46618

MARS SİYAHI

Batuhan Cantürk

Mylos
Kitap

Önsöz

Bu romanın yazımı yaklaşık üç yıl sürdü. Bu süre boyunca yazmam için beni cesaretlendiren dostum, editörüm ve yayıncım Özlem Özdemir'e teşekkürü bir borç bilirim. O olmasaydı bu romanı sanırım hiçbir zaman bitiremezdim. Ayrıca tükenmişliğe düşüp yazmayı bıraktığım anlarda beni ayağa kaldıran sevgili eşim Zerrin Cantürk'e ve bana karşı her zaman nazik ve kibar olan Yoldaş Özdemir'e şükranlarımı sunuyorum.

Roman gelecekte geçtiği için doğal olarak birçok kurgusal olay ve geleceğe yönelik öngörü, içeriyor. Bunların bazıları korkarım gerçekleşti. Dilerim diğerleri gerçekleşmez. Okurun bunu bir kehanet değil, kökleri tarihe dayanan bir öngörü olarak görmesini umut ediyorum.

İnsanoğlu yaşam sanatında yeni hiçbir şey bulamaz. Öldürme sanatında ise doğanın kendisini çok geride bırakır. Kimyasal silahlar, savaş makineleriyle kıyımlar, hastalıklar, kıtlıklar üretir.

Bernard Shaw

Giriş

21 Kasım 2027

İstanbul'a kış bu yıl erken gelmişti. Gece 10'da başlayan yağış aralıksız sürmüş, kar 25 santimetre kalınlığa ulaşmıştı. Beyaz örtü, son yıllarda giderek çirkinleşen kenti sanki görünmez gözlerden esirgiyordu.

Kent; devriye gezen polis araçları, sokaklarda yatan evsiz göçmenler, dolup taşan acil servisler dışında sessizdi. Sanki huzurlu bir uykuya dalmıştı. Saat 02.00 olmasına rağmen Nusret'i uyku tutmamıştı. Nusret Komiser, Ankara Cinayet Şube'de görevliydi. Son zamanlarda çok yorulmuş, iki hafta izin almış, ailesiyle İstanbul'a gelmişti. Bir aylığına yurtdışına giden kardeşinin evinde kalıyorlardı. Yoksa polis maaşıyla otellere güç yetmezdi. Bu tatil tüm aileye iyi gelecekti. Pencereden baktı, lapa lapa kar yağıyordu. *İstanbul güzel şehir*, diye düşündü. Birden sokak köpekleri havlamaya, oradan oraya koşmaya başladı. Aniden gökyüzü turuncu ve kırmızı renge boyandı, ardından bir gümbürtü koptu.

Aslı, sarsıntıyla yatağından düştüğünde anne ve babasına seslendi ancak gürültü o kadar güçlüydü ki onlara sesini duyurması imkânsızdı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Güçlükle ayağa dikilmeyi başardı. Adım atmaya çalıştı ama sanki yer onu çivilemişti. Tavana baktı, akordiyon gibi gidip geliyordu. Bu görüntü karşısında donup kaldı. Yoksa korkunç bir kâbus mu görüyordu? Zemin sarsılmaya, duvarlar dalgalanmaya, kitaplık korkunç bir hızla titremeye başladı. Birden pencere camları patladı. Cam parçaları Aslı'yı yere yapıştırdı.

"Anne, baba yardım edin!" diye haykırdı.

Her yer inanılmaz bir hızla sarsılıyordu. Duvarlardan on yıllık yaşamında duymadığı korkunç gürültüler, gıcırdamalar geliyordu. Sanki duvarların içindeki canavarlar çığlık çığlığa bağırıyordu. Bütün oda titriyordu. Kitaplık hızla duvardan koptu, yatağın üstüne düştü. Fırlayan kitaplar pencereden uçuyordu. Yatağın üstüne düşen kitaplığın korumasında kapıya doğru süründü. Kardeşi Sıla'nın odası hemen yan tarafındaydı. "Sıla! Sıla!" diye bağırarak kapısına kadar gitmeye başladı. Koridordaki metal çubuklar yerlerinden fırlayarak kafasının üstünden hızla uçtu. Duvardaki resimler yerlere düşüyor, mobilyalar devriliyordu. Her yer toz toprak olmuştu. Güçlükle Sıla'nın odasına ulaştı. Hıçkırık, boğazına düğümlenip kaldı. Sıla yatağında yatıyordu. Kalbinin olduğu yere kocaman bir metal parçası saplanmıştı. Bu, gerçek olamazdı! Gördüğü korkunç kâbuslardan biri olmalıydı. Birden iki güçlü el onu kavradı, kollarının arasına aldı.

"Kardeşin için yapacak bir şey yok," dedi gözü yaşlı adam.

"Baba! Babacığım! Annem nerede?"

"Aşağıda yavrum, gitmeliyiz."

Güçlükle yemek odasına ulaştılar. Tam yanlarına avize düştü. Kristal parçalar yüzlerini kesti. Annesi yalpalayarak yemek odasına daldı.

"Sıla nerede?" dedi.

"Gitmeliyiz Hülya," dedi babası.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı annesi.

"Dur, Hülya oraya gidemezsin!"

Annesi dinlemedi. Merdivenlere doğru atıldı. Birden duvarda bir delik açıldı. Vakum gibi annesini içine çekti. "Hayır!" diye bağırdı babası. Yemek masası yanlarından yuvarlanarak geçti ve yarık duvara çarptı.

"Çabuk! Çabuk!" diye bağırarak Aslı'yı kaptığı gibi dalgalanan zeminde yürümeye çalıştı. Zorlukla moloz yığınının

etrafından dolaşıp sokak kapısına ulaştı. Tam kapıdan çıktıklarında evin önü çöktü. Toz yığını içinde yere yuvarlandılar. Kafalarını kaldırdıklarında parlak bir ışık huzmesiyle karşılaştılar. Patlayan doğalgaz borularından sızan gaz kokusu her tarafı sarmıştı. "Gaza dikkat edin, mum yakmayın, fenerleri kullanın!" diye bağırdı birileri.

Ortalık mahşer yerine dönmüştü. Mahalledeki evlerin yarısı yıkılmıştı. İnsanlar oradan oraya koşuşturuyordu.

Aslı, "Babacığım uyan, uyan!" diye babasını sarstı.

Nusret gözlerini açtı. "İyi misin yavrum?" diyerek kızına sarıldı. Bölgeyi duman kaplamış, görüş mesafesi azalmıştı. Yollar kâğıt gibi bükülmüştü. Aslı denize doğru baktı, köprü bir garip görünüyordu. Dikkatli bakınca ortasının yok olduğunu fark etti.

"Baba denizde karanlık bir şey var. Siyah bir duvar gibi gözüküyor!" dedi Aslı. İyice kendine gelen Nusret şaşkın gözlerle Marmara Denizi'ne baktı. "Tanrım, tsunami!" diye haykırdı.

İnsanlar çığlık çığlığa koşuşturmaya başladı. Nusret umutsuzca kızına baktı. Her şeyin sonu gelmişti. Birden aklına araba geldi.

"Pantolon, pantolonun cepleri... Anahtar oradaydı."

Aslı'yı kaptığı gibi SUV'a koştu. Kızını yanına oturttu. *Lütfen çalış*, içinden dua etti. Motor kükredi. Belki de şimdiye kadar dünyada duyduğu en güzel sesti. Gaza bastı, araba hızla ileri atıldı. Yollar kevgire dönmüştü. Nusret, arabanın dingilinin kırılmaması ve lastiklerin patlamaması için dua etti. Dikiz aynasına korkarak baktı. Siyah duvar gittikçe yaklaşıyordu. *20, hayır 30 metre*, diye düşündü. Hemen yüksek bir yer bulmalıydı. Bütün gücüyle gaza bastı. Aslı'ya baktı.

"Kurtulacağız kızım, kurtulacağız!" dedi.

Yolların dalgalanması azalmıştı. Eski Honda CRV, tüm gücüyle onları kurtarmaya çalışıyordu. Arabanın dört çeker

olması büyük şanstı. Birden önlerine konteynır çıktı, Nusret direksiyonu kırdı. Konteynırı sıyırarak hızla yoluna devam etti. Artık yollar dalgalanmıyordu. SUV son hızla gidiyordu ancak ileride yol çökmüştü. Yaklaşık yarım metrelik bir yarık olmuştu. Honda'nın gaz pedalına sonuna kadar bastı, yaşlı araba tüm gücüyle ileri atıldı. Hendeğin üzerinden adeta uçarak geçti. Nusret, "Aslan oğlum!" diye bağırdı. En büyük engeli geçmişlerdi. Arabadan gelen takır tukur sesler eşliğinde tepeye ulaştılar. Kurtulmuşlardı.

Tsunami dalgası, içindeki küçük gemiler ve kayıklarla kıyıya ulaştı. Önce kıyıdaki evleri, ardından koşuşturan insanları yuttu. Öfkesi dinmeyen dalgalar şehrin içine karanlık bir gölge gibi yayıldı.

Deprem Sonrası

Kasım 2029

21 Kasım 2027 gecesinde yıllardır korkulan canavar uyandı. Yeşilköy açıklarından Silivri açıklarına kadar uzanan fay hattı saat 02.20'de kırılmaya başladı. Kırılmanın büyüklüğü Richter ölçeğine göre 7.6'ya ulaştı. Kırılmanın etkisiyle 12 dakika sonra Marmara Denizi'nde 45 kilometre uzunluğunda Adalar fayı da kırıldı. Bu faydaki kırılma en fazla 6.5 büyüklüğünde bekleniyordu ancak tahminlerin aksine büyüklüğü 7.2'ye ulaştı. Kumburgaz ve Adalar fayında oluşan deprem, kıyı şeridinden 10 kilometre içeriye kadar olan yerleşim yerlerine büyük bir şiddetle vurdu. Binaların %40'ı yıkıldı. Ardından gelen tsunami dalgaları yıkımın boyutunu artırdı. Güney İstanbul kıyısı büyük bir kıyametle karşılaşmıştı.

Depremin ardından doğalgaz patlamalarının neden olduğu yangınlar başladı. Acil toplanma alanlarının rant nedeniyle yapılan inşaatlarla dolması yüzünden insanlara yeterli alan kalmadı. Ana akslardan birinci derece acil ulaşım

yollarından olan 17 caddede iki binin üzerinde binanın yıkılması sonucu yollar kapandı. Kapanan yollar çoğunlukla İstanbul'un güney kıyısındaki ve Avrupa yakasındaki 2,5 milyon metrekareyi ölüm tarlasına çevirdi. Pendik, Beyoğlu ve Büyükada gibi bölgelere itfaiye araçları giremedi. Üstgeçitlerin, viyadüklerin yarısı yıkıldı. Kentte bulunan yaklaşık 130 itfaiye istasyonunun dörtte biri işlevsiz hale geldi. Fatih ve Bakırköy'de itfaiye istasyonları başta olmak üzere yaklaşık 500 hastane bulunan kentte yolların kapanması nedeniyle sağlık hizmetlerinde büyük kaos yaşandı. Halbuki hastanelerin yüzde yetmişi ayakta kalmıştı.

Jeofizik uzmanları ve İstanbul Mühendis Odalarının depremin kentin güneyinde yaşanacağını söylemesi üzerine lojistik merkezlerin kentin kuzeyinde kurulması planlanmıştı. Ne var ki depremden önce yaşanan büyük ekonomik kriz bu planları aksatmıştı. Kuzey Marmara Otoyolu üzerinde 5 milyon kişinin ihtiyaçlarının sağlanması için dört ana lojistik merkez kurulması planlanıyordu. Ancak sadece Yassıören'deki lojistik merkez tamamlandı. Pendik'teki merkezinse ancak yarısı bitirilebildi.

Bilimsel çalışmalarla yapılan projeksiyonlara göre depremden sonra güneydeki gemilerin yanaştığı iskeleler kullanılamaz hale gelecekti. Bu nedenle Kuzey Karadeniz tarafında dört noktaya dört yüzer iskele yapılacaktı. Bu iskeleler yurtdışından gelecek lojistik desteğin ulaşması amacıyla kullanılacaktı. Maalesef iskelelerden ikisi bitirilebilmişti; ana kavşak noktalarının ve arterlerin kapanması bütün planları aksattı. Amaçlanan lojistik desteğin ancak beşte biri yapılabildi. Deprem sırasında insanların tahliye edilmesi için kuzeyden güneye, lojistiğin ise tahliyenin tam tersi biçimde güneyden kuzeye doğru yapılması gerekiyordu. Ancak ulaşımın kilitlenmesiyle oluşan kaos buna engel oldu. İstanbul birkaç gün içinde cehenneme döndü. Emniyet güçlerinin

tüm çabasına rağmen megakentte yağma ve şiddet olayları başladı. Bundan da kötüsü yeni seçilen genç cumhurbaşkanı, ulusal bir toplantı nedeniyle İstanbul'da bulunuyordu. 24 saat içinde cumhurbaşkanının yıkıntılar arasında kalarak öldüğü anlaşıldı. Ülke, başkanlık sisteminin kurumları işlevsizleştirmesiyle yönetilemez hale gelmişti. Cumhurbaşkanı yardımcılarının atanmış bürokrat olmaları otorite kurmalarını engellemişti. Meclisin işlevini yitirmesi ortak aklın oluşmasına engel oldu. TSK, inisiyatif alarak Marmara Bölgesi'nde olağanüstü hal ilan etti. Bu, felaketin büyümesini az da olsa engelledi.

Depremde 1 milyon 250 bin kişi öldü, 4 milyon kişi evsiz kaldı. Ülke ekonomisinin %65'ini sağlayan bölgede üretimin durmasıyla büyük bir ekonomik şok yaşandı. Zarar 400 milyar dolara ulaştı. Yavaş yavaş kendine gelen TBMM'de bir komite kuruldu ve yeni cumhurbaşkanı seçildi. TBMM ekonomik yıkımın altından tek başına kalkılamayacağına karar vererek Avrupa Birliği ve NATO ülkelerinden destek istedi. Meclisin onayıyla Avrupa Birliği ekonomik yardım sağlayacak; NATO ve TSK, İstanbul'un güvenliğini ortak sağlayacaktı. Sonunda İstanbul, *No Man's Land*'e dönmüştü.

Bugün tüm çabalara rağmen İstanbul'daki kaotik ortam sürüyor; Ankara hükümetinde yaşanan anlaşmazlıklar ve kurumlar arasındaki iletişimsizlik, ülkenin sosyal ve ekonomik açıdan toparlanmasını geciktiriyor.

Birinci Bölüm

SİYAH EL

5 Kasım 2029

Küçükesat'taki yangın birkaç kilometre öteden bile görülebiliyordu. Kontrol altına alınamazsa Tunalı Hilmi'ye kadar yayılabilirdi. Neyse ki hava soğuktu ve kar atıştırmaya başlamıştı. Şehrin her tarafından gelen itfaiye arabaları kızıl bir nehir olmuş, Küçükesat'a akıyordu. Yangın söndürme helikopterleri de devredeydi. Polis memurları Erkut ve Halil bir kilometre uzakta olmalarına rağmen yangın kokusunu alabiliyorlardı. Amirleri, Komiser Yardımcısı Kerem Peksan bulundukları polis aracına doğru bağırdı.

"Aşağıdaki evlerden başlayın. Acil yardım ekipleri yola çıktı ama siz gene de oradaki evlerin boşaltıldığından emin olun. Bu konuda ev sakinlerine taviz vermeyin. Tamam mı?"

"Anlaşıldı amirim!" diye bağırdı Erkut.

Helikopter gürültüsünden bağırarak konuşuyorlardı. "Gidelim Halil, bas gaza."

Duman, Tunalı'ya doğru yayılırken gri gökyüzü kar tanelerine karışıyordu. Bir apartmandan başlayan yangın yirmi eve yayılmıştı.

Erkut, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde üç yıldır çalışıyordu. Meslekte yükselip önce komiser yardımcısı, sonra komiser olmak istiyordu. Halil ise altı ayını yeni doldurmuş bir çaylaktı.

"Şu yokuşa çıkıp arabayı bırakalım, Halil. Sonra evleri kontrol edip geri döneriz," dedi Erkut.

İtfaiye bölgeye ulaşmış, anonsla bölge sakinlerine çağrıda bulunuyordu. İnsanlar kapı önlerine toplanmıştı. Bazıları acil ihtiyaç eşyalarını alıp arabalarına biniyordu. Bazılarıysa su kovaları ve hortumla yangını söndürmeye çalışıyordu. Tam bir karmaşaydı.

"Evinden çıkmak istemeyenleri tutuklayacak mıyız?" diye sordu Halil.

"Buraya insanları hapse tıkmak için gelmedik. Ayrıca ba-

kacağımız alan çok geniş, bununla zaman kaybedemeyiz."

"Peki, aralarında yatalak hasta varsa?"

"İlk önce herkesin durumun ciddiyetini anladığından emin olmalıyız. Dediğin gibi bir durumla karşılaşırsak telsizle yardım isteriz."

Kapı kapı dolaşmaya başladılar. İnsanların evlerini terk etiklerinden emin olmak için önce zili çalıyor, sonra el feneriyle kapıya vurup bağırıyorlardı. Baktıkları ilk üç apartmanda kimse yoktu. Çoğu mahalle sakini her an yola çıkmaya hazırlanıyor görünse de ayrılıp kapı kapı dolaşmaya karar verdiler. Apartmanların arasında iki katlı müstakil bir ev vardı.

"Ben buraya bakarım, Halil. Sen yandaki apartmanı kontrol et," dedi Erkut ve ardından iki katlı evin merdivenlerini tırmandı.

"Polis! Kimse var mı?" diye birkaç kez bağırdı. Ardından kapıya el feneriyle vurdu. Kimsenin olmadığına karar verip kapıdan çıkmıştı ki Honda Civic'ini doldurmuş bir kadın sokağın karşısından, "Sanırım evde ama dışarıya çıkamıyor," diye seslendi. Erkut kapıya tekrar baktı. Bir an tereddüt etti. *Yatalak mı acaba*, diye düşündü.

"Adı Hans Gruber, diyabet hastası. Ayağı kötü durumdaydı, pek rahat hareket edemiyordu. Birkaç gündür de hiç görmedim."

Erkut dönüp tekrar merdivenlere yöneldi. "Adı ne demiştiniz?" diye sordu.

"Hans Gruber. Emekli bir Alman."

Erkut tekrar bağırdı. "Bay Hans! Polis! Evde misiniz?"

O sırada Halil komşu apartmandaki işini bitirip Erkut'un yanına geldi. "Evi boşaltmayan biri mi var?" diye sordu.

"Şuradaki kadın, burada yaşayan adamın yürümekte zorluk çektiğini söyledi. Şu an içeride olabilirmiş."

Kapıya tekrar vurdu. "Polis! Acil durum!"

Cevap alamayan Erkut kulağını kapıya yaklaştırdı. Burnu-

na kötü bir koku geldi.

"Kokuyu sen de alıyor musun?"

"Evet, kötü bir koku. Yaşlı ve hasta mıymış?"

"Tek bildiğim Hans adında diyabet hastası olduğu."

Bunun üstüne Halil, kadına bağırdı. "İçerideki adam çok mu yaşlı, hanımefendi?"

"O kadar yaşlı değil ama ayağı epey kötüydü."

İki polis birbirine baktı. Erkut, "Haydi girelim," dedi. İki adım geri çekildi ve kapıya sıkı bir tekme attı. Kapı çatırdayarak açıldı. Aynı anda karasinek sürüsü kapıya doğru uçtu ve yanlarından geçip gitti.

Halil, "Lanet olsun! Bu ne?" diye bağırdı. Onu sokağın karşısındaki kadının çığlığı izledi. Erkut bu kötü görüntünün ne anlama geldiğini anlamıştı.

"Sakin ol, Halil. İçeride göreceğimiz manzara korkarım ki pek iyi olmayacak."

Yavaşça içeri girdiler. Pijama giymiş, yetmişlerin başında bir adam koltukta oturuyordu. Ayakları çorapsızdı, sağ ayağının parmakları yoktu. Belli ki diyabet yüzünden ampüte edilmişti ama Erkut'u şoke eden bu değil, göğsündeki kocaman kan lekesiydi.

"Allahım..." diyerek kekeledi Halil. Erkut, Halil'in omzuna dokundu ve "Sakin ol," diye fısıldadı. Ardından cesede yaklaştı. Ölmüş adamın sol eli siyahtı. *Bu da mı diyabetten dolayı*, diye düşündü. Sonra bu düşünce ona saçma geldi.

"Merkeze haber vermeliyiz. Olay yeri güvenliğini sağlamadan buradan ayrılamayız," dedi Erkut.

"Peki, yangın bölgesi ne olacak?"

"Boş ver yangın bölgesini. Artık önceliğimiz değişti. Zaten çoğu evi kontrol ettik." Ardından kapıya yöneldi. Halil hâlâ şaşkınca cesede bakıyor ve sarsak el hareketleriyle çevredeki sinekleri uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Sakın bir şeye dokunma," diye uyardı Erkut.

"Sadece bakıyorum. Bir gelsene, şuraya bak. Bunun anlamı ne?"

Erkut geri döndü. Gördüğü şey onu irkiltti. Çocukluğundan beri bebek biblolarından ve palyaço figürlerinden korkardı. Şimdi ise cam vitrinin içinde bazıları kırılmış bir sürü porselen bebek ona bakıyordu.

"Çıkalım buradan, dışarıda bekleyelim," dedi Erkut. Dışarı çıktılar ve telsizle olay yeri incelemeyi aradılar. Yangın genişliyor, helikopter pervanelerinin vızıltısı itfaiye sirenlerinin çığlığına karışıyordu.

Erkut eve baktı. "Lanet olsun, lanet olsun..." diye fısıldadı.

12 Kasım 2029 Gecesi

Ankara'nın soğuğu kendini göstermeye başlamış; Farabi Caddesi de bundan nasibini almıştı. Çankaya'nın yüksek kesimlerinde ayaz daha sert hissedilirdi. Akşam 9'dan sonraysa soğuk insanın kemiklerini sızlatırdı. Ceset, çalışma koltuğuna oturmuş halde gözleri boşluğa takılmış, zamanın o anında donmuş, sanki bir an sonra canlanacakmış gibi duruyordu. Kalbinin olduğu bölgede kocaman koyu kırmızı bir leke vardı. Akan kan koltuğun altında birikmişti. Bu kan gölünün ortasında, antika bir dolmakalem duruyordu.

Başkomiser Hakan, öylece durmuş cesede bakıyordu. Gecenin üçünde yataktan kaldırılmış, Çankaya'nın soğuğunda buraya gelmek zorunda kalmıştı. Olay yeri inceleme ondan biraz önce gelmiş, evi kontrol altına almıştı. Beyaz kıyafetleriyle ortalıkta dolaşıyorlardı. Hakan, onlara beyaz melekler derdi. Ölüm melekleri. Genç Komiser Yardımcısı Barış Gündüz, namıdiğer Köpek, Hakan'ın yanına geldi.

"Manzara berbat değil mi şef?"

Hakan, amirim denmesinden hoşlanmazdı. Bu nedenle ona şef diye hitap ederdi.

"Gecenin bu saatinde görmeyi arzuladığım bir manzara

değil. Kimliği belirlenebildi mi?"

"Evet, Helmuth Fülügug."

"Füllkrug olmasın."

"Ah, evet, şef. Soyadı biraz zor, okuyamadım. Alman, emekli hâkim, 1955 doğumlu."

"Alman emekli hâkim, ha! Depremden sonra Ankara bunun gibi Avrupalı dostlarımızla doldu."

"Evet, şef. Yalnız Helmuth Füll... Füll..."

"Füllkrug."

"Her neyse, Bay Helmuth uzun zamandır burada oturuyormuş, yaklaşık 10 yıldır."

"Cesedi kim bulmuş?"

"Karşı komşusu, Özlem Hanım. Bazı gürültüler duymuş, polisi aramış. Bizimkiler geldiğinde kapı kilitliymiş. Maymuncuk kullanıp açmışlar."

"İnşallah parmak izlerini mahvetmemişlerdir."

"Hava soğuk olduğundan eldiven giyiyorlarmış şef," dedi Köpek sırıtarak.

"Sorguladın mı onları?"

"Evet, biri Adnan adlı bir çaylak. Şu ötede oturuyor. Cesedi görünce biraz sarsılmış. Öteki bizim Kemal."

"Kemal ha, sevindim bak buna. Ne diyor?"

"İçeri girince önce yere atılmış kitapları görmüş, sonra cesedi fark etmiş. Hemen evi kontrol etmiş, kimse yokmuş. Pencereler de kapalıymış."

Bir anda içeri ellili yaşlarda, telaşlı biri girdi. Yanında genç bir kadın vardı. "Nerede kaldın Nusret baba?" dedi Köpek neşeyle takılarak.

"Hava buz gibi, yataktan zor kalktım be Barış."

Köpek sırıtarak, "İyice yaşlandın, torun sevme zamanın yaklaşıyor," dedi.

"Bakalım sen bu kafayla baba olacak kadar yaşlanabilecek misin?" diye cevap verdi Komiser Nusret.

Hakan, ayrılmaz ikilinin atışmasını dinledikten sonra genç kadına dönerek, "Sen niye geldin Berna bu soğukta? Sen bizim beynimizsin, merkezde kalsaydın ya," dedi.

"Bora'yı bıraktım orada şefim, merak etmeyin. Nusret Komiser'ime eşlik etmek istedim."

"Öyle olsun bakalım. Barış size özet geçsin, ben doktorun yanına gidiyorum."

Doktor Cüneyt, cesedin üzerine eğilmiş, göğüs bölgesini inceliyordu.

"Kolay gelsin hocam, nasıl gidiyor?"

Adli tabip, başını çevirmeden, "Merhaba Hakan," dedi. "Seni bu saatte kaldırdıklarına göre adam önemli biri olmalı."

"Emekli Alman hâkim olması dışında pek bir şey bilmiyorum."

Adli tabip başını salladı. "İki giriş yeri var. Katil kalbe çok yakından ateş etmiş."

"Nereden anladın?"

"Yara üzerinde belli belirsiz bir ısı tabakası var. Ayrıca merminin giriş deliği çevresinde güçlükle fark edilen siyah duman lekesi mevcut. Gel, yaklaş."

Hakan eğildi, "Gördüm," dedi.

"Ayrıca kurşun dik açıyla girmiş. Biraz geriden ateş etse bu dik açı olmazdı. Otopsiden sonra daha kesin konuşabilirim."

Yanlarına gelen Nusret, "Kurban, katili tanıyor olabilir mi?" diye sordu.

"Bilemeyiz," dedi Hakan. "Başka nedenleri de olabilir."

"Kapıda zorlanma ve boğuşma izi de yok," dedi Nusret.

"Gizlice eve girmiş ya da içeri girmek için kurbanı tehdit etmiş olabilir," dedi Hakan.

"Beyin fırtınanız bittiyse adamın avuç içine bakın. Bunu kimse fark etmedi sanırım," dedi doktor.

"Sen gelmeden cesede dokunmak istemedik doktor," dedi Hakan. "Elleri çalışma masasının altındaydı."

Adli tabip cevap vermedi. Cesedin sağ elini çevirerek avcunu gösterdi. Siyaha boyanmıştı. Siyahlığı bozan tek şey avcun tam ortasındaki beyazla boyanmış 2 rakamıydı. Hakan içinden, *kahretsin elleri kontrol etmeliydim*, dedi. Nusret ise şaşırmış gibiydi.

"Anlamı ne olabilir?" diye sordu.

"Anlamı, bunun iki numaralı cinayet olduğu ve arkasından başka cinayetlerin de geleceği," dedi Hakan.

Adli tabip papyonunu düzeltti. "Bu basit bir boya değil. Tuvallerde kullanılan yağlıboya. Muhtemelen kaliteli bir marka." Amatör bir ressam olan deneyimli adli tabibin görüşü Hakan'ı heyecanlandırdı.

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Üstelik siyah renkle tonlama yapılmış. Katil fırçayı farklı yönlerde kullanarak renk geçişi yapmış."

"Yani sakince oturmuş, eli özenle boyamış diyorsun. Bu, seri katillerde görülen bir titizlik."

"Bu senin uzmanlık alanın, başkomiser."

Hakan bir yıl FBI'da seri katillerin davranış profilleri üzerine çalışmıştı. Daha sonra Ankara'ya dönmüş, cinayet şubedeki başarıları sayesinde meslekte hızlı yükselmişti. Kısa bir süre önce de başkomiser olmuştu. Buna rağmen masa başında değil, sahada çalışmayı tercih ediyordu.

"Peki, ölüm saati için ne söyleyebilirsin?"

"Gece 22.00 ile 00.00 arası."

Hakan ölüm saatlerine pek güvenmezdi. Farklı nedenlerin ölüm saatini etkilediğini deneyimleriyle görmüştü.

"Seni yalnız bırakayım hocam, rahat çalış."

Hakan'ın gözleri çalışma masasının arkasındaki kitaplığa takıldı. Kitaplıkta en çok Alman felsefecilerin ve edebiyatçıların kitapları vardı. Onların yanında II. Dünya Savaşı tarihiyle ilgili kitaplar dikkatini çekti. I. ve II. Dünya Savaşı tarihi, onun da ilgi alanıydı. Evinde bu konuda yazılmış pek çok ki-

tap vardı. Birkaç kitabı alıp karıştırdı; kitapların çoğu Almancaydı. Arada İngilizce birkaç kitap dikkatini çekti. İçlerinde en ünlüsü, II. Dünya Savaşı'nın artık klasikleşmiş incelemesi sayılan Lindel Hart'ın iki ciltlik kitabıydı. Hakan bu kitabı severdi çünkü olabildiğince tarafsız bir gözle yazılmıştı. Kitabı eline alıp inceledi. Şömizli kuşe kâğıda basılmıştı. Kitabı, burnuna yaklaştırarak kokladı. Tüm kitapseverler gibi kâğıt kokusunu severdi. Ardından gözleri üst raftaki biblolara takıldı. Çok sevimli çocuk biblolarıydı. Antika olmalıydılar.

"Bunlar Hummel biblolarıdır," dedi arkasından gelen ses. "Babam antika Wallendorf porselen biblolar biriktirirdi. Antikacıya beni de götürürdü." Gözleri hüzünle doldu. Berna, babasını birkaç yıl önce kaybetmişti.

Hakan sevecen bir gülümsemeyle Berna'ya baktı. "Teşekkür ederim, Berna. Çok sevimli şeyler bunlar. Çok değerliler mi?"

"Çok fazla değil ama az da değil. Bildiğim kadarıyla yılına ve kondisyonuna göre ederi değişiyor."

"Sağ ol, Berna. Tam koleksiyonu yapılacak şeyler."

Köpek, yanlarında belirdi. "Doğru mu şef? Bir seri katil vakasıyla mı karşı karşıyayız?"

"Büyük olasılıkla. Seri katili bulabilirsek ancak o zaman seri katil vakası diyebiliriz. Kurbanla ilgili bilgi edinebildin mi?" diye cevapladı.

"Tek akrabası Almanya'da yaşayan kızıymış. Henüz haberi yok. Bilinen bir düşmanı da yok gibi. Tabii bunu söylemek için erken. Helmuth Bey, Türk-Alman Derneği üyesiymiş."

"Öyle bir dernek mi varmış?"

"Evet, şef, var. Derneğin aktivitelerini araştırmamız gerek."

"Bunu Berna ve Bora araştırır. Sana sahada ihtiyacım var." Köpek, başıyla onayladı.

"Başka bir şey yoksa olay yeri inceleme sonuçlarını ve otopsi bulgularını bekleyeceğiz. Berna, saat geç oldu. Barış

seni eve bıraksın. Ben Nusret'le döneceğim."

"Tamamdır, şef." Berna ile Barış ayrılırken Hakan, Nusret'in yanına gitti.

"Gel Komutan, gidelim. Burada yapacak bir şey kalmadı."

Nusret güneydoğuda binbaşı olarak terörle savaşmış eski bir askerdi. Omzu kalabalık üstleriyle tartıştıktan sonra tepesi atmış, askerlikten ayrılıp polis teşkilatına geçmişti. Arabaya binene kadar konuşmadılar. Sessizliği Nusret bozdu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Burada kalmayacağını."

"İki rakamı sadece dikkat dağıtmak ve bizi yanlış yönlendirmek için yazılmış olamaz mı?"

"Olabilir ama göründüğü kadarıyla evden bir şey çalınmamış. Sanki amacı kurbanı infaz etmekmiş."

"İnfaz mı? Mafya tipi gibi mi?"

"Şu an her açıklama erken çıkarım olur."

Bir daha konuşmadılar. Hava iyice soğumuş, karanlık Çankaya'yı sarmıştı. Uzakta birkaç arabanın ışığı ve sokak lambaları bile bu karanlığı delemiyordu.

12 Kasım 2029 Gündüzü

Ulusal Güvenlik Kurumu (UGK) Başkan Yardımcısı ve Özel Suçlar Birimi (ÖSB) yöneticisi Fevzi Konur, makam koltuğunda oturmuş dişlerini gıcırdatıyordu. Gergin olduğunda fark etmeden bunu yapardı. Bu yüzden birkaç kez dişlerini kırmış ve diş hekimlerinin müdavimi olmuştu. Depremden sonra polis teşkilatı ve MİT yeniden yapılandırıldı. MİT'e alternatif olarak UGK kuruldu. Amaç, polis teşkilatı ve MİT'te giderek güçlenen tarikatlardan arındırılmış, laik devleti koruyacak güçlü bir teşkilat oluşturmaktı. Başlangıcında MİT'te yetişen, seküler devlete bağlı ajanlar kurum içinde görevlendirildi. Ardından yavaş yavaş UGK kendi elemanlarını yetiştirmeye başladı. Bununla birlikte MİT feshedilmemişti.

Bu iki kurum arasında adı konulmayan bir savaş yaşanıyordu. Fevzi Konur, yönettiği ÖSB'yi neredeyse tek başına kurmuştu. Amaç, cinayet şubenin boyunu aşan siyasi ve şüpheli cinayetleri araştırmaktı. Konur, altmış yaşında, deneyimli ve çok başarılı bir yöneticiydi. Otuz beş yıldır polis teşkilatındaydı. Ayrıca MİT ve TSK ile ortak istihbarat çalışmalarında yer almış, birçok vakayı çözmüştü. Bir gazete röportajında başarısının sırrı sorulduğunda, "Hemen sonuç çıkarmamak," demişti. O günden sonra teşkilattaki lakabı "Hemen Sonuç Çıkarma" oldu.

Bu sabah sıkıntılı günlerden birine uyanmıştı, huzursuzdu. Dişlerini gıcırdatmayı sürdürdü. İç hat telefonuna bakıp duruyordu. Sonunda ahizeyi kaldırdı ve sekreterini aradı.

"Sevim, bana Nusret'i gönder."

Tekrar masasına oturdu. Çekmecesinden sevdiği mentollü sakızı aldı ve ağzına bir tane attı. Birkaç dakika sonra kapı çaldı.

"Gel Nusret, hoş geldin."

"Beni çağırmışsınız, efendim."

"Hareketli bir gece geçirmişsiniz."

"Evet, yorucu bir geceydi. Emekli bir Alman hâkim öldürülmüş."

"Senin düşüncen ne Nusret? Hakan seri cinayet olabileceğini düşünüyor."

"Evet, efendim."

"Korkarım doğru düşünüyor."

"Anlamadım efendim?"

"Bir hafta önce Esat'taki yangını hatırlıyorsundur."

"Evet, birçok ev yanmıştı."

"O evlerden birinde cinayet işlendi. Öldürülen yine bir Alman vatandaşıydı. Adı Hans Gruber, emekli diplomat."

"Bizim olayla bağlantılı mı?" Nusret dikkat kesilmişti.

"Maalesef bunu anlamamız çok zor. Elimizde yalnızca kö-

mürleşmiş bir beden ve iki polisin ifadesi var."

"Kömürleşmiş mi?"

"Evet. Polis memurları rastlantı eseri bulmuş ama olay yeri inceleme yetişemeden ev yanmış. Elimizde kömürleşmiş bir vücut ve birkaç fotoğraf var sadece. Neyse ki Erkut isimli polis cep telefonuyla birkaç fotoğraf çekmeyi akıl edebilmiş."

"Eh, en azından onlarla bir şey yapılabilir. Berna ve Bora, fotoğraflar üzerinde çalışıp iyileştirebilirler."

"Ama seni bunun için çağırmadım. Yanımda destek kuvvete ihtiyacım var."

Nusret şaşkın gözlerle baktı. "Anlamadım."

"Bu sabah Emniyet Genel Müdürü aradı. İnterpol, Alman bir polis gönderiyor. Tabii ki bizimkilerin onayıyla. Anlaşılan bu iki cinayet göründüğünden daha çetrefilli."

"Hâlâ beni niye çağırdığınızı anlamadım, efendim."

"Emniyet Genel Müdürü, İnterpol dedektifinin Hakan ile çalışmasını istiyor."

"Yandık! Çok öfkelenecek."

"Niye seni çağırdığımı anlamışsındır."

"Anladım, öfkesini yumuşatmak için."

ÖSB başkanı sinsice gülümsedi. "Tam üstüne bastın. Seni çok sever."

"Peki, ajanla ilgili ne biliyoruz efendim?"

"Rommy Maier. 34 yaşında. Annesi Türk, babası Alman. Yaşına göre başarılı ve deneyimli bir saha ajanıymış. Muhtemelen Türkçe bildiğinden ve annesi Türk olduğundan görevlendirildi. CV'si de başarılarla dolu."

Ardından masasının üstündeki dosyayı aldı ve Nusret'e uzattı.

"Yangında bulunan Hans Gruber'in dosyası. Bir göz at, bütün ekip her şeyi bırakıp bununla ilgileneceksiniz."

Saatine baktı. "Hakan gelmek üzeredir," dedi. Nusret bir köşeye çekilip dosyayı okumaya başladı.

Hakan, Özel Suçlar Birimi'nin içinde bulunduğu Ulusal Güvenlik Merkezi binasına girdi. Güvenlik kontrol noktasındaki polisleri selamladı. Ardından asansöre yönelip düğmeye bastı. Hakan asansör kabinine girip sekizinci katın düğmesine bastı. Bir dakika sonra 1.90'lık dev asansörden indi. Odaya doğru ilerledi.

"Merhaba Sevim, patron beni istemiş."

"Merhaba, başkomiserim. Buyurun sizi bekliyor." Hakan cam kapıyı iterek içeri girdi.

"Merhaba patron. Ah, Nusret! Sen de mi burdasın?"

"Gel Hakan, gel. Nasılsın evlat? Dün gece uyutmamışlar seni. Nasıl gidiyor soruşturma?"

"Elimizde henüz fazla bir şey yok. 72 yaşında emekli Alman hâkim. Türk-Alman Derneği'nde pasif sayılabilecek bir konumdaymış. Cinayeti ilginç kılan, modus oparandisi.[1]"

"Evet, ilk bulgulara göz attım, ilginç görünüyor. Hakan lafı dolandırmayacağım. Bir sorunumuz var, senin hiç hoşuna gitmeyecek bir sorun. İnterpol, Alman bir dedektif yolluyor, tabii bizimkilerin onayıyla. Birlikte çalışacaksınız."

Hakan küfretmek istedi ama patronun yanında bunu asla yapmazdı. Fevzi Konur babası gibiydi. Birçok vakada onu kollamıştı.

"Bir Alman vatandaşı öldü diye ne bu patırtı, patron?"

"Bir kişi değil, Hakan. Elimizde bir ceset daha var. Bir hafta önceki yangında ölü bulunmuş. Adı Hans Gruber. Anlaşılan aralarında bir bağlantı var."

Hakan kaşlarını kaldırdı. "İkinci bir cinayet mi?"

"Evet, Nusret şu anda o dosyayı inceliyor."

"İki, üç, beş ne fark eder patron! Bu birimi niye kurduk? Bizim bilgi ve kapasitemiz bu işi çözer. Tam bir sömürge memleketi olduk depremden sonra. NATO ve kuyrukları sü-

1. Katilin cinayeti işleme biçimini tanımlayan kriminolojide kullanılan bir deyim.

rekli peşimizde."

"Bugünler de geçecek evlat, sabır."

"Geçmeyecek, patron. Korkarım geçmeyecek. Şimdi de başımıza bir Gestapo gönderiyorlar."

"II. Dünya Savaşı biteli çok oldu, evlat."

"Bitmedi, patron. Hiçbir savaş bitmez, sadece biçim değiştirir."

"Öyle olsun," dedi Fevzi Konur babacan bir sesle.

"Neyse kim bu herif? Saha deneyimi olan bir dedektif mi yoksa masa başı sünepelerinden biri mi?"

"Herif değil, kadın."

Hakan bir an durup hem patronuna hem Nusret'e baktı. Gözlerinde ihanete uğramış bir adamın bakışları vardı. "Ya sabır, kadına dadılık mı yapacağım patron? Ayrıca ben yalnız çalışırım, biliyorsun."

"Evlat, her şeyi fazla ciddiye alıyorsun, senin sorunun bu. Bu durumdan ben de hoşnut değilim ama kurallar var, benim de esnetemeyeceğim kurallar. Ama olağanüstü koşullardayız."

Hakan cevap vermedi. Başını öne eğip iki yana salladı. Olayları akışına bırakma saçmalığına inanmazdı. Ona göre sorun zaten hiçbir şeyi ciddiye almamaktı. Polis teşkilatı tam tersine her şeyi ciddiye alırsa bu hımbıllıktan, bu alaturka gevşeklikten kurtulabilirdi.

"Tamam, patron ama dediğim gibi bakıcılık yapmamı bekleme."

"Öyle bir beklentim yok. Kadına işgal kuvvetleri gibi davranma yeter. Şimdi Nusret ile şu Hans Gruber dosyasını da inceleyin. Sonra ekibin geri kalanını bilgilendirirsiniz."

Nusret ayağa kalktı, Hakan'a dosyayı uzattı. İkili tam cam kapıya ulaşmıştı ki Konur arkalarından seslendi.

"Son bir şey daha var. Yarın ajanı havaalanından Berna ile sen alacaksınız."

Hakan bir saniye durakladı. Arkasını dönmeden ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. Ardından cam kapı büyük bir gümbürtüyle kapandı. Sekreter Sevim sandalyesinden sıçradı.

Fevzi Konur, masasının çekmecesini açtı. Sevdiği purolardan birini aldı ve yakıp keyifle tüttürmeye başladı.

***

Hakan ve Nusret hem yürüyor hem dosyayı inceliyorlardı. "Benim de ajan olayından haberim yoktu," dedi Nusret.

"Biliyorum, sana kızacak değilim. Beni sakinleştirmek için seni çağırttığı belli. Berna, bu fotoğrafların çözünürlüğünü bozmadan büyütebilir mi bakalım? Şu iki polis memurlarıyla konuşalım. Neredeler?"

"Bekleme salonundalar. Senin odaya alayım mı?"

"İyi olur. Orada daha rahat ederiz."

Polis memurları, Nusret ve Hakan'ı görünce ayağa kalktılar.

"Hoş geldiniz çocuklar. Gelin, oturun."

Erkut ve Halil çekinerek odaya girdi.

"Çay içer misiniz?"

"Zahmet etmeyin başkomiserim," dedi Erkut.

"Olur mu öyle şey canım, ne zahmeti! Salih, bize dört çay getirir misin?" dedi. Hakan astlarına asla emir kipi kullanmazdı. Dahası bu davranıştan nefret ederdi. Polislere döndü.

"Erkut, sen daha kıdemlisin. Gördüklerini anlatır mısın? Gereksiz ayrıntıları geçebilirsin. Dosyada okuduk," dedi.

"Tabii başkomiserim. Bildiğiniz gibi yangın hızla yayılıyordu. Biz de olabildiğince hızlı, evleri kontrol etmeye başladık. Zaman kazanmak için Halil'i yandaki apartmana yönlendirdim. Ben de müstakil evi kontrole gittim."

"Eve girmeden şüpheli bir şey gözüne çarptı mı?"

"Hayır, efendim. Etrafta koşuşturma vardı. İnsanlar telaş-

la değerli eşyalarını arabalarına taşıyorlardı. Sıradışı bir şey görmedik."

"Eve gitmişsiniz, kimse olmadığına karar vermişsiniz. Sonra komşu evde yaşayan kadının uyarısıyla içeri girmişsiniz."

"Doğrudur, başkomiserim. Kadın, adamın ayağında sorun olduğunu ve evden çıkamayabileceğini söyledi. Ben de geri döndüm. O sırada Halil de yanıma geldi. Birkaç kez kapıya vurduk. Sonra kokuyu duyunca kapıyı kırıp içeri girdik."

"Kapıyı açınca ilk ne gördünüz? Cesedi mi?"

"Hayır, başkomiserim. Bir sürü sinek kapıdan çıkmak için üstümüze geldi."

"Ceset sinekleri."

"Evet. Çok fazlaydılar. Bir an şoke olduk ancak hemen kendimize geldik."

"Daha önce ceset gördünüz mü?"

"Ben gördüm efendim," dedi Erkut.

"Ama yeni ölmüş birinin cesediydi sanırım."

"Evet, efendim. En fazla birkaç saatlik cesetti. O yüzden cesedin kaç günlük olduğunu söyleyemeyeceğim."

Nusret araya girerek, "En az 4-5 günlük olmalı," dedi. Hakan sorularına devam etti.

"Ceset kanepede oturur haldeymiş?"

"Evet, efendim, bir koltukta oturuyordu. Ayaklarında çorap yoktu, sağ ayağı kararmıştı ve başparmakları ampüte edilmişti."

"Katil yapmış olabilir mi?"

"Sanmıyorum, efendim. Dedem diyabet hastasıydı. Onun da ayağını böyle kesmişlerdi."

"İyi bir gözlem," dedi Hakan. "Sanırım üstünde pijama varmış ve göğsünde kurumuş kan lekesi."

"Doğrudur."

"Göğüse kaç el ateş edilmiş?"

"Emin değilim, efendim. O durumda çok şaşırmıştım."

"Peki, cesette dikkatini çeken başka bir şey var mıydı?"

"Eli, efendim, sol eli siyah gibiydi. Doğal olmayan bir siyahlık."

"Nasıl yani?" dedi Hakan. Kafasında alarm sesleri çalmaya başlamıştı.

"Boyanmış gibiydi."

"Nusret, fotoğraflar... Fotoğrafları verir misin?" Hakan hızla fotoğraflara baktı. "Burada anlaşılmıyor. Fotoğraflar flu, niye böyle oldu?"

"Bizim yüzümüzden, efendim. Yangının bu kadar hızlı yayılacağını düşünemedik. Olay yeri incelemeyi aradık ve caddeye çıktık."

"Dışarı çıktığınızda yangının hızla ilerlediğini gördünüz. Olay yeri inceleme yetişemeyecekti," dedi Hakan.

Erkut başını salladı. "Evet, başkomiserim. Bunun üzerine Halil'i aşağıda bırakarak tekrar içeri girdim. Merdivenleri koşarak çıktım. Yangın cesedin olduğu odayı sarmaya başlamıştı. Cep telefonumu çıkarıp elimden geldiğince hızlı birkaç fotoğraf çektim. O sırada perdeler tutuştu. Oda alev çemberine döndü. Koşarak dışarı çıktım, artık yapacak bir şey yoktu. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Tam tersine çok cesur davranmışsın. Bunu amirlerine yazılı olarak bildireceğim."

Erkut bu beklemediği tavır yüzünden hem şaşırmış hem de mutlu olmuştu.

"Eklemek istediğiniz bir şey yoksa çıkabilirsiniz çocuklar. Teşekkür ederiz."

İki polis memuru kalktılar. Erkut tam kapıdan çıkarken durdu. "Bir şey daha gördüm, efendim. Önemli olduğunu sanmıyorum ama."

"Nedir?"

"Odadaki cam vitrinde biblo bebekler vardı. Bazıları kırılmıştı."

Hakan, Berna'yı acilen odasına çağırdı. Erkut'un gördüğü biblolardan bahsetti. Berna, cep telefonunu açarak Erkut'a bazı fotoğraflar gösterdi.

"Bunlara benziyor mu?" diye sordu.

Erkut şaşkınlıkla cevap verdi. "Evet, bunlar gibiydiler."

Berna, Hakan'a dönerek, "Bunlar Hummel, şef," dedi.

13 Kasım 2029

Hakan, polislerle görüştükten sonra Berna'ya İnterpol ajanını havaalanından almaları gerektiğini söyledi. Sabah Berna, polis arabasıyla başkomiserin evine doğru yola çıktı. Başkomiserin havaalanına gelme konusunda nazlanacağından emindi. Toyota'yı Emek'e doğru sürdü. 4. Cadde'nin arkasındaki sokağa girdi. Gri beyaz apartmanın önünde durdu. 14 numaralı zile bastı. Hareket yoktu. Bu kez daha uzun bastı zile. Sonunda apartmanın kapısı açıldı. Asansöre bindi, yedinci katta indiğinde Hakan'ın asık suratıyla karşılaştı.

"Günaydın şef."

"Günaydın Berna, içeri gelsene."

Berna içeri girdi. Salon dağınıktı. Kanepede Marcus Aurelius, Dostoyevski ve II. Dünya Savaşı ile ilgili kitaplar dağınık halde duruyordu. Anlaşılan sevgili şefi gene uyumamıştı.

"Kahve yapacağım. Sen de ister misin?"

"Olur, şef. Gece gene uyumadınız mı?" Cevabını bildiği bir soruydu.

"Eh, beni biliyorsun. Üç saat falan uyudum."

"Sevindim, en azından biraz uyumuşsunuz. Malet[2] ortalıklarda görünmüyor, nerede?"

"İçeride uyuyordu. Malet, oğlum buraya gel! Berna teyzen geldi, poponu kaldır da gel."

Birkaç saniye sonra çıngırak sesi duyuldu. Kırmızı tasmasıyla Malet kapıda göründü. Siyah beyaz kedi önce gerindi,

2. Leo Malet, Fransız kara romanının (noir) büyük ustası

sonra Berna'nın kucağına atladı. Berna tombiş kediyi sevgiyle okşadı. Hakan, kulakları ve burnunun altı siyah olan kediye Malet ismini koymuştu. Üç yıl önce karlı bir kış günü sokakta bulmuştu. O günden beri yanından ayırmamıştı.

"Al bakalım kahveni. Frolaynın[3] uçağı kaçta inecek?"

"Tahminen 11.00'de."

"İyi, biraz zamanımız var. Rahatça kahvemizi içebiliriz. Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Hayır, şef, kahvaltı yaptım."

"Nasıl istersen." Hakan, buzdolabından bir dilim krem peynir aldı. Masada duran bayatlamış simide sürdü. "Sen nasılsın bakalım? Tedavin nasıl gidiyor?"

Berna multipl skleroz (MS) hastasıydı. Bölümde sadece Hakan'ın bu durumdan haberi vardı.

"İyiyim şef, yeni bir bulgu yok."

Hakan şefkatle gülümsedi. Bu güzel genç kadının hem amiri hem koruyucusu gibiydi. Onu sahadan uzak tutuyor, fazla stresli işler vermemeye çalışıyordu. Hastalığından Fevzi Konur'u bilgilendirmesi gerekirdi ama bürokratik kurallar Hakan'ın umurunda değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Malet, Berna'ya kendini sevdirdikten sonra kucağından atladı. Doğruca mama kabına gitti. Hakan, Berna'ya döndü. "Benim karnım doydu. Üstüme düzgün bir şey giyeyim, sonra çıkabiliriz."

"Tamam şef," diyen Berna, Malet'yi son kez sevdi, Hakan'la yola çıktılar.

Yaklaşık iki saat sonra dış hatlar salonunda oturuyorlardı. Hakan, bir tarih dergisi okuyor, Berna ise sosyal medyayla oyalanıyordu.

"Uçak indi şef," dedi Berna.

Hakan, Lufthansa Havayolları'nın Airbus uçağını gördü. Bir şey söylemeden tekrar dergisine döndü. 15 dakika sonra

---

3. Frolayn (fraulein): Almanca, hanımefendi-evlenmemiş kadın.

Alman İnterpol ajanı Maier kapıda göründü. Düz, kısa saçlı, uzun boylu, ciddi bakışlı bir kadın sakin adımlarla içeri girdi. Bir sporcunun sahip olacağı türden geniş omuzları ve kaslı bacakları vardı. Üzerindeki gri pardösü vücudunu gizleyemiyordu. Yanında sade gri renkte bir el çantası taşıyordu. Berna ona seslendi.

"Ajan Maier, buradayız!"

Rommy'nin koyu mavi gözleri onlara döndü. "Merhaba, beni karşılamaya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Türkçesi düzgündü. Hakan bu iyi Türkçeyi beklemiyordu.

"Ben Komiser Yardımcısı Berna. Bu da amirim, Başkomiser Hakan."

"Başkomiser mi? Bir başkomiseri beni karşılamaya göndermek protokole uygun değil. Bu abartıya neden olanlar için sizden özür dilerim, başkomiser."

"Sorun değil, benim için de değişiklik oldu. Epeydir Esenboğa Havaalanı'na gelmiyordum." Berna, Hakan ciddi mi, dalga mı geçiyor anlayamadı.

"İsterseniz önce bagajlarınızı bulalım, sonra otelinize doğru yola çıkarız. Aç mısınız?"

"Hayır, teşekkürler, uçakta yedim. Tek isteğim ılık bir duş alıp kendime gelmek. Sanırım bizi zorlu günler bekliyor."

"Nasıl isterseniz," dedi Berna. Bagajları alıp otele doğru yola çıktılar.

"Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordu Hakan. Sırf sessizliği bozmak için konuşmuştu.

"İyi geçti, teşekkür ederim. Ankara'ya hiç gelmedim ama depremden önce İstanbul'a gelmiştim. Şey, özür dilerim. Hatırlatmak istemezdim."

"Sorun değil. Bu acıya alıştık. Maalesef havaalanlarımız hâlâ kullanılabilir değil orada."

"Evet, çok yazık olmuş. En kısa zamanda yeniden yapacağınıza eminim."

"Ben değilim," dedi Hakan sözünü esirgemeden. Bir süre konuşmadılar.

"İşte, otelinize geldik!" diyerek sessizliği bozdu. Tunalı ile Arjantin Caddesi'nin kesiştiği noktadaki Sheraton Oteli'nin önüne arabayı yanaştırdı. Kapıda hemen görevli belirdi, valizleri aldı.

"Bunlar vakaların dosyaları, Ajan Rommy. Otelde incelemek istersiniz belki. Yarın 09.30'da UGK binasında kısa bir brifing olacak. Sizi almaya araba göndereceğiz."

"Teşekkür ederim, Berna Hanım. Görüşmek üzere başkomiser."

"İyi dinlenmeler, sabah görüşmek üzere," dedi Hakan. Berna ve Hakan arabaya döndüler. Berna arabayı çalıştırmadan Hakan sordu.

"Ne diyorsun?"

"Düzgün birine benziyor, fiziği de güçlü görünüyor. Sizce?"

"Yorum yok," dedi Hakan. Ne düşündüğünü yüzünden anlamak olanaksızdı. Berna, başkomiserin kendisini fazlasıyla kontrol ettiğini düşündü. Bu iyiye işaret değildi. Kontağı çevirdi, gaza bastı. Toyota, otelin önündeki karları tozutarak yola fırladı.

14 Kasım 2029

Ertesi sabah saat 09.30'da tüm ekip toplanmıştı. Rommy Maier ve Hakan'ı bekliyorlardı. Konur, resmi ama nazik bir ifadeyle Rommy'yi karşılamıştı.

"Umarız aramızda rahat edersiniz. Ekibimiz şimdilik küçük ama ileride büyüyecek, hepsi işinin ehlidir."

"Eminim öyledir," dedi Rommy.

"Açık konuşalım, öldürülen iki Alman vatandaşı sizin servisin, BND'nin[4] emekli ajanları mıydı?"

"Bildiğim, BND'de sadece masa başı işlere baktıkları. Saha

4. Alman Federal Haber Alma Servisi

ajanları değillerdi. En azından bana söylenen bu."

"Öyle olsun, Ajan Maier. Umarım bizden bir şey saklamıyorsunuzdur."

"Kesinlikle hayır."

Hakan, Rommy'nin söylediklerinin tek kelimesine inanmamıştı.

"İsterseniz Bayan Maier'i ekiple tanıştırayım, patron. Toplantı odasında bizi bekliyorlar."

"Tamam tamam, hadi gidin bakalım."

"Bana Rommy deyin, lütfen. Bayan Maier fazla resmi oluyor."

"Nasıl isterseniz." Hakan toplantı odasının kapısını açtı. İçeri girdiler.

"Merhaba arkadaşlar. Sizi Bayan Maier... Yani Rommy ile tanıştırayım. Elimizdeki vakada bize yardımcı olacak. Berna'yı tanıyorsunuz."

Berna gülümsedi. "Nasıl, iyi uyudunuz mu?" diye sordu.

"Gayet rahat uyudum. Teşekkürler."

"Ekibin diğer üyeleriyle tanıştırayım," diye ekledi Hakan. "En deneyimlimiz ekibin bilgesi Komiser Nusret, kendisi eski askerdir. Yanında gördüğünüz sırıtık surat, Komiser Yardımcısı Barış, namıdiğer Köpek. Bu lakabı niye aldığını sonraya bırakalım. Berna ekibin beynidir. Bilişim işleri ve dijital teknik incelemeler ondan sorulur. Bu da Bora, Berna'nın yardımcısı. Eski hacker, yeni polis. Bir de şu anda muhtemelen otopsi odasında çalışan Adli Tabibimiz Cüneyt Karlıova var. Kendisi gerçek bir entelektüeldir."

"Memnun oldum," dedi Rommy. "Umarım buraya gönderilmem sizi olumsuz etkilemez. Sıkıntılı bir durum olduğunun farkındayım. Bir de Hakan Başkomiser'e rica ettiğim gibi, lütfen bana Bayan Maier yerine Rommy deyin."

Herkes sırayla Rommy'e, "Hoş geldiniz," dedi. Tanışma faslından sonra Hakan konuya girdi.

"Evet, elimizde iki ceset var. İkisi de Alman ve emekli. Helmuth Füllkrug'u biliyorsunuz, hepiniz oradaydınız. Rommy sen de dosyayı okumuşsundur." Rommy başıyla onayladı.

"Füllkrug, 72 yaşında emekli hâkim. Türk-Alman dostluk zırvalığının bir üyesi."

Barış ve Nusret sırıttı. Hakan dünya görüşünün ipuçlarını Rommy'e vermişti.

"Füllkrug, göğsüne iki kurşun yemiş. Yakın mesafeden vurulmuş. Komşular ses duymadığından susturucu kullanılmış olabilir. En fazla 9 milimetrelik bir silahla ateş edildiğini düşünüyoruz. Kesin bilgi için otopsi ve balistik rapor sonucunu bekliyoruz."

Barış dayanamayıp sordu. "Diğer kurban Hans Gruber de benzer şekilde mi vurulmuş, şef?"

Hakan sözünü kestiği için Barış'a sert bir bakış attı. "Ceset kömürleşmiş Barış ama evet, göğüs kafesinde iki kurşun bulundu."

Nusret söz aldı. "Muhtemelen Alman olmaları dışında önemli bir bağlantı var ki Almanya'dan bir misafirimiz var."

Bakışlar Rommy'e döndü. Hakan sözü Rommy'e bıraktı.

"İkisi de alt düzey BND mensubuydu. Masa başında sıradan görevlerde bulunmuşlar. Öldürülmeleri bizim yöneticileri şaşırttı. Bu yüzden buradayım."

Odada kısa süreli sessizlik oldu. Ardından Hakan konuşmasını sürdürdü. "İki vaka arasındaki bağlantı sadece bu kadar değil. Berna, söz sende."

Berna bilgisayarının başına geçerek büyük ekrana görüntüleri yansıttı.

"Bu fotoğraflar ceset yanmadan önce onu bulan polisler tarafından cep telefonuyla çekilmiş. Dumanlar yüzünden görüntü net değil. Bazı işlemlerden sonra fotoğrafı netleştirdim. Adamın ayak parmakları ampüte edilmiş. Diyabet

hastalarında oluşan dolaşım bozukluğu nedeniyle yapılan cerrahi bir operasyon. Dikkatinizi vermenizi istediğim, adamın sol eli. Normalden siyah görünüyor. Şimdi görüntüyü büyütüyorum. Fark ettiyseniz sol eli boyanmış. El kısmen yan durduğu için elin ayasını net göremiyoruz."

Berna lazer pointerı aldı. "İşte burada! Bakın, siyahın içinde bir beyazlık var. Evet, tahmin edeceğiniz gibi 1 rakamının üst bölümü."

"Hassiktir!" Köpek kendini tutamamıştı.

Berna devam etti. "Muhtemelen bir seri katille karşı karşıyayız. Ayrıca başka bir şey daha göstermek istiyorum. Kurbanın arkasındaki vitrinde biblolar var, çoğu kırılmış."

"Diğer kurbanın odasında görmüştük," dedi Nusret. "Ama onlar kırılmamıştı."

"Tabii rastlantı olabilir. Bunlar Hummel-Goebel bibloları. Bunları toplayan çok koleksiyoncu var. Hem Almanya'da hem tüm dünyada."

"Rastlantı olmayabilir de," dedi Hakan. "Bunun üstünde duralım."

"Helmut Füllkrug cinayetine dönersek, kapı zorlanmamış. Katil tanıdığı biri olabilir ya da şüphelenmeden kapıyı açabileceği biri. Muhtemelen katil, silah zoruyla kurbanı çalışma masasına oturtmuş."

"Ya da kurban, hareket etme yeteneğini kaybetmiş." Kapı açılmış, odaya Doktor Cüneyt girmişti.

"Ne demeye çalışıyorsun hocam?" diye sordu Hakan. Adli Tabip ona aldırmadan Rommy'nin yanına gitti. "Hoş geldiniz, genç bayan. Umarım burada güzel zaman geçirirsiniz." Sonra Hakan'a döndü. "Boynunda enjeksiyon izi var. Ölmeden önce olmuş," dedi.

"Yani katil ona sakinleştirici mi yapmış?"

"Olabilir. Toksikoloji sonucunu bekleyeceğiz."

"Peki, silah hakkında ne diyebilirsin?"

"9 milimetrelik iki kurşun, Beretta olabilir. Balistik incelemeyi bekleyeceğiz."

"Kömürleşmiş cesedin otopsi raporunu okudun mu?"

"Evet, cesedin durumu nedeniyle yapılacak pek bir şey yokmuş. Orada da 9 milimetrelik kurşunlar var. Katil aynı olabilir."

"Bu durumda karşımızda bir seri katil olduğunu kabul etmeliyiz."

Köpek, yanında oturan Nusret'in kulağına fısıldayarak, "Hemen sonuç çıkarmayalım Nusret Baba," dedi sırıtarak.

"Kapa çeneni geveze! Şimdi fırçayı yiyeceksin."

Hakan durumu fark etti. "Bir şey mi soracaksın Barış?" diye sordu.

"Yok, şefim."

"İyi öyleyse, sorusu olan varsa sorsun. Yoksa laboratuvar sonuçlarını beklerken rutin prosedürü uygulayacağız."

Salondan ses çıkmadı.

"Toplantı bitmiştir," dedi Hakan. Ardından herkes Rommy'nin etrafında toplandı. Yeni gelen üyeyi tanımak istiyorlardı.

Hakan odadan çıkarken dönüp onlara baktı. İçinden *inşallah bu işi batırmayız*, dedi.

15 Kasım 2029

Akşam hava iyice soğumuştu. Göç nedeniyle iyice kalabalıklaşan başkent, yoksulluğun yeniden doğurduğu kömür sobaları nedeniyle kirli, gri hava altında soluk almaya çalışıyordu. Polis arabaları Cinnah'taki üç katlı lüks bir binanın önünde toplanmış, mavi-kırmızı sirenlerin ışığı içinde sessizce dans ediyordu. Polis arabalarının yanına siyah bir Toyota yanaştı. Hakan, Rommy ile arabadan indi ve binanın girişine yöneldi. Kapıda iki polis memuru bekliyordu. Kendilerini tanıtıp içeri girdiler. İçeri girdiklerinde olay yeri

incelemeden beyaz tulumlu görevli, bir polis memuruyla konuşuyordu. Biraz ileride Köpek, hırsızlık alarmı nedeniyle olay yerine ilk gelen polis memuruyla görüşüyordu.

"Buraya geldiğimde kapı kilitli değildi," dedi genç polis memuru.

"Peki, tam kapalı mıydı yoksa hafif aralık mıydı?"

"Çok az aralıktı, itince açıldı."

Köpek, genç polisin çıplak ellerine baktı. "Eldivenin yok muydu? Kapının neresine dokunduğunu göster bana." Polis memuru dirseğini gösterdi.

"Elinle dokunmadın, dirseğinle kapıyı açtın öyle mi?"

Genç polis gülümseyerek başıyla onayladı.

"İçeri girdikten sonra ne gördün?"

"İlk olarak dağınıklığı fark ettim. Kanepe devrilmiş, yastıklar ortalığa dağılmıştı. Dolaptaki kitaplar yere saçılmıştı."

"Böylece hırsızlık olduğunu mu düşündün?" diye sordu Köpek.

"Evet, amirim. Ta ki cesedi görene dek."

"Anlaşıldı," dedi Köpek. Ardından içeri giren Hakan ile Rommy'i görerek yanlarına gitti.

"Kâbusumuz devam ediyor, şef."

"Numara 3 mü?"

"Maalesef."

"Kahretsin."

Rommy, "Artık bir seri katilimiz olduğu kesinleşti," diyerek araya girdi. Ardından ikisi de cesedin yanına çömelmiş olan Doktor Cüneyt'in yanına gittiler. Altmış yaşlarındaki kurban çalışma masasının önünde boynu öne düşmüş haldeydi. Onları fark eden Adli Tabip, "Kalbe yakın mesafeden ateş edilmiş. Gene düz bir açıyla. Silah muhtemelen Beretta, 9 milimetre."

Rommy ölüm saatini sordu.

"Gece yarısı 00.00 ile 02.00 arası."

"Yine gece işlenmiş bir cinayet. Katil geceyi seviyor," dedi Hakan.

"Belki sekiz-beş çalışan bir devlet memurudur," dedi Cüneyt Karlıova sarkastik bir alaycılıkla. Ardından siyaha boyanmış eldeki numarayı göstererek, "Bir şeyler yapmazsanız birinci çinkoyu tamamlayacak," diye mırıldandı. Rommy ve Hakan siyaha boyanmış elin avcundaki üç rakamını gördüler. Hakan içinden küfretti.

"Bir şey daha, boyunda gene enjeksiyon izi var."

"Kurbanlarını niye paralize ediyor da direkt vurmuyor?" diye ortalığa konuştu Rommy.

"Belki nutuk çekiyordur," dedi Köpek.

"İyi bir saptama. Belki nutuk çekiyor, belki de daha fazla acı çekmelerini istiyor." Konuşan Hakan'dı.

"Bir şey daha var, şef. Benimle gelir misin?"

Hakan ve Köpek başka bir odaya yöneldiler. Rommy onlara aldırmayarak cam duvara doğru ilerledi. Camlar balkonun önünde raylı bir sistemle hareket ediyordu. Paneller duvarın içine doğru itilebiliyordu. Bu, katilin içeri girişini kolaylaştırabilirdi. Balkonun bir köşesinde klima, klimanın arkasında bir açıklık göze çarpıyordu. Açıklığa bakmak için balkonda ilerledi. Açıklık yaklaşık 70-100 santim boyutundaydı. Muhtemelen yatak odasını genişletmek için yapılmıştı. Rommy, katilin eve girdiği yeri bulduğuna kanaat getirdi. Soru, katil buraya nasıl çıkmıştı? Duvar dikti ve tutunacak bir oyuntu ya da demir bir çıkıntı yoktu. İyice eğilerek aşağıya baktı. Mesafe çok yüksek ve dikti. Halat kullanmış olabilirdi. Ama bu da çok dikkat çekerdi. Sonra yukarı baktı. Balkonun çatısı demir direklerle destekleniyordu. O anda anladı. Katil aşağıdan değil yukarıdan gelmişti. Daireden çıktı, apartmanın aşağısına indi ve binanın arkasına yürüdü. Beton saksılardaki sarmaşıklar birinci kata kadar uzanıyordu. *Doğal bir merdiven*, diye düşündü. Devriye polisini çağırarak bir merdiven getirmesini

istedi. Merdiveni beklerken düşünmeye başladı. Sarmaşıklar kaç kiloluk bir insanı taşıyabilirdi? Eğitimsiz ve ağır biri bunu başaramazdı. Polis memuru kısa sürede merdivenle döndü. Uzayan merdiveni binanın çatısına dayadı. Polis, merdiveni tutarken Rommy çatıya tırmandı. Ardından balkonun olduğu arka tarafa doğru yürüdü. Tozlu beton zeminde belli belirsiz ayak izleri vardı. Eğildi, izleri inceledi ve fotoğraflarını çekti. Katilin geldiği yolu bulmuştu. Arkadan tırmanmış, çatıyı geçmiş ve balkonun üstündeki demirlerden inmişti. Adamı öldürüp ön kapıdan çıkıp gitmişti. Hırsız alarmını aktive etmek için ön kapıyı aralık bırakmıştı. Cesedin hemen bulunmasını niye istemişti? İşler giderek garipleşiyordu.

Balkondan manzaraya baktı. Güneş batıyordu. Gökyüzü kızıla bürünmeye başlamıştı. Çatıdan bir süre Ankara manzarasına baktı. Şehir gözüne güzel göründü. Çatının üzerinden çevreyi inceledi. Yakınlarda bir güvenlik kamerası olmalıydı. Artık güvenlik kameraları tanıklar kadar değerliydi. İşte, köşedeki mağazanın önündeki kamera, apartman girişini görüyordu! Bir dakika kadar manzarayı izledikten sonra aşağıya indi. Hakan aşağıda onu bekliyordu.

"Çatıdan girmiş. Ayak izlerinin fotoğrafını çektim. Bir şey bulabileceklerini sanmıyorum ama parmak izi uzmanlarına ihtiyacımız olacak. Sizden ne haber?"

"Barış'la evin arka tarafında senin şu Hummel biblolarından bulduk."

"Hepsi sağlam mıydı? Eksik olan var mıydı?"

"Hepsi sağlamdı. Eksik var mı bilemiyorum." Hakan devam etti. "Öldürülen adam Ahmet Kayacı adlı bir iş insanı. Bir buzdolabı firması için yedek parça üretiyormuş."

"İki Alman, bir Türk. Mutlaka bir bağlantı olmalı."

"Şu ana kadar birbirlerini tanıdıklarına dair bulgu yok ama araştırmayı derinleştireceğiz."

Tekrar içeri girdiler. Doktor Cüneyt cesedi incelemeyi sür-

dürüyordu. Köpek yerdeki kitaplara bakıyordu.

"Dikkatini çeken bir şey var mı Barış?"

"Genelde tarih kitapları, şef. Biliyorsun ben kitapkurdu değilim. Çizgi roman dışında pek bir şey okumam."

Rommy gülümsedi. "Herkes bir şey okumalı," dedi.

Hakan dalgınlaşmıştı. Kitaplardan birkaçına baktı. "Neyse belki ileride bir şey çıkar."

Rommy, "Nusret Bey nerede?" diye sordu çevresine bakınarak.

"Kızının yanında. Karın ağrısı nedeniyle hastaneye kaldırmışlar."

"Umarım ciddi değildir."

"Umarım. Biz Barış'la yanına gideceğiz birazdan."

"Ben biraz daha kalmak istiyorum."

"Nasıl istersen," dedi Hakan. On dakika sonra Hakan'la Barış ayrıldılar.

***

Köpek direksiyona geçti. Hakan yanına oturdu.

"Şef, ben daha önce hiç seri katil soruşturmasında bulunmadım."

"Korkuyor musun?"

"Korkmak değil de endişelenmek diyelim. Biliyorum, sen FBI'da bunun eğitimini aldın ama..."

"Ama bu iş bizi aşar diyorsun?"

"Hayır, şef, beni yanlış anladın. Bu olay bana göründüğünden daha karmaşık geliyor. Sanki işin içinde başka bir iş var. Göründüğünden daha derin."

"Endişeni anlıyorum. Dahası sana katılıyorum. Burada tam olarak arkasını göremediğimiz çok katmanlı bir vaka var. Bunu hissediyorum. Ayrıca benim de aktif olarak seri katil soruşturmasında bulunduğum söylenemez. FBI'da bu vakalarda sadece gözlemciydim. Yani ben de deneyimli sayılmam."

"O kadar alçakgönüllü olma, şef. Senin ne kadar zeki bir

adam olduğunu biliyorum. Defalarca bunu kanıtlamışsın zaten. Çözmediğin vaka yok gibi."

"Sağ ol Barış, seni tanımasam yalakalık yaptığını düşüneceğim."

"Aman şef, sakın!"

"Sakin ol, şaka yapıyorum. Ancak bu vakada anlayamadığım çok şey var."

"Ne gibi?"

"Gerçekten bir seri katille mi karşı karşıyayız yoksa birileri cinayetleri seri katil vakası gibi görmemizi mi istiyor?"

"Bu sadece sezgi mi şef?"

"Rommy çatıda çektiği ayak izlerinin fotoğrafını gösterinceye kadar sadece sezgiydi."

"Nasıl yani?"

"İki farklı kişiye ait ayak izi. Biri en az 45-46 numara, diğeri daha küçük."

"Tesadüf olamaz mı?"

"Olabilir de olmayabilir de. Ayrıca FBI'da çalıştığım vakalar ve dosyalar genelde sosyopat beyaz erkeklerin seri cinayetleriydi. Çoğu da çocuklukta travma yaşamış katillerdi. Bu vaka onlara pek benzemiyor. Karmaşık seri cinayetler bu toprakların ruhuna pek uymuyor."

"Öyleyse araştırmak için doğru adamı bulmuşlar."

"Ne diyorsun be Barış?"

"Hemen kızma, şef. Senin bedenin buraya ait ama ruhun bu topraklara ait değil gibi."

"Gene şu beyaz Türk saçmalığı mı?"

"Yok be, şef. O conconlardan bahsetmiyorum. Sen yurdun için çok üzülüyorsun ama ruhun, sen kabul etmesen de Avrupalı. Suyun öte tarafında esir olmuş bir Kuzey Avrupalı gibi değil belki ama bir İtalyan, İspanyol gibisin. İnsanların yüzünün güldüğü bir Akdeniz Avrupalısı gibi yani."

"Sen benim hiç yüzümün güldüğünü gördün mü Barış?"

"Şey, pek görmedim."

"Hah işte, çuvalladın şimdi!"

Barış üzgün bir şekilde, "Biz Ortadoğu ülkesiyiz ve bu hiç değişmeyecek," dedi.

"Bak Barış, ikimiz de Anadolu çocuğuyuz. Avrupa'da olan parçamız enkaz altında kaldı. Gerçi o şehir Avrupalı olma özelliğini çoktan yitirmişti."

Barış başını üzgün bir ifadeyle öne eğdi. Hakan onu üzmek istemiyordu. Bu temiz yürekli çocuğu seviyordu. Konuyu değiştirdi. "Rommy için ne düşünüyorsun?"

"Becerikli birine benziyor. Bugün iyi iş çıkardı. Bence göründüğünden daha sert."

"Katılıyorum. Becerikli ve akıllı."

"Şey patron, kadına NATO ajanı gibi davranma olur mu?"

"Emredersin amirim." Hakan sırıttı.

"Bak gülümsüyorsun işte, şef!"

Bir süre sonra İbni Sina Hastanesi'nin acil kapısına geldiler. Bu köklü hastane birçok iyi doktor yetiştirmişti. Asansörle pediatri bölümüne çıktılar. Hemşire deskinden odanın yerini sorduktan sonra koridorda uzun bir süre yürüdüler. Odalardaki hasta çocukların sesi Barış'ı etkiledi. Eski bir doktor olan Hakan durumu fark etmişti. Barış'ın omzuna dokundu.

"Üzülme, buradaki doktorlar çok iyidir," dedi.

Aslı'nın bulunduğu odanın kapısını tıklatıp içeri girdiler. Aslı yatakta, Nusret de yanı başında oturuyordu. Aslı onları görünce sevinçle, "Hakan amca, Barış ağabey!" diye bağırdı.

"Nasılmış benim prensesim?" dedi Hakan şefkatle.

"İyiyim, biraz karnım ağrıyor sadece."

Nusret yorgun ifadeyle, "Akut apandisitinden şüphelendiler," dedi.

"Ultrasonografi yapıldı mı?"

"Evet, radyolog bir şey yok dedi. Gaz sıkışmasıymış. Birkaç saat daha gözlem altında kalacağız."

"Çok sevindim, sen de rahatlamışsındır."

"Evet, ne demezsin! Sizden ne haber?"

"İşler biraz karışıyor. Barış, sen Aslı'nın yanında kalır mısın? Ben komutana bir özet geçeyim."

"Tabii şef, tabii kalırım."

Hakan ve Nusret dışarı çıktılar. "Gel sana bir kahve ısmarlayayım. Çok yorgun görünüyorsun." Birlikte küçük kantine oturdular. Hakan kısaca durumu anlattı.

"Üç numara ha! Seri katil işi ciddileşiyor. Aynı yöntemle üç kişi. FBI'da eğitim görmüş biri olarak ne düşünüyorsun?"

"Açıkçası elimde sezgilerim dışında bir şey yok. Ama bu basit bir seri katil işi değil bence. Ya oyuna getiriliyoruz ya da..." Hakan bir süre sustu.

"Ya da?" diye sordu Nusret.

"Ya da bu iş çok daha büyük bir sır saklıyor."

Nusret, alnını ovdu. "Sen öyle diyorsan. Kusura bakma, ben de olay yerinde olmalıydım."

"Dert etme sen onu. Aslı daha önemli. O senin her şeyin."

"Sağ ol, Hakan. Bu arada Rommy için ne düşünüyorsun?"

"Bugün becerikli ve zeki biri olduğunu gösterdi. Sonrasını göreceğiz. Hadi artık dönelim, Aslı'yı yalnız bırakma."

Birlikte odaya döndüler. "Barış, hadi biz kaçalım. Kızımız dinlensin."

"Tamam şef! Hoşça kal Aslı. Yarın görüşürüz, Nusret Baba."

"Görüşürüz."

Arabaya döndüler. "Sorun yok değil mi?"

"Bence de gaz sıkışması, merak etme."

"Aman, çok sevindim! Aile iyi olsun."

Hakan, Barış'a döndü. "Merak etme. Kimseye bir şey olmayacak."

Gaza basıp İbn-i Sina'yı arkada bırakarak trafiğin içinde kayboldular.

15 Kasım 2029 Akşamı

Hakan, Ahmet Kayacı'nın eşini tek başına ziyaret etmeye karar vermişti. Kadınla konuşurken kimsenin dikkatini dağıtmasını istemiyordu. İki katlı müstakil bir evdi. Evin önünde geniş bir bahçe ve girişte bir veranda vardı. Kapının üstünde çeşitli kuşlarla süslenmiş "Hoş geldiniz" yazısını gördü. Zile bastı. Cevap veren olmadı. Bu kez üst üste iki kez bastı. İçeriden, "Gidin buradan!" diye sert bir ses geldi.

"Polis, kapıyı açın hanımefendi."

Kapı hafif aralandı. Gölgelerin arasından kadının yüzü belli belirsiz görünüyordu. Hakan kapının açıklığından zincirin takılı olduğunu gördü. Kimliğini gösterdi. "Başkomiser Hakan Kaya," dedi. "Özel Suçlar Birimi."

"Başkomiser mi?

"Kapıyı açar mısınız?"

Kadın isteksizce kapıyı açtı. "Buyurun başkomiser," dedi. Kadın onu salona aldı. Salonun ortasında yanan büyük bir şömine vardı. Kadının içeride kahverengi deri bir koltukta oturduğunu anladı. Koltuğun yanında bir kutu mendil olduğunu gördü, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Hakan hızlıca salona göz attı. İnsanların yaşadığı yerlere bakarak onlar hakkında önemli bilgiler elde edebileceğini ve bunun sezgilerini harekete geçireceğine inanıyordu.

Oda sade bir şekilde döşenmişti. Fazla mobilya yoktu. Salonun bir tarafında konuklar için koyulmuşa benzeyen bir yemek masası vardı. Diğer tarafında ise cam kapaklı bir kitaplık ve içinde sert kapaklı büyük kitaplar dikkati çekiyordu. Televizyon yoktu. Birkaç aile fotoğrafı şöminenin üstünde duruyordu. Şöminenin karşısındaki köşede yaklaşık 2,5 metre boyunda yılbaşı ağacı duruyordu. Üzerinde sarı ışıklar, kırmızı mavi renkli toplar ve çeşitli süsler vardı.

Kadını daha yakından inceledi. Göz kenarlarındaki çizgiler yüzüne yorgun bir güzellik katıyordu. Kumral saçlar,

keskin bir çene kemiği, açık yeşil gözler. Kırklarının başında olmalıydı.

"Buyurun, oturun başkomiser," diye seslendi kadın.

"Başınız sağ olsun. Eşinizden ayrı mı yaşıyordunuz?"

"Yaklaşık dört aydır. Bir süre ayrı kalmanın yararlı olabileceğini düşünmüştük."

"Eşinizin düşmanı var mıydı?"

"Her iş adamının düşmanı vardır, başkomiser."

"Şüphelendiğiniz özel biri var mı?"

"Bilmiyorum." Aniden sesi boğuklaştı. "Nasıl olmuş?"

"Ne?"

"Anlamazlıktan gelmeyin. Nasıl öldürülmüş?"

Hakan gerildiğini hissetti. "Kalbine ateş edilmiş. Yakından vurulmuş."

Kadın yüzünü şömineye döndü. Ağlıyordu. Bir süre konuşamadı. Hakan ne yapacağını bilemiyor, kendini çaresiz hissediyordu. Kadın tekrar deri koltuğa oturdu. Işıktan uzaklaşmıştı. Karanlığın içinde kadının yüzündeki ifadeyi gördü. Kızgınlıkla karışık derin bir acı. İçgüdüsel bir biçimde kendini kadına yakın hissetti. Yıllar önce babası öldürüldüğünde annesinin yüzünde de aynı ifade vardı. Kadına tekrar baktı. Böylesine keskin gözlerin altındaki çizgileri neyin oluşturduğunu merak etti. Tıpkı kendisi gibi bu kadının da yaralarını içinde taşıdığını hissediyordu. Hem konuyu değiştirmek hem de kafasındaki soruyu sormak için konuştu.

"Hanımefendi, kocanızın Hummel biblo koleksiyonu var mıydı?"

"Bana Sevilay deyin lütfen."

"Sevilay Hanım böyle bir biblo koleksiyonu var mıydı?"

Sevilay belli belirsiz gülümsedi. "Evet, vardı. Ayrı eve çıkarken bir kısmını burada bıraktı. Çalışma odasında. Bunun ölümüyle ne ilgisi var?"

"Önemli olabilir. Görebilir miyim?"

Birlikte çalışma odasına gittiler. Cam dolabın içinde yaklaşık 30 biblo vardı.

"Kocam bunları çok severdi. Sürekli antikacıya giderdi. Bazılarını yurtdışından almıştı. Çok güzeller değil mi?"

"Evet, öyleler. Korkarım bunları incelemek için almamız gerekecek. Tekrar size verilecek tabii."

Kadın üzülmüştü. "Lütfen zarar gelmesin."

"Söz veriyorum. Savcılıktan izin belgesi çıkınca almak için birilerini gönderirim."

"Teşekkürler. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Ben artık gideyim." Kadın hüzünle başını salladı. Hakan kapıyı açtı sonra durdu.

"Çok üzgünüm efen... şey... Sevilay."

"Teşekkürler başkomiser."

Hakan merdivenleri inerken kar tekrar atıştırmaya başlamıştı. Bu kış sert geçecekti.

16 Kasım 2029

Bora Gezer, Ulusal Güvenlik Birimi'nin bulunduğu sokağın köşesindeki büfenin önünde durdu ve buraya sekiz ay önce geldiği ilk günü, gizli servisle çalışmakla ilgili endişeleri olduğu zamanları düşündü. O zamanlar genç hackerın polislik tecrübesi yoktu. Doğruyu söylemek gerekirse genel anlamda iş tecrübesi yoktu. UGK, onun ismini MİT'ten almıştı. Türk güvenlik birimlerinin internete yüklediği son derece zor bir şifreyi çözmeyi başarmıştı.

"Şu kodu kırabilir misin?" Bunun bir işe alma testi olduğunu sonra anlamıştı. Beş parasız ortalıkta gezinirken böyle bir iş teklifini nasıl geri çevirebilirdi ki? Annesi onu asla affetmezdi.

Bora giriş kartını çıkardı ve binaya girdi. Birkaç ay önce garip bir cinayet vakasını çözmüşlerdi. Bora'nın bu başarıda payı olmuştu. Hakan ve Berna ona teşekkür etmişlerdi. Hat-

ta patron, "Sen olmasan bunu başaramazdık," demişti. Bora kendisiyle gurur duymuş, önemli bir şeyin parçası olduğunu hissetmişti. Bora tam kartını asansör paneline okutup sekizinci katın düğmesine basmak üzereydi ki arkasından tanıdık bir ses duydu. "Beni bekle!"

Arkasını dönüp Berna'nın kendisine doğru koştuğunu görünce içi şaşkınlık ve mutlulukla doldu. Berna onun üstüydü ve bu kadından hoşlanıyordu. "Günaydın," dedi. Bunu söylerken biraz yüzü kızarmıştı. Berna'nın bunu fark etmediğini umdu.

"Kayıtlara ulaşabildin mi?"

"Efendim?"

"Kayacı'nın telefon kayıtlarına."

"Henüz değil. Bürokratik engeller hızımızı yavaşlatıyor, bilirsin."

Berna gülümsedi. "Bilirim. Ama biraz hızlı olmamız gerekiyor." Henüz koridorda yürümeye başlamışlardı ki karşılarında Hakan belirdi.

"Dokuz buçuk dediğimi hatırlıyorum," dedi saatini göstererek. "Dokuz buçuk, dokuz kırk beş değildir, değil mi?" Homurdanarak toplantı odasına gitti.

"Bugün keyfi pek yerinde değil anlaşılan," dedi Bora gülümseyerek.

Berna'nın rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu. "Ya, dünkü gelişmelerden sonra normaldir."

Birlikte Hakan'ın peşine takılarak toplantı odasına gittiler. Ulusal Güvenlik Birimi binasının sekizinci katındaki ÖSB'ye ayrılan toplantı odasında ekip yerini almıştı. Ekip üyeleri sıra sıra dizilmiş küçük masalara oturmuşlardı. Önlerindeki interaktif TV sistemine bakıyorlardı. Ekranda önündeki kâğıtları karıştıran bir kadın görüntüsü vardı. Rommy, ikinci sıradaki masalardan birine oturmuştu. Kısaca odayı gözden geçiriyordu. Diğerleri sakin görünüyordu. Sessizliği Hakan bozdu.

"Günaydın arkadaşlar. Daha önce belirttiğim gibi, üç cinayetin de bir seri katil tarafından işlenme olasılığı var. Bu nedenle seri katillerle ilgili bir brifingin hepimiz için yararlı olacağını düşündüm. Ankara Tıp Fakültesi, Adli Suçlar Birimi'nden Profesör Doktor İnci Bilgi hocamızdan bize yardımcı olmasını istedim. Sağ olsun, bizi kırmadı. Buyurun İnci Hocam, söz sizde."

"Günaydın arkadaşlar. Sözü fazla uzatarak kafanızı ütülemeyeceğim. Bu arada İnterpol'den ülkemize gelen kadın dedektifimize, erkek egemen bu ülkeye hoş geldiniz demek isterim."

İki kadın gülümseyerek bakıştılar. Profesör Bilgi, insan davranışlarına ait kısa bir girişten sonra asıl konuya girdi.

"Öldürmenin psikolojik bedeli mantıklı düşünen, normal duygulara sahip biri için o kadar yüksektir ki ortada çok iyi bir motivasyon ya da güdü olması gerekir. Bu nedenle her polis işe 'neden' sorusuyla başlamalıdır. Ayrıca cinayet motivasyonuna sahip kişiye odaklanmak adli delillere odaklanmaktan daha kolaydır. Vakada motivasyonun ne olduğu sorusu aklınıza gelecektir: Hayal kırıklığı, nefret ya da intikam. Henüz bilmiyoruz. Bu vakada cinayetleri sırf zevk almak için işleyen bir seri katille karşı karşıya olmayabiliriz. Mantıklı bir amacı olan bir seri katil de olabilir."

"Sadece zevk almak için öldürmüş kaç seri katil gördünüz?" Soruyu soran Köpek'ti. Gençlere özgü ataklık gene kendini göstermişti.

İnci Hanım gülümseyerek, "Çok az," dedi. "Katil, intikamını hayalinde genelde çok tatlı bir duygu olarak canlandırır. Ama nefretle güdülenmiş ve sonu cinayetle biten öfkenin ardından pişmanlık gelir. Seri katilin büyük bir istekle hazırlandığı o an, her defasında yerini düş kırıklığına bırakır. O yüzden katil, sürekli öldürme isteği duyar."

"Peki, bu vakada sizin tanımladığınız şekilde klasik bir

seri katille mi karşı karşıyayız, yoksa seri katil rolüne bürünmüş akıllı bir katille mi?" Bu kez konuşan Nusret'ti.

"Buna kesin bir cevap veremem. Bildiğim kadarıyla elimizde üç cinayet var. Eğer tanımladığımız anlamda bir seri katilse bu yakında açığa çıkacaktır."

"Nasıl?" diye sordu Köpek.

"Seri katillerin sergilediği davranışlar, sonuçta kendilerine zarar vermelerine rağmen beyinlerinin maruz kaldığı fizyolojik ve duygusal hasarı telafi etmek için geliştirdikleri davranışlardır. Eğer çocukken gerekli duyusal eğitimi ve sevgiyi almamışsa ve dolayısıyla kendisi ile dış dünya arasında bir sınır oluşturamamışsa beyin bunu kısmen onaracak ancak yaşamsal bileşenler eksik kalacaktır."

"Pek bir şey anlamadım," dedi Köpek, yüzüne çocuksu bir gülümseme oturtarak.

"Biraz sabredersen anlayacaksın," dedi Hakan, hafif azarlar tonda.

"Bu konuların sizin için biraz sıkıcı olduğunu kabul etmeliyim," dedi Profesör İnci. "Ama korkarım bunu anlatmanın başka yolu yok," diyerek konuşmasını sürdürdü.

"Örneğin bir bebeğin beyni hiçbir zaman ilkel duygular üzerinde düzenleyici bir kontrol uygulayacak kadar gelişmemiştir. Sosyopat ve psikopatlarda da bu mekanizma benzeşir. Birey içe dönüktür. Empati duygusu yoktur. Başkasını incitme duygusunu hissetmez ve pişmanlık duymaz. Davranış biçimi en uç noktaya ulaştığında kendini çevreden izole ederek kendi evreninde var olur."

"Peki, bu davranış bozuklukları ne zaman belli olur?" diye sordu Nusret.

"Başlangıçta küçük hayvanlara, sonra evcil hayvanlara hatta kardeşlerine bile işkence edebilir. Ancak kesin bir kural değildir."

"Burada büyük bir öfke var sanırım." Konuşan ekibin

Rommy dışında tek kadın üyesi olan Berna'ydı.

"Evet, öfkesi kendisinin bir uzantısıdır ve beyninin hiçbir zaman düzgün gelişmemiş kısmı tarafından da kontrol edilemez. Sosyopatik eğilimler sergiler. Bencil ve talepkâr olabilir. Diğer insanların gereksinimlerine tepkisiz kalabilir. Bununla birlikte yıllarca normal bir insan gibi yaşayabilir. Hâlâ kendi evreninde var olabilir. Sosyal olarak düzenli bir ortamda nasıl davranacağını büyük zorluklarla öğrenebilir, şiddetli dürtüsünü kontrol etme konusunda kendini eğitmiş olabilir."

"Bu durumda yıllarca kendini saklamış ve dizginlemiş biriyle karşı karşıya olabilir miyiz profesör?" diye sordu Nusret.

"Belki evet, belki hayır. Belki artık erişkin bir birey oldu ve intikam almaya karar verdi."

Hakan araya girerek, "Henüz yolun başındayız. Ama elimizdeki iki cinayetin modus operandisi hemen hemen aynı. Diğeri de muhtemelen öyle," dedi.

Birden kapı açıldı ve odaya Adli Tabip Cüneyt girdi. "Bakıyorum bilimin dibine vurmuşsunuz. Daha doğrusu, abartılmış ve şımartılmış bir bilimin."

Hakan, *gene başladık*, diye düşündü. Doktoru tanımayan Rommy ilk kez söze girdi. "Niye böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Modern psikiyatri, sorunu çözmekten çok sorunları tanımlamayı ve başta batının kapitalist ülkeleri olmak üzere tüm toplumları bu sorunlara hapsetmeyi amaçlar da ondan. Psikoz hastalarını ilaçlara gömer. Ama neredeyse hiçbirini tedavi edemez. Sadece kuramsal saçmalıklarla toplumları uyutur."

"Nasıl yani?" dedi Rommy.

"Örneğin id, ego ve süper ego elle tutulur gerçekler mi yoksa sadece inanmamızı istedikleri sembolik önermeler mi? Hiç bunu düşündünüz mü?"

Cüneyt'i tanımayan Rommy tartışmayı sürdürdü. "Siz de bir tıp doktorusunuz Cüneyt Bey. Niye bilim düşmanı gibi davranıyorsunuz?"

"Bilim mi? Psikiyatri bilim falan değildir. Nöroloji ve davranış birimlerini sömüren teknik bir disiplindir sadece."

İnci Bilge'nin ekranından gelen ses tartışmayı böldü. "Ben kaçıyorum, Hakan. Sizi Cüneyt Bey'le baş başa bırakıyorum."

"Her zamanki gibi kaç bakalım, İnci Hanım. Hoşuna gitmeyen şeyler duyunca kaç."

Ekran karardı. Profesör İnci Bilgi çoktan bağlantıyı kesmişti. Profesör İnci ile Doktor Cüneyt'in geçmişini bilen Nusret ile Köpek sırıttılar. Rommy şimdi anlıyordu, bu tartışmanın içinde geçmişin kırık kalpleri vardı.

"Eh, doktor, psikiyatriyle ilgili söyleviniz devam edecek mi yoksa otopsiyle ilgili söyleyeceğiniz bir şey var mı?" diye sordu Hakan.

"Evet, var. İkinci ve üçüncü kurban da kalbe yakın mesafeden ateş edilerek öldürülmüş. Muhtemelen yanmış ceset de öyle. Balistik raporu geldi. Kullanılan silah yüzde doksan Beretta 9 milimetrelik. Katil geride mermi kovanı bıraksaydı yüzde yüz diyebilirdim."

"Bizim birim Glock 17 kullanıyor ama teşkilatta Beretta kullanan çoktur."

"Ne yani, katil polis mi diyorsun?" dedi Cüneyt.

"Hayır, Cüneyt Hocam, öylesine söyledim."

"İyi, iyi. Hemen sonuç çıkarma!"

Birden herkes gülmeye başladı. Odadaki gerilim doktorun esprisiyle kaybolmuştu. "Önemli bir şey daha var. Toksikoloji raporu geldi. Son iki kurbanının kanında listenon bulundu. Listenon, süksinilkolin içerir."

"Kurbanların masalarında niye taş bebek gibi oturdukları anlaşıldı," dedi Hakan. Diğerleri durumu anlamamıştı.

"Süksinilkolin, asetilkolin resöptörlerini bloke eden bir

maddedir. Asetilkolin de çizgili kas hareketlerini sağlayan bir proteindir. O olmadan sinir sistemi, kasları harekete geçiremez," dedi adli tabip. Bu kez herkes anlamıştı.

"Bu maddeyi nereden bulmuş peki?" diye sordu Nusret.

"Bu ilaç ve benzerleri kas gevşetici olarak kullanılır. En yaygın kullanımı ameliyathanelerde genel anesteziye yardımcı olarak kullanımıdır. Uygun dozda olmak kaydıyla tabii. Kurbanların kanındaki miktar çok yüksekti."

"Nasılsa ölecekler, katil niye tabanca kullanmış?" diye sordu Köpek.

"Bilmiyorum, öldürmeden önce acı çektirmek istemiş olabilir."

"Bu durum seri katillerinin profillerine uygun mu peki?" soruyu soran gene Nusret'ti.

"Olabilir," dedi Hakan. "Belki de ölmeden önce onlarla konuştu. Geçmişteki günahlarını yüzüne vurmak veya intikamının tadını çıkarmak için."

Salon bir süre sözleri sindirdi. Hakan, Berna'ya döndü. "Kayacı'nın evinin yakınlarındaki güvenlik kameralarından bir şey çıktı mı Berna?"

"Evet, şef. Görüntüler oldukça şaşırtıcı." Berna bilgisayarının başına geçti. "Elimizde binayı gören sadece bir kamera var. Görüntü kalitesi düşük ama Bora ile birlikte olabildiğince netleştirdik. İlk gördüğünüz görüntüde saat 00.45'te binaya yaklaşan biri var. Orta boylu, siyah giyinmiş. Boyu ve kilosu binanın arkasındaki sarmaşıkların taşıyabileceği ağırlıktaki birine uyuyor."

"Yüzü görünüyor mu?"

"Yüzünde maske var, şef ama bu basit bir maske değil."

"Nasıl yani?"

"Yapay zekâ kullanılarak üç boyutlu dijital maskeleme kullanılmış. Yani kamera sistemi hacklenmiş. Bakın!" Berna görüntüyü büyüttü. Ekranda maskenin yüz hatları belirgin-

leşti. Kızıl ile küllü sarı arasında bir renkte uzun saçlara sahip bir adamın yüzü belirdi. Küçümseyen hafif meraklı gözlerle onlara bakıyordu. Hakan, Doktor Cüneyt'le göz göze geldi.

"Aynı şeyi mi düşünüyoruz?"

Adli tabip ayağa kalktı, resme yaklaştı. "Evet, Botticelli bu."

Rommy şaşırmıştı. Hakan resmi nasıl hemen tanımıştı? Dahası Doktor Cüneyt de bu ünlü ressamın yüzünü nereden biliyordu? Hakan sanki Rommy'nin düşüncelerini okumuş gibi konuştu.

"Botticelli, kendisi gibi bir ressam olan dedemin en sevdiği ressamlardan biriydi. Değerli doktorumuz da uzun yıllardır resim yapıyor. Çok yeteneklidir."

"Abartma Hakan. Sadece amatör bir ressamım ben."

"Kendini küçümseme, doktor. Sanat tarihi hakkındaki bilgilerin de yabana atılmaz. Botticelli'nin bilinen bir otoportresi yok bildiğim kadarıyla."

"Kısmen doğru. Bu yüz, 'Müneccim Kralların Tapınması' tablosundan alınmış ve Sandro Botticelli'nin bilinen tek otoportresi. Diğer portreleri ona ait değil. En azından uzmanların iddiası bu yönde."

Nusret şaşkınlıkla, "Bu herif Botticelli'nin yüzünü niye üç boyutlu maske olarak kullanmış ki?" diye sordu.

"Elleri onun gibi ustalıkla boyadığının mesajını vermek için." Konuşan Rommy'di.

"Emin değilim," dedi adli tabip.

"Botticelli siyah rengi çok kullanan bir ressam değil miydi Cüneyt Bey?"

"Sanmıyorum, genç hanım."

"Lütfen bana Rommy deyin siz de."

"Peki, Rommy," dedi adli tabip. "Emin değilim ama siyah rengin ustası genelde Flaman ressamlardır. Araştırmak, sanat uzmanlarına sormak gerek."

"Bora, bu görev senin," dedi Hakan.

"Tamam, şef."

"Elimizde başka görüntü var mı Berna?"

"Hayır. Sistemi hackleyen hepsini silmiş."

"Peki, Rommy'nin çektiği fotoğraflardan ayakkabı numaralarını saptadın mı?"

"Evet, biri 46 numara, öteki 39-40 numara, şef. İki ayrı kişi."

"39-40 numara kameradaki adama uyabilir. Peki, 46 numaralı adam, çok farklı zamanda çatıya çıkmış olabilir mi?"

"Kullandığım yapay zekâ programı görüşünüzü desteklemiyor. İkisi de çok yakın zamanlarda oradaymış. Ama güvenlik kameralarında görünmüyor. Ya kameralara yakalanmadı ya da silindi."

"Ya da katil öyle düşünmemizi istiyor," dedi Rommy. "Bir suç ortağı olduğuna inandırmak istiyor bizi. 46 numara giyen birini o sarmaşıklar taşıyabilir mi Berna?"

"Pek mümkün görünmüyor," dedi Berna.

"Kafa karıştırıcı bir durum. Ahmet Kayacı cinayetinde hırsız alarmının erken çalıştırılması gibi."

"Botticelli maskeli olanın 39-40 numaralı ayakkabıyı giydiğini düşünürsek 45-46 numaralı adamı tuzağa düşürmek istiyor olabilir mi?" diye sordu Köpek. "Ama öyleyse bu herifin görüntüsünü niye sildi?"

"Belki de silmedi," dedi Rommy. "İkinci adam kameraya yakalanmayacak kadar profesyoneldi. Belki ikisi de aynı şeyin peşindeydiler."

"Bu, hırsız alarmının bilerek erken çalıştırılmasını açıklar," diye söze girdi Nusret.

"Ya da bunların hepsi kafamızı karıştırmak için. Üç cinayetin işleniş biçimi niye aynı olsun o zaman?" diye sesli düşündü Hakan.

"Bu iş içinden çıkılmaz hale geldi," dedi Rommy bezgin bir sesle.

"Moralinizi bozmayın, madam. Küçük gri hücrelerimizin gücünü hafife almayın," dedi Köpek, Hercule Poirot taklidi yaparak.

Nusret, Barış'ın ensesine bir şaplak patlattı. "Sen ne zamandır çizgi roman dışında bir şeyler okuyorsun, komik herif?"

"Çizgi romanları hafife alma Nusret Baba. Çok büyük dedektifler var orada."

Salonda gülüşmeler oldu. Hakan da gülümsedi. "Son birkaç şey. Hummel'lerle ilgili bilgi toplayabilir misin Berna? Sanırım tanıdığın bir antikacı vardı. Üç olay yerinde de bu bibloların olması tesadüf olamaz."

"Tamam, şef. Bu iş bende."

"Bora sen de şu boyayı inceletebilir misin? Pigment yoğunluğunu ölçebilirsek bir şeyler yakalayabiliriz."

"Ülkede böyle bir laboratuvar yoktur ki patron. Var mıdır Cüneyt Hocam?"

"Haklısın yok, Bora."

"Belki ben yardımcı olabilirim," dedi Rommy. "Almanya'da mutlaka vardır."

"Çok seviniriz," dedi Hakan.

"Evet, bugünlük paydos edelim. Her şeyi konuştuk. Komutan, Rommy'i otele sen bırakır mısın?"

"Tabii, memnuniyetle."

Beş dakika sonra odada Hakan dışında kimse kalmamıştı.

***

Nusret, Rommy'e kapıyı açtı sonra kendisi bindi. "Sheraton'da kalıyordunuz değil mi?"

"Evet." Rommy'nin kafasında sorular vardı. Belki de Hakan bu soruları yanıtlaması için onu ekibin en deneyimli ve yaşlı üyesi Nusret'le göndermişti.

"Hakan, maskenin Botticelli'ye ait olduğunu nasıl kolayca anladı Nusret Bey?"

Nusret bu soruyu bekliyordu. "Hakan'ın dedesi ülkenin

en önemli ressamlarından biriydi. Hakan çocukken dedesinin atölyesinde zaman geçirirmiş. Ona göre dedesi renklerin büyücüsüymüş. Hakan 12 yaşındayken dedesi ölmüş. Bu, Hakan'ı çok üzmüş."

"Enteresan. Peki, Hakan resim yapmaya devam etmemiş mi?"

"Hayır, dedesinin ölümüyle birlikte sanki resme küsmüş. Bazen eskizler çizer. Genelde vakalar üzerine düşünürken yapar bunu."

"Askeri doktorluktan gelen birinin doktorluğu bırakıp polis akademisine girmesi ilginç. Ve jet hızıyla bu kadar yükselmesi de."

"Bizde önce askersin, sonra doktorsundur Rommy. GATA'yı bitirince askeri eğitim de alırsın. Hakan birçok polisten daha iyi silah kullanır. Ayrıca üst düzey yakın dövüş eğitimi de var."

"Anlıyorum."

"Hakan'ın babası da askeri doktordu. Çok iyi bir genel cerrahtı."

"Geçmiş zaman konuştunuz. Mesleği mi bıraktı?"

"Hayır, öldü. Daha doğrusu öldürüldü."

Rommy, "Ne! Nasıl oldu?" dedi şaşkınlıkla.

"Bir hasta yakını öldürdü. Adamın babası kolon kanseriymiş. Babası Caner Bey, elinden geleni yapmış ama hasta ölmüş. Hastanın oğlu da Caner Bey'i suçlamış, hastaneye gidip yaylım ateşi açmış."

"Tanrım!" dedi Rommy.

"Bu ülke için şaşırtıcı bir şey değil. Tamamen politik bir tavır. Hekimlere koruyucu yasalar özellikle çıkarılmadı eski yönetim tarafından. Tam aksine teşvik bile edildi denebilir."

"Peki ama neden?"

"Popülizm. Ortadoğu toplumlarında cehalet kutsanır. Eğitimli insanlar düşmanlaştırılır."

"Hakan bu yüzden mi polis oldu?"

"Sanırım. Babası öldürüldüğünde öfke doluymuş. Bu öfkesi hiç geçmedi. Ama öfkesini gerektiğinde kontrol etmeyi öğrendi. Batılı bir kafa yapısı vardır. Duygularıyla hareket etmez. Bu sayede birçok vakayı çözdü. Sonra devlet tarafından FBI'a bir yıllığına gönderildi."

"Enteresan." Rommy konuyu değiştirmek istedi. Gülümseyerek, "Doktor Cüneyt'in profesör hanımla bir gönül ilişkisi mi vardı?" diye sordu.

Nusret de gülümsedi. "Evet, fakültede aynı sınıftalarmış. Bir süre çıkmışlar, ardından evlenmişler ama yürümemiş."

"Bu da Cüneyt Bey'i psikiyatri düşmanı yapmış anlaşılan."

"Doğrusu pek öyle değil. Cüneyt hoca çok kültürlüdür. Bilim felsefesinden sanat tarihine kadar birçok şeyle ilgilenir. Evinde binlerce kitap gördüm. Psikiyatrinin modern din olduğunu, tıpkı dinler gibi sorgulanmadığını ve insanları kategorize ettiğini düşünüyor."

"Siz buna katılıyor musunuz?"

"Kısmen evet. Çeşitli lobi faaliyetleriyle toplum üzerinde bir tür denetim mekanizması yaratılıyor. Bunun da arkasında çokuluslu şirketler var bence."

Bir süre sustular. Sessizliği gene Rommy bozdu. "Peki, Barış'a niye Köpek diyorsunuz? Garip bir takma ad. Burnu iyi mi koku alıyor?" Rommy gene gülümsemişti.

Nusret'in yüzü dalgalandı. "Barış delidolu bir çocuktur. Ama en son özelliği iyi koku alması sanırım. Sürekli yemeklerinin dibi tutar. Bir gün az daha evini yakıyordu. Barış, Urfalıdır. O bölgelerde tarikatlar, şeyhler cirit atar. Barış askerdeyken annesi hastalanmış. Barış da bir haftalığına izin alıp memleketine gitmiş. Neyse annesi iyileşmiş, köyüne geri götürmüşler. O gün Barış yürüyüşe çıkmış. Bir ara yavru köpeğin ağlamasına benzeyen sesler duymuş. Köpeğin bir çukura falan düştüğünü sanmış. Koşarak oraya gitmiş. Gördükleri

karşısında dehşete kapılmış. Beş altı köylü, başlarında sarıklı bir yobazla yavru bir Akbaş Kangal köpeğinin boynuna ip geçirmişler, sallandırıyorlarmış."

"Ama neden bu vahşet? Köylerde bu köpekler sürülere çobanlık yapmıyorlar mı?"

"Yapıyorlar ancak bazı yobazlara göre köpek mundardır, pis hayvandır. Bu düşünce daha çok Araplarda görülür. Maalesef son yıllarda bu düşünce Arap sevici cemaat ve tarikatlar yüzünden bize de bulaştı."

Rommy, "Anlıyorum," dedi ama anlayamamıştı.

"Bunun üstüne Barış delirmiş. Adamların ikisini bacaklarından vurmuş. Diğerlerini feci şekilde dövmüş. Yavru köpeği kurtarmış."

"Biraz fazla tepki göstermemiş mi?"

"Barış'a küçükken kurtlar saldırmış. Onu Akkuş adlı bir Kangal kurtarmış. Ama aldığı yaralar yüzünden ölmüş. O yüzden köpekleri çok sever. Barış'a göre köpekler, yeryüzündeki meleklerdir."

"Demek o yüzden Köpek diyorsunuz. Sonra ne olmuş?"

"Olayın üstü kapatılmış. Olaya karışan köylüler yedikleri kurşun ve dayakla kalmışlar. Elebaşı sarıklı, olay sırasında kaçmış zaten."

"Peki, yavru köpeğe ne oldu?"

Nusret, "Akkuş mu? Kocaman oldu. Barış'la birlikte yaşıyor kerata."

"Sonu güzel biten bir hikâye," dedi Rommy. "Bir başka Akkuş daha doğmuş."

"Evet," dedi Nusret gülümseyerek.

Ama hikâyede mutlu sonla bitmeyen bir ayrıntı vardı. O da köpeğe saldıran sarıklının toprağın iki metre altında yattığıydı. Barış onu yakalayıp infaz etmişti. Sonuçta hepimizin içinde karanlık taraflar yok muydu? Nusret, Barış'ın öfkesini anlıyordu. Bu iki ayaklı iblisler çocuklara, hayvanlara, kadın-

lara tecavüz ediyor, onları öldürüyordu. İblislerin yeri de cehennem olmalıydı. Bu sır ölünceye kadar Barış'la aralarında kalacaktı.

Rommy, "Geldik sanırım," dedi. "Teşekkür ederim Nusret Bey. Hem yolculuk hem de sohbet için."

"Rica ederim, iyi akşamlar." Nusret arabayı geri vitese aldı. Yavaşça dönerek yola çıktı. Kar gene yağmaya başlamıştı.

16 Kasım 2029 Akşamı

Berna antikacı dükkânına girerken kapının küçük çanı şıngırdadı. Burası Kuğulu Park'ın arkasındaki antikacılar çarşısında kalan son birkaç dükkândan biriydi. İçeri girdiğinde o eski, sıcak aile havasını soludu. Çocukken antika saatlere meraklı babasıyla sık sık buraya gelirlerdi. Babasının ölümünden sonra da Berna buraya gelmeye devam etmişti. İçerisi sessizdi, Cevat amca ortalarda görünmüyordu. Üzerlerine sevincin, öfkenin, hüznün kokusu sinmiş, yıllanmış mobilyalar, varak çerçeveli koyu renkli tablolar, görkemli duvar saatleri, bir pırlanta gibi çocukluk anılarına karışmış sevimli biblolar gözlerinin önüne geldi. Çoğu satılmış, yerlerini başkaları almıştı. Ama rengarenk mekân, ışığın uyumlu bir düzensizlik içinde sergilenen antika parçalar üzerindeki büyüleyici dansı değişmemişti. Berna'nın küçük bir kızken çok sevdiği Wallendorf porselen figürlerin çoğu satılmamıştı. Cevat amca için onların yeri farklıydı. Muhtemelen bu nedenle çok özel müşterilere verdikleri dışında çoğunu satmamıştı. Hâlâ dükkanın arka tarafında, zarif küçük bir Tiffany lambanın aydınlattığı cam vitrinde duruyorlardı. Cevat amca, müşteri olmadığı zaman orada oturur; Proust, Tolstoy, Balzac okurdu.

Cevat iç odadan çıktı. "Ah, Sindirellam gelmiş!" dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Cevat, 60'larının sonunda, dinç bir adamdı. Sürekli gülümser, çevresine pozitif ener-

ji yayardı. Yediğine içtiğine dikkat ederdi. Orta boylu, zarif bir adamdı. Güzel giyinir, kıyafetlerine özen gösterirdi. Hiç evlenmemiş, kendini antika ve kitaplara vermişti. Berna'nın tanıdığı en kültürlü insandı. Berna'yı çevresindeki herkesten çok severdi. Babasının ölümünden sonra bu genç kızı daha da sahiplenmişti.

"Hangi rüzgâr attı bakalım seni, Sindirella? Epeydir ortalarda yoktun."

"İşlerim çoktu Cevat amca, özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yok. İyi olduğunu bileyim yeter. Ne yapayım sana? Sıcak çikolataya ne dersin?"

"Olur Cevat amca, tabii."

"Hemen geliyor."

Berna tekrar etrafına bakındı. Son geldiğinden beri pek değişiklik yoktu. Deprem, zaten var olan ekonomik krizi tam bir çöküntüye dönüştürmüştü. Hayat şartları çok zorlaşmıştı. Bu devirde antikacılık yapmak, kışın dondurma satmaya benziyordu. Ancak Cevat amca iyi günlerde güzel kazanç elde etmişti ve bunları doğru yatırımlarla değerlendirmişti. Zaten başka bir iş yapamazdı. Antikacılık onun için hobi ve sosyal bir aktiviteydi artık.

"İşte geldim," dedi. "Söyle bakalım, bugünlerde nelerle uğraşıyorsun?"

Berna lafı dolandırmadan, "Korkarım bir seri katille," dedi.

"Şaka yapıyorsun! Ankara'da mı? Gerçi her şeye alıştık artık."

"Hummel-Goebel bibloları için konuşmaya geldim."

"Baban o tatlı biblolardan sana almayı çok isterdi. Ama sen palyaçoları çok seviyordun ve onların koleksiyonunu yapmayı tercih etmiştin. Yoksa Hummel toplamaya mı karar verdin? Elimde birkaç tane var."

"İsterdim ama aslında buraya Hummel bibloları hakkında bilgi almaya geldim. Korkarım cinayetlerle ilgisi olabilir."

"Cinayetlerle mi? Bu güzel tatlı şeylerin mi? Şaka yapıyorsun."

"Maalesef, Cevat amca. Bana bu biblolarla ilgili ne anlatabilirsin?"

"Hmm, ciddi görünüyorsun. Madem mesele bu kadar ciddi, anlatayım."

Berna, Cevat Bey'in yanına küçük bir kız çocuğu gibi sokuldu.

"Bu bibloların hikâyesi 20. yüzyıl başında Bavyera'da başlar. Aslında biraz hüzünlü bir hikâyedir. Bu biblolar 1909'da doğan Berta Hummel adlı tatlı ve yetenekli genç bir kadının eseridir. Berta, 1915-1921 arasında ilkokula giderken kartlara çocuk ve hayvan resimleri çizmeye başlamış. Bu güzel kartları doğum günleri ve Noellerde arkadaşlarına gönderiyormuş. İlkokulu bitirdikten sonra kız okulunda eğitim almış. Resmi çok sevdiğinden 1927'de Münih'teki uygulamalı güzel sanatlar akademisinde eğitim görmeye başlamış. Burada çevresini genişletip birçok yetenekli sanatçıyla tanışmış. 1931'de mezun olduktan sonra bir süre ne yapacağını bilememiş. Dindar ve yardımsever biri olduğu için Siesen Manastırı'na girmiş. Manastır sanata destek verdiği için burayı seçmiş. Sıkıldın mı kuzum?"

"Yok, hayır. Lütfen devam et, Cevat amca."

"Her neyse Berta, 1934'te Maria Innocentia Hummel adını almış. Bilirsin rahibeler kiliseye girince gelenek gereği farklı isim kullanırlar. Berta; manastır çevresinde birçok Alman yayınevi için dini kartlar üretmeye başlamış. Özellikle Noellerde kullanılan bu kartlar çok sevilmiş. Bu kartlara tatlı küçük çocuklar, sevimli hayvanlar, doğa manzaraları ve dini motifler çiziyormuş. Bu sırada akıllı bir girişimci olan Franz Goebel, bu kartları biblolara dönüştürmeyi düşünmüş. Bu sırada manastır da ekonomik sıkıntı içindeymiş. Franz Goebel'in düşüncesi başrahip tarafından kabul edilmiş. Böylece ilk

biblo 1935'te yapılmış. İsmi 'Pupy Love'. Bu, Hummel 1 olarak bilinen ilk parçaydı. Biblolar çok sevildi, ciddi bir ticari başarı kazandı. Bu dönemde iktidara gelen Adolf Hitler, bu bibloları hiç sevmedi. Biblolarda ari ırkın çocuklarının çirkin resmedildiğini düşünüyordu."

"Bu adamın tüm hayatı kötülükle geçmiş," dedi Berna.

"İronik olarak gençken ressam olduğu da düşünülürse."

"Vasat değil de iyi bir ressam olsaydı belki de dünyanın kaderi değişirdi," diye iç geçirdi Berna.

"Hayat bize küçük oyunlar oynar, çocuğum. Ama dünya tarihinin aktığı nehir hiç yolunu değiştirmez. Bu nehir hep kırmızı akar. Beslendiği su, savaşçıların ve masumların kanıdır. Dünya tarihi, savaşlar tarihidir yavrum. Almanya, Versay Antlaşması'yla ekonomik çöküntüye girmişti. Hitler olmasa bile başka bir popülist faşist lider bu durumdan yararlanırdı."

Berna o anda Hakan'ın, *savaşlar hiçbir zaman bitmez*, sözünü hatırladı. "Neyse daha sonra ne oldu Cevat amca?" Rahibe Hummel'in öyküsü onu içine çekmişti.

"Hitler'in sert tutumuna rağmen Goebel sınırlı sayıda biblo üretmeye devam etti. Hitler para için bunun ihracatına izin verdi. Ancak savaşın ağır ve olumsuz etkileri bir müddet sonra üretimin durmasına sebep oldu. Savaşın sonuçları manastırı da etkiledi. Manastırda yakıt kıtlığı başladı. Rahibe Hummel ve diğer rahibeler buz gibi soğukta çalışmaya ve halka yardım etmeye devam ettiler. Bu ağır şartlara dayanamayan Rahibe Hummel tüberküloza yakalandı. Savaşın bitiminden hemen sonra 1946'da henüz 34 yaşındayken yaşamını yitirdi. Öldüğünde 600'den fazla biblonun resmini çizmişti."

"Çok üzücü," dedi Berna. "İyi insanlar erken ölür." Bunu bir klişe olarak değil içten bir şekilde söylemişti. "Peki Cevat amca, bu bibloların değeri nedir ve neye göre saptanıyor?"

"Goebel-Hummel'lerin değerini ve yapım tarihlerini belirlemek için bibloların tabanında çeşitli semboller kullanılır.

Bu sembollerin anlaşılması için koleksiyoncuları yönelik birçok rehber kitap basıldı. Biblolarda TMK (trademark) denen sınıflandırma kullanıldı. TMK ne kadar küçük rakamsa bibloların değeri de ters orantılı olarak artar. Yani TMK değeri 1, 2, 3 olanlar en değerlileridir. Çünkü bunlar en eski üretimlerdir. TMK biblolarının altına 'oyularak' yazılır. TMK 1 'crownmark' Goebel fabrikasının marka işareti olan taç sembolü ve şirketin kurucusu William Goebel'in isminin baş harfleri olan 'WG'dir. TMK 1 dönemi fabrikanın ilk üretim yılı olan 1935'ten 1950'ye kadar sürer. Bu bibloların çoğu II. Dünya Savaşı sonunda Almanya'yı işgal eden Amerikan askerleri tarafından eş ve sevgililerine hediye olarak götürülür. Böylece bu biblolar ABD'de her yere yayılır. 1950'den sonra TMK 2'lere dört yıl önce ölen Rahibe Hummel'i temsilen yabanarısı simgesi konulur. Bildiğin gibi Hummel kelimesi Almancada yabanarısı demek. 1950'den sonra ise 'V' sembolü kullanılmaya başlanır."

"Peki Cevat amca, bu TMK işaretleri hangi rakama kadar gidiyor?"

"7'ye kadar. TMK 7'den sonra rakam kullanılmaz. Onun yerine üretildiği yılın tarihi ve bazı işaretler kullanılır. Ayrıca biblo tabanlarında kalıp ve model numaraları da vardır. 1972'den sonra biblolara boyutlarının numarası da eklenir."

"Çok karışık görünüyor."

Cevat gülümsedi. "Dışarıdan biri için öyle gözükür ama iyi bir koleksiyoncu için sorun değildir. Peki, güzel kızım, bu bilgiler gerçekten cinayetleri çözmenize yardımcı olacak mı?"

"Olacağına inanıyorum, Cevat amca."

"Bu cinayetler büyük bir bilmece gibi olmalı."

Berna gülümsedi. "Çok yardımcı oldun, Cevat amca. Hakkını ödeyemem. Son bir şey daha sormak istiyorum. Hiç Ahmet Kayacı adında bir müşterin oldu mu?"

"Evet, birkaç kez geldi. Hummel'lerle ilgileniyordu. Sanırım üç dört tane de satın aldı. Düzgün bir adama benziyordu."

"Tekrar teşekkür ederim, Cevat amca. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Tek ihtiyacım senin güzel yüzünü daha sık görmek, yavrum."

"Söz, daha sık geleceğim." Cevat amcasına sarıldı ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal kızım."

"Görüşürüz Cevat amca."

17 Kasım 2029

Berna, Medicana Hastanesi'nin otoparkına giriş yaptı. Buraya üç yıldır geliyordu. Ne kadar alışkın olsa da her geldiğinde benzer endişeyi hissediyordu; hastalığının ilerlediği endişesi. Asansör kabinine girip nörolojinin olduğu katın düğmesine bastı. Asansörden indiğinde kliniğin sakin olduğunu gördü. Doktor Asuman Sevim'in sekreterinin olduğu deske yöneldi. "Günaydın, Doktor Hanım müsait mi?" diye sordu.

"Günaydın Berna Hanım. İçeride bir hastası var, çıkmak üzeredir. Buyurun oturun."

Berna sandalyeye oturdu ve düşüncelere daldı. Çift görme şikâyetiyle göz doktoruna gitmişti. Muayeneden sonra doktor gözle ilgili bir patoloji saptamamış ve beyin MR'ı istemişti. MR sonucu optik siniri tutan ciddi bir nörolojik hastalığı ortaya çıkartmıştı; multipl skleroz. Bunun üzerine nörolojiye sevk edildi. Doktor Asuman'la o gün tanıştı. Güleryüzlü ve sıcakkanlı bu kadına hemen ısındı. Ondan sonra da başka bir hekime gitmedi. Birkaç dakika sonra açılan odanın kapısıyla düşüncelerinden sıyrıldı. İçerideki hasta dışarı çıktı.

"Girebilirsiniz Berna Hanım."

Berna odaya girince Doktor Asuman her zamanki güleryüzüyle onu karşıladı. "Hoş geldin Bernacığım. Nasılsın bakalım?"

"Sol elimde ara sıra olan titremeyi saymazsak iyi sayılırım."

"MR sonuçların biraz önce geldi, bir bakalım." Doktorun bilgisayar ekranında beyin görüntüleri belirdi. Asuman bir süre görüntüleri inceledi. "Bir de radyoloğun önceki MR ile olan karşılaştırmalı raporuna bakalım canım," dedi. Bir dakika sonra Berna'ya döndü.

"Anlamlı bir farklılık görünmüyor. Çift görme ya da bulanık görme şikâyetin var mı?"

"Nadiren çift görme şikâyetim oluyor," dedi Berna.

"Bacaklarında ya da ellerinde kasılma oluyor mu?"

"Hayır."

"Sıkıcı sorular biliyorum ama her zamanki gibi devam etmek zorundayım."

"Biliyorum Doktor Hanım, siz devam edin."

"Yürümede ve denge sağlamada zorluk?"

"Hayır."

"Yorgunluk hissi ve konsantrasyon güçlüğü?"

"Bu kez cevabım evet."

Doktor Asuman önündeki notlardan başını kaldırdı. Gözlüğünü sanki değerli bir mücevher gibi yavaşça masaya koydu. "Ne zamandır?"

"Bir aydır. Eve geldiğimde kendimi çok yorgun hissediyorum. İşte ise bilgisayarla çalışırken eskisi kadar hızlı değilim."

"Konsantrasyon güçlüğün çalışmaya başladıktan ne kadar süre sonra oluyor?"

"Öğleden sonra 3-4 gibi başlıyor. Kabaca 5-6 saat sonra."

"Büyük bir sorun olarak görünmüyor. Belki bir süre dinlenmelisin. Rapor yazmamı ister misin?"

"Hayır hayır! Çok önemli bir vaka üzerinde çalışıyoruz."

"O zaman ilacın dozunu biraz artıracağım. Bir ay sonra da kontrole çağıracağım. Oldu mu?"

"Yan etkisi olacak mı? Kilo gibi."

"Hafif diyet yapmaya devam edeceğiz," diyerek gülümsedi Doktor Asuman.

"Alternatif tedavilerle ilgili bir gelişme var mı?"

"Henüz bunlar deneme aşamasında canım. Yan etkilerin ne olacağını bilemeyiz. Seni denek olarak kullanamam."

Berna'nın yüzü karardı. "Yani böyle devam edeceğiz. Yavaş yavaş ilerleyecek ve beni tüketecek."

"Bu düşünceleri kafandan çıkar. Şu ana kadar gayet iyi geldik biliyorsun. Kötü düşünmenin hastalığının en büyük düşmanı olduğunu unutma."

"Bunları her hastaya söylüyorsunuz."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum, özür dilerim. Sadece mesleğimi yapamamaktan korkuyorum."

"Farkındayım. Ama moral bozacak bir şey yok. Hastalığın böyle gelgitli dönemleri olabilir. Bu aralar seni çok üzen ya da çok yoran bir şey oldu mu?"

"Hayır, mesleğin bilinen güçlükleri."

"Benden bir şey saklamadığına emin misin? Durgun görünüyorsun."

"Hayır, Asuman Hanım, bir şey saklamıyorum, merak etmeyin."

"Öyleyse bir ay sonra görüşürüz." Berna'nın omzuna sevecen bir şekilde dokundu ve kapıya kadar geçirdi.

Berna sekreterden gelecek ayın randevusunu aldıktan sonra asansöre bindi. İçini garip bir huzursuzluk kaplamıştı. Sonra anestezi bölümünün olduğu eksi birinci katın düğmesine bastı. Çocukluk arkadaşı Necla'yı uzun süredir görmemişti. Biraz sohbet ona iyi gelebilirdi.

"Necla hemşire müsait mi?" diye sordu kat sekreterine.

"Müsait, kim geldi diyeyim?"

"Başkomiser Yardımcısı Berna deyin."

Kat sekreteri kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Berna gülümseyerek. "Arkadaş ziyareti."

Sekreter rahatlamıştı. Telefona uzandı. Bir dakika sonra güleç yüzüyle Necla göründü. "Merhaba Bernacığım. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Kontrole gelmişken seni göreyim dedim canım."

"Diyabet yüzünden değil mi?

"Evet, çok sıkıntılı bir durum yok."

"Yüksel Hoca çok iyi bir doktordur."

"Evet, öyle. Hastalığımla çok yakından ilgileniyor. Sen nasılsın, işler yolunda mı?"

"Bu aralar çok yoğunum. Sürekli yaralanmalar geliyor. Genelde bıçaklanmalar ve ateşli silah yaralanmaları."

"Farkındayım. Ülkede büyük bir kaos var. Güvenlik güçleri sayı ve donanım olarak yeterli değil. Ordunun bir kısmı İstanbul'u tamamen NATO askerlerine bırakmamak için oraya gönderildi. Önemli bir bölümü de güneydoğudaki terör örgütleriyle savaşıyor. Asayişi sağlamak ise biz polis teşkilatına kaldı. Birçok genç, yeterli eğitim görmeden polis yapıldı."

"Çok kötü, Berna. Sence bugünler geçecek mi? Çocuklarımızın geleceği olacak mı?"

"Elbet bugünler de geçecek ama zaman alacak. Dayanmak zorundayız Neclacığım."

"Umarım dayanabiliriz ama bazen çok korkuyorum," Necla'nın gözleri doldu.

"Korkma, Necla. Bak ben buradayım, arkadaşlarım da. Hiçbirimizin teslim olmaya niyeti yok."

Necla büyük bir sevgiyle Berna'ya sarıldı. "İyi ki varsın. Bak ne diyeceğim, yarım saat boşluğum var. Gel sana bir kahve ısmarlayayım."

Berna gülümsedi. "Tabii olur ama önce seni bir konuda uyarmak istiyorum."

"Hayırdır, ne oldu?"

"Bir süredir hastanelerden morfin ve benzeri bazı uyuş-

turucular çalınmış. Ve bunlar sokaklarda satılıyor. Sizin güvenlik önlemleriniz yeterli mi? İçeride bir sürü ilaç vardır. Düzenli sayım yapıyor musunuz?"

"Tabii ki yapıyoruz. Hem bu odaya giriş kartı olmadan girilemez. Kapı da sağlamdır."

"Peki, bu giriş kartı kimlerde var?"

"Anestezi doktorlarında ve yetkili ameliyathane hemşirelerinde var."

Berna, Necla'nın elindeki karta dikkatlice baktı. "Umarım yeterli olur. Hadi gel, kantine gidelim."

Kantinde bir süre sohbet ettiler. Ardından Berna, Necla'yla vedalaştı. Tam arabaya binecekken telefonu çaldı. Arayan Hakan'dı. Hastalığını bilen tek kişi.

"Her şey yolunda mı Berna? Doktor ne dedi?"

"Yolunda, şef. Tetkik sonuçları iyi, Asuman Hoca da her zamanki gibi iyimser."

"Çok sevindim, her şey yoluna girecek, güven bana."

"Teşekkürler, şef. Ben de birazdan yanınıza geleceğim zaten. Hummel bibloları hakkında epey bilgi öğrendim."

"Çok iyi, seni bekliyoruz o zaman."

***

Berna bir saat sonra ÖSB Merkezi'ne geldi. Hakan, Rommy ve Köpek bir şeyler konuşuyordu.

"Geldim, şef. Bir gelişme var mı?"

"Yok, Berna. Biz de seni bekliyorduk."

"O zaman Cevat amcadan öğrendiklerimi size anlatayım. Bu arada Ahmet Kayacı onu birkaç kez ziyaret etmiş ama adamda şüpheli bir şey görmemiş." Berna, Hummel'lerin hüzünlü öyküsünü anlattıktan sonra detaylara geçti.

"Goebel-Hummel'lerin değerini ve üretim tarihini belirlemek için bibloların tabanına çeşitli semboller yazılmış. Bunların bazıları basit, bazılarıysa karmaşık. Bu yüzden koleksiyoncular için birçok rehber kitap basılmış." Berna,

antikacıdan öğrendiklerini hiçbir şey atlamadan anlatmayı sürdürdü. Hakan ilgi ve merakla dinliyordu.

Hakan araya girerek, "Bu TMK işaretlerinde kaç tane var?" diye sordu.

"Toplam yedi tane, şef. TMK 7'den sonra rakam kullanılmamış. Ayrıca biblo tabanlarında kalıp model numaraları da var. İyi bir koleksiyoncunun bunlara hâkim olması gerekiyor. 1972'den sonra biblolara inch olarak boyut numarası da eklenmiş."

"Bu kadar karışık semboller bizi nereye götürecek?" diye sordu Rommy.

"Henüz bilmiyorum. Belki de cinayetlerle ilgili değildir ama emin olamayız. Bora ile bir program geliştirip inceleyeceğiz."

Hakan, Rommy'e döndü. "Sen bu bibloları Almanya'da sıkça görmüşsündür herhalde."

"Evet, önemli antikacılarda çok bulunur ama benim de ailemin de çok ilgisini çekmezdi. Zaten koleksiyonculuk varlıklı ailelerin işi."

"Hakikaten çok karışık numaralandırmalar. Cinayetlerle ilgisi olmasa bile anlattığın hikâye çok dramatikti Berna," dedi Hakan. "Öte yandan ben bir bağlantı olduğunu düşünüyorum. Sadece bunu şu an bilemiyoruz."

"Eğer yedi TMK numarası varsa belki de 7 cinayet işlenecektir şef," dedi Köpek.

Hakan gülümseyerek Barış'a baktı. "Haklı olabilirsin ama bu kadar basit olduğunu sanmıyorum."

Nusret, Barış'ın omzuna dostça vurarak, "Zaten sadece çizgi roman okuyan birinden bu inanılmaz çıkarım beklenirdi," dedi. Odadaki herkes gülüştü.

"Siz gülün bakalım. Haklı çıkarsam ben size güleceğim."

"Hummel'lerle ilgili ekleyeceğin başka bir şey var mı Berna?" diye sordu Hakan.

"Hayır, şef. Maalesef hepsi bu kadar."

"Epey şey öğrenmişsin zaten. Sağ ol."

"Rica ederim, şef."

"Tamam o zaman. Herkes iş başına!" dedi Hakan. Ekip üyeleri masalarına dağıldı.

18 Kasım 2029

Hakan bulvara ulaşana kadar boşalmış caddeleri geçerek tepeden Kızılay'a doğru indi. Köpek, kimliği belirsiz bir Alman'ın cesedinin bulunduğunu haber vermek için aradığında her zaman gittiği spor salonundaydı. Hızla giyinip arabasına atladı. Cesedi Cinayet Şube bulmuştu. Ancak Alman kökenli biri bulunduğunda ÖSB'ye haber verilmesi gerekiyordu. Barış olmasa cesetten haberleri olmayacaktı. Bunun arkasında Cinayet Şube'den Faik Ünverdi olmalıydı. Komiser Faik, Hakan'dan nefret ederdi. Bu duygusu karşılıksız değildi. Hakan cemaat üyesi olan Faik ile birkaç vakada karşı karşıya gelmişti.

Gaza basıp Ulus'a doğru döndü. Ulus'un arka sokaklarındaki eski bir evin önünde polis arabaları duruyordu. Arabayı park edip hızlı ve sinirli adımlarla binaya yürüdü. İç bahçeye olay yeri incelemenin sarı şeridi çekilmişti. Evin önüne geldiğinde kötü bir kokuyla karşılaştı. Mendiliyle ağzını ve burnunu kapatarak içeri girdi. Koku çok ağırdı. *Çürümeye başlamış ceset kokusu*, diye düşündü. Dünyadaki en berbat kokuydu. Odaya girer girmez Metin'i gördü. Odanın ön cephesinde bulunan pencerelerden parmak izi alıyordu. Hakan'a el salladı. Parmak izi almakta kullanılan siyah tozdan ve ceset kokusundan korunmak için filtreli maske takmıştı. Hakan hızlıca odaya göz gezdirdi. Yatağın üstünde mor renkli eski bir yorgan duruyordu. Yerler izmaritle doluydu. Masanın üstünde bir hafta öncesine ait bir gazete vardı. *Öleli en az bir hafta olmalı*, diye düşündü. Etrafta olay yeri inceleme

ekibi dolaşıyordu. Yatak odasının solunda arka kapıya doğru uzanan dar koridoru gördü. Koku banyodan geliyordu. Banyo kapısı sağ taraftaydı. Yaklaştığında koku dayanılmaz hale gelmişti. Bir an kusacak gibi oldu. Banyoya girince küvetteki cesedi gördü. Uzun sarı saçlar ölünün yüzünü kısmen kapatıyordu. Cesedin üstünde mavi soluk renkli eski bir gömlek ve kadife pantolon vardı. Cesedin derisi grileşmiş ve matlaşmıştı. Elleri iki yana düşmüştü. Hakan, sağ eli iyice görmek için çömeldi. El siyah boyayla boyanmıştı. Kaşları merakla çatıldı. Avcunda bu kez rakam değil sonsuzluk işareti olan yatay sekiz sembolü vardı. "Hassiktir!" dedi bir anda. Cesedin parmakları şişmiş ve ön kol kasları da şişmekten lastik bot gibi olmuştu. Sol göz boşluğu parçalanmıştı. Kafatasının arkasında dağılmış beyin ve kemik parçaları mevcuttu. Parçaların bir kısmı banyo fayanslarına yapışmıştı. Banyonun açık renkli fayansları, kurumuş kahverengi kanla kaplıydı. Küvete doğru kahverengi izler iniyordu. Hakan ansızın arkasında birinin varlığını hissetti. Bu, Komiser Faik'ti.

"Hayırdır başkomiser, seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Hakan cevap vermedi. Banyodan çıktı ve ön kapıya yürüdü. Faik de onu takip etti. Hakan mendilini polisler tarafından oraya getirilen çöp kutusuna attı. Bu sırada Faik'in elindeki dosyayı gördü.

"Vakayı polis telsizinden duydum. Bu benim birimimin işi. Hemen bana haber vermeliydin," dedi Hakan.

Faik alaycı bir sesle, "Banyodaki cesedin kimliği belirlenince nasılsa dosyayı sana verirler. Sonuçta dâhi olan sensin. Biz kimiz? Biz sıradan varlıklarız."

Hakan sinirlenmişti ama Faik'in sataşmalarını duymazdan geldi. Faik devam etti.

"Üzerinde ya da evde kimlik yoktu. Mahalledekiler Alman olduğunu bildiği için Hans diye çağırıyorlarmış. Muhtemelen gerçek ismi bu değil. Parmak izlerini aldık. Çene tam

olarak parçalanmadığı için dişlerinin röntgenini çekeceğiz. Belki kayıtlardan bir şey buluruz."

Hakan başıyla onayladı. Faik'i tanıyordu. Başkomiserken bazı pis işlere ve yolsuzluğa adı karışmıştı. Bu nedenle rütbesi komiserliğe düşürülmüştü. Hakan'a göre bu ceza çok hafifti. Faik, Gülen cemaatinden olduğu için korunmuş ve ucuz kurtulmuştu. Ona kalsa polislikten atılması gerekiyordu. Faik'in teşkilatta itibarı azalmıştı. Ama ileri yaşta olduğu için çevresindeki polislerden belli bir düzeyde saygı görüyordu. Hakan için yaşlı da olsa genç de olsa pislik, pislikti. Faik gibilerden tiksinirdi.

"Hemen beni aramalıydınız. Bu vakanın ne kadar önemli olduğunun farkında değil misin?"

"Niye sürekli bunu söylüyorsun? Bu bir cinayet vakası. Biz de cinayet şubeyiz. Zaman kazanmış olduk işte. Burada amaca uygun davranmanın dışında başka bir niyetim yok. İçerideki bir insanın bedeni. Ölüm şekli ne olursa olsun ona bir borcumuz var. Hızlı ve profesyonel bir şekilde cesedi Adli Tıp'a teslim etmeliyiz."

Hakan içinden güldü. *Bu herif polis değil politikacı olmalı*, diye düşündü. "Katilin eve giriş yerini bulabildiniz mi?"

"Araştırıyoruz. Kapı zorlanmış mı zorlanmamış mı emin değiliz."

"Nasıl emin değilsiniz?"

"Bak Hakan, buralar şehrin en boktan, kimin girip çıktığı belli olmayan yerlerinden biri. Uyuşturucu satıcıları, Suriyeliler, Afganlar ve zencilerin cirit attığı yerler buralar. Her türlü pis iş burada döner. Siktiğimin kapısı Allah bilir kaç defa zorlanmıştır. Bu gördüğün dış kapı da kerhane kapısı gibi. Çevrede güvenlik kamerası falan da yok."

Irkçı sözlerini bir kenara bırakırsak adi herif doğru düşünüyor, diye düşündü Hakan.

Faik sözüne devam etti. "Ayrıca düşük bir olasılık ama ci-

nayet değil intihar da olabilir."

"Niye böyle düşündün? Ortada silah yok. Elinde barut izi de görmedim. Yoksa alnına yapıştırılmış intihar notu mu buldun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun be? Mesele nedir başkomiser? Kendini bir deha olarak görmen mi yoksa teşkilatın benim hakkımda verdiği kararı beğenmemen mi?"

Hakan öfkesinin tüm vücudunu sardığını hissediyordu. Yumruklarını iyice sıktı. Faik konuşmasını sürdürdü. "Her neyse. Otopsi sonuçları birkaç gün içinde çıkar. Sen de o güne kadar herkes gibi sabredeceksin."

Hakan artık dayanamadı. Sağ eli Faik'in gırtlağını kavradı ve ardından kravatını çekip onu duvara yapıştırdı. Faik konuşamıyor, güçlükle nefes alıp veriyordu.

"Bana bak, pislik herif! Burada oyun oynamıyoruz. Bu cinayet büyük bir olayın parçası olabilir. Senin gibi kokuşmuş bir polisin bunu anlamasını beklemiyorum. Ama sakın yoluma çıkayım deme! Yarın bu vakayı senden alacağım, otopsiyi de kendi ekibim yapacak."

Faik'in gırtlağından garip sesler çıkmaya başladı. Hakan elini gevşetti ve hiçbir şey olmamış gibi adamın kravatını düzeltti. Yanağına hafifçe vurarak, "Hadi bakalım şimdi uslu çocuk ol," dedi.

Faik'in nefesi biraz düzeldi. Hırıltılı bir sesle, "Alçak herif! Bunu ödeyeceksin. Seni pişman edeceğim, göreceksin!" diye bağırdı.

Hakan aldırmadan dönüp giderken Faik hâlâ arkasından bağırıyordu. Hızlı adımlarla bahçeyi geçti. Merdivenlerden inerken sokağa baktı. Şimdi ABD'de olsaydı karşısında bir sürü canlı yayın arabası ve ağzından laf almaya çalışan muhabirler olurdu. Burada ise derin bir sessizlik vardı. Son 30 yılda ülkenin yaşadığı demokratik gerileme özgür basın diye bir şey bırakmamıştı. Zaten depremden sonra da büyük

medya kuruluşları batmıştı. İşinin erbabı polis muhabirleriyse neredeyse kalmamıştı. Ülkede sosyal medya dışında bir medya organı yoktu. Aklındaki düşüncelerle arabaya binecekken yanına genç bir kadın yaklaştı. Elinde küçük bir kayıt cihazı vardı.

Heyecanlı bir sesle, "Cinayet için bir açıklama yapacak mısınız başkomiser?" dedi.

Hakan biraz önceki düşüncelerini anımsayıp gülümsedi ve "Yorum yok," dedi.

***

Hakan ofise döndüğünde herkesi çalışır halde buldu. Tam kahve makinesine giderken Nusret'in kendisini çağırdığını fark etti.

"Ne oldu komutan?" diye sordu.

"Patron seninle konuşmak istiyor. Epey sinirli görünüyor. Ne yaptın gene?"

"Faik'le ufak bir tartışma yaşadım."

"Ufak tartışma dediğin adam pataklamak olmasın? Allah aşkına, şu öfkene hâkim ol artık!"

"Merak etme, komutan. Bir şey yapmadım. Bütün uzuvları yerli yerinde. Ben gidip patronla konuşayım, sonra toplanalım."

Hakan sekreterin yanına geldi. "Patron benimle konuşmak istiyormuş. Müsait mi?" diye sordu.

Genç kadın gülümsedi. "Evet, müsait, sizi bekliyor."

Hakan içeri girdi. Fevzi Konur ağzına bir puro almış çiğniyor ve yine dişlerini gıcırdatıp duruyordu.

Hakan esprili şekilde, "Emrindeyim patron!" dedi.

"Emrimdeymiş! Dalga mı geçiyorsun? Faik'e saldırmışsın. Sana bela istemiyorum demedim mi?"

"Bizim işimize çomak sokuyor, patron. O ceset bizim vakamız. Acilen vakanın bize verilmesi lazım. Ayrıca saldırmadım, kravatının ütüsü bozuktu onu düzelttim."

"Ütüsü bozukmuş! Adamı boğuyormuşsun, herif korkudan altına kaçırıyormuş!"

Hakan ellerini kaldırdı. "Abartmayalım, patron. Ufak tefek sürtüşmeler her zaman olur."

Fevzi Konur elindeki puroyu fırlattı. "Lanet olsun Hakan! Sen adam olmazsın!"

"Patron, adamın eli siyaha boyanmıştı. Zamanında yetişmeseydim o pislik, araştırmamıza büyük zarar verecekti."

Fevzi Konur birden dikkat kesildi. "Siyaha mı boyanmış? Peki, rakam yazıyor muydu?"

"Bu kez rakam değil, sonsuzluk işareti vardı."

"Sonsuzluk işareti mi? Bu katil bizimle dalga mı geçiyor?"

"Hayır, patron, bence iki katil var. Ceset, kafatası yüksek kalibreli bir silahla parçalanmış bir şekilde küvetteydi. İlk üç cinayete hiç benzemiyor ama bir şekilde bağlantı var; bunu hissediyorum."

"Of! Bu vaka giderek çetrefilleşiyor. Tamam, vakayı onlardan alıp sana vereceğim ama Faik'le bir daha uğraşma."

"Anlaşıldı patron."

Hakan odadan çıktı. Nusret'le Barış'ın yanına geldi.

"Barış, milleti benim odaya topla da hasbihal edelim."

"Tamam, şef."

Hakan uzaklaştıktan sonra Barış, Nusret'e dönerek, "Hasbihal ne demek, Nusret Baba?" diye sordu.

"Konuşmak, dertleşmek demek Köpekçik. Eskiler öyle der. Hadi fırla, herkesi topla!"

Birkaç dakika sonra Hakan'ın odasında toplandılar. Hakan birkaç saat önce yaşadıklarını ekiple paylaştı. İlk konuşan Köpek oldu.

"Beraber mi çalıştıklarını düşünüyorsun şef?"

"Emin değilim ama aynı hedeflerin peşinde iki ayrı katil olduğunu düşünüyorum. Bu ikisi, eski ajanlardan oluşan bu grubun üyelerini sırayla temizliyor."

"O zaman bilgiyi aynı yerden mi yoksa farklı yerden mi alıyorlar sorusunu sormak lazım."

"İyi bir noktaya değindin Barış," dedi Hakan. Ardından Rommy'e döndü. "Hâlâ bu insanların Alman Gizli Servisi'nde ne haltlar çevirdiğini bilmediğini mi iddia ediyorsun?"

Rommy sinirlendi. "Ben aranıza yerleştirilmiş bir köstebek değilim. Senin paranoyak kafan bunu almıyorsa benim sorunum değil."

"Lütfen sakin olalım," diyerek araya girdi Nusret. "Ben Rommy'e inanıyorum. Birbirimize girmemiz bu aşamada sadece bize zarar verir."

Hakan ve Rommy gerginlikle başlarını öne eğdi. Bakışlarını birbirlerinden kaçırdılar. Nusret devam etti. "Hummel'ler ile ilgili bir şifreleme sistemi bulabildin mi Berna?"

Berna, Hakan'a anlattıklarını diğerlerine de anlattı. "Bora ile bir yazılım oluşturmaya çalışıyoruz. Umarım işe yarar."

"Başka bir şey yoksa işimize dönelim," dedi Barış.

"Tamam, herkes işinin başına. Benim de cinayet şubede bir işim var zaten."

Herkes odadan çıktı. Nusret kalkmadı. "Niye kızın üstüne bu kadar gidiyorsun?" diye sordu.

"Niye gitmeyeyim? Garip bir şekilde üç Alman, bir Türk öldürülüyor. Siktiğimin NATO'su bu kadını yanımıza gönderiyor. Bunların düzmece olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bak Hakan, öfkeni anlıyorum. Ben de NATO'ya bayılmıyorum ama öfke, konsantrasyonu bozar ve seni odağından uzaklaştırır. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum komutan. Ben sadece... Neyse boş ver, haklısın."

Nusret kısa bir süre Hakan'a baktı, sonra sessizce uzaklaştı. Hakan masasına oturdu. Üç cinayeti tekrar incelemeye karar verdi. Elindeki bütün raporları masaya yığdı. Zaman hızla akıp gidiyordu. Gözünden bir şey kaçırıyor olmalıydı.

Dosyaları tekrar tekrar okumaya karar verdi. Yarın ilk iş John Doe'nun[5] otopsisine girecekti.

19 Kasım 2029

Ertesi sabah Hakan önce kahve makinesine uğradı. Kahvenin tadı her zamanki gibi berbattı. Soğuk otopsi odasına girerken ürperdi. Kendisi de bir hekim olmasına rağmen, gerçi artık kendini bir hekim olarak görmüyordu, otopsi ortamına bir türlü alışamamıştı. Ona göre adli patologlar farklı bir türdü, insanüstü varlıklardı. Aklı başında hangi hekim bu işi yapardı ki? Odaya girdiğinde elinde otopsi bıçağıyla kendini işine vermiş Doktor Cüneyt "Carmina Bruna" eşliğinde çalışıyordu. Çalışırken genellikle klasik müzik dinlerdi.

"Selam, doktor."

"Sana da selam, doktor," diyerek karşılık verdi tabip. "Umarım müzik sesi seni rahatsız etmiyordur."

"Biraz sesi kısabilirsen hiçbir sorun yok."

Adli tabip uzaktan kumandaya uzandı ve sesi kıstı. "Duyduğuma göre bu kadavrayı bana itelemek için epey uğraşmışsın."

"Üzgünüm ama ahmak Faik'in vasat ekibinin eline bırakamazdım. Ceset ne durumda?"

Adli tabip gülümsedi. "Zombi olmak için bile şansını kaybetmiş," dedi. "Cesette geniş çaplı bir çürüme var. Parmak uçlarına kimyasal sertleştirici sürmek zorunda kaldım. Aksi halde parmak izi almak mümkün değildi. Bakalım bir eşleşme çıkacak mı?"

"Faik, parmak izi aldıklarını söylemişti."

"O zaman yöntem hatası yapmış demek ki."

Hakan başını iki yana salladı. "Ya dişler?"

"Biraz zor oldu. Dişleri de berbat halde. Kanal tedavisi görmüş, alt çenede de iki implant var."

"Kraniyum ne durumda?"

---

5. Kimliği belirlenmeyen erkek cesedine verilen isim.

"Kafaya giren merminin patlama etkisiyle kafatası büyük oranda parçalanmış. Ancak beyindeki hasar beklenenden az. Bazı alanlarda beyin yapısal bütünlüğünü koruyor."

"Ne demek istiyorsun, anlayamadım?"

"Garip bir şekilde beynin ön lobu ve onu çevreleyen kafatası kemikleri hasarsız. Ben de kafatasının o parçasını inceledim. Kraniyumun yani kafatasının beyin korteksini[6] çevrelediği bölümde çizgi şeklinde kanama gördüm. Ondan sonra kraniyumun arka kemiğinin aynı bölümünde kanama çizgisinin giderek genişlediğini fark ettim."

Hakan anlamaya başlıyordu. Gene de sorma ihtiyacı hissetti. "Neden?"

"9 milimetrelik, orta-yüksek kalibreli sayılabilecek bir tabancadan atılan mermiyle beyin ve kafatasında çizgisel kanama olmaz. Harita gibi darmadağın bir kanama olur. Böyle bir kanama olması için kafaya güçlü bir darbe olması gerekir. Bildiğin gibi biz buna şiddetli kontüzyon[7] diyoruz. Bu darbede beyinde 'karşı darbe' dediğimiz bir durum oluşur. Yani darbe alınan yönün karşı tarafında hasar meydana gelir. Bunun nedeni beynin kafatasının içinde bir jöle gibi hareket etmesidir."

"Yani arkadan alınan bir darbe ön tarafta, sağdan alınan bir darbe de sol tarafta daha fazla beyin hasarı oluşturur demek istiyorsun."

"Aynen Hakan, çünkü jöle kıvamındaki beyin, hareket edip darbenin geldiği yerin ters tarafına çarpmıştır."

"Anladığım kadarıyla biri adamın kafasına vurdu. Sonra adamı banyoya taşıdı. Küvete yerleştirip silahı eline tutuşturdu ve intihar süsü vermeye çalıştı."

"Evet, kesinlikle."

"Bu çok aptalca değil mi? Nasılsa otopside anlaşılır."

---

6. Beynin gri cevheri içeren dış tabakası. Genelde "beyin kabuğu" olarak Türkçeye yanlış çevrilmektedir.
7. Beyin dokusunda travmaya bağlı olarak oluşan ezilme.

"Sen devreye girip otopsiyi bana getirmeseydin o zaman anlaşılır mıydı acaba?"

"Kahretsin! Demek Faik boşuna belki de intihardır demedi. Olayı kapatacaklardı. Silahın bulunmaması önemli değildi. Nasılsa o muhitte herkes silahı çalabilecek potansiyelde diye düşünülecekti."

"Bence de."

Hakan sesli düşündü. "Niye olayı kapatmak istesin?"

"Cevabı biliyorsun bence. Senin Faik, eski FETÖ üyesi değil miydi?"

"Lanet olsun! Bu cinayetlerin Gülen cemaati ile de bağlantısı var o zaman."

"Bingo!"

"Benim yerime sen dedektif olmalıymışsın hocam."

Adli tabip gülümsedi. "Belki ikinci hayatımda."

"Çok teşekkürler. Peki, silahın 9 milimetrelik olduğunu nasıl anladın?"

Doktor Cüneyt, küçük bir metal çekmeceyi açtı, eline bir mermi aldı. "Kafatasının içinde kalmış," dedi.

Hakan'ın gözleri parladı. "Harikasın. Beretta mı sence?"

"Biliyorsun balistik ustası değilim ama bu mermi ne Beretta ne de Glock'tan atılmış bence. Balistik'i bekleyeceğiz mecburen."

"Farklı bir silah, ha? Bilmece giderek zorlaşıyor. Tekrar teşekkürler hocam."

"Her zaman emrindeyim, başkomiser."

Hakan, doktorun dokundurmasına gülerek karşılık verdi. Ne yapıp edip John Doe'nun evine gitmeliydi. Orada bir sır saklandığını hissediyordu.

19 Kasım 2029 Akşamı

John Doe'nun yaşadığı daire Ulus'taki bakımsız apartmanların bulunduğu sıradaydı. Genelde burada Suriyeli Arap ve

Afganlar yaşıyordu. Cadde üzerinde ucuzcu marketler sıralanıyordu. Yüz metre ileride Afganların gittiği cami göze çarpıyordu. Boktan otellerin kırmızı neon ışıkları asfalta vuruyordu. Saat neredeyse 23.00 olmuştu. Hakan, sokağın köşesinde yarım saat kadar sigara içti. Hâlâ tereddüt içindeydi. Sonunda içeri girmeye karar verdi. Çevrede güvenlik var mı diye bakındı. Ortalıkta kimse gözükmüyordu. Köşede bozuk olduğu anlaşılan bir güvenlik kamerası vardı. Cebinden çıkardığı maymuncukla binanın giriş kapısını açtı. Alarm sesi falan duyulmadı. Lobiye açılan kapıdan sessizce içeri girdi, merdivenleri çıktı. John Doe'nun kaldığı daire koridorun sonundaydı. Kapının önüne geldiğinde polisin koyduğu sarı bandı gördü. Çakıyla bandı kesti. Biraz zorlansa da kapıyı iterek açtı. Başını koridora doğru çevirdi. İki daire daha vardı. Birinden televizyon sesi geliyordu, diğeri sessizdi. Kapı koluna dokunmadan lastik eldivenleriyle kapıyı örttü. Tekrar kapıyı yavaşça açtı ve bir kez daha koridora baktı. Koridor boştu. Tekrar kapıyı kapattı, ardından kilitledi. Gözlerinin karanlığa alışması için bekledi ancak daire çok karanlıktı. Cebindeki küçük feneri kullanmaya karar verdi. İçerisi nem ve ceset kokuyordu. Kırmızı neon ışıklar, tül perdeden içeri süzülüyordu. Feneri yakmasıyla odanın eski püskü mobilyaları ortaya çıktı. Kanepeden mutfağa uzanan yeşil halı yapay çim gibi duruyordu. Mutfak, yatak odası ve banyoya hızlıca göz attı. Duvarlarda resim bile yoktu. Evde hiçbir kişisel eşya yok gibiydi. Ne aradığını bilmiyordu. Mutfaktan başlamaya karar verdi. Dolapta biraz çubuk kraker, bir kutu kahve ve mısır gevreği vardı. Başka bir dolapta yarısı içilmiş tekila ve votka şişeleri duruyordu. Çekmecelerde çatal, bıçak ve birkaç kaşık vardı. Buzdolabına baktı, bir şişe süt ve dondurulmuş tavuktan başka bir şey yoktu. Yatak odasına geçti. İlk olarak gömme dolaba baktı. Askılarda ceketler ve birkaç gömlek vardı. Üst rafta gri bir valiz duruyordu. Valizi yatağın

üstüne koydu, içindekileri boşalttı. Dibine baktı, bir şey bulamadı. Valizin yanında bir el çantası vardı. İçini açtı, sadece birkaç ıvır zıvır ve kâğıt parçaları gördü. Bir fatura buldu. Süpermarket fişiydi, işe yaramazdı.

Banyoya girdi, olayı kafasında canlandırmaya çalıştı. John Doe, kafasının arkasından aldığı darbeyle yere yığılmış ve kendinden geçmişti. Acaba katili tanıdığından mı arkasını dönmüştü yoksa katil sessizce arkasından mı gelmişti? John Doe, yere düştükten sonra katil onu banyoya sürüklemiş ve küvete koymuştu. Tetiği çektikten sonra inandırıcı gözükmesi için kurbanın parmağını silahın kabzasına bastırmıştı. Tamam da bunca zahmete niye girmiş olabilirdi? İntihar olsa ne fark eder, cinayet olsa ne fark ederdi? Belki katil zaman kazanmak istiyordu. İntihar gibi görünürse vaka önemsenmeyecek, katil zaman kazanacaktı. Peki, o zaman elini niye boyamıştı? Bu bir paradokstu. Bu durum Faik'e cinayeti örtbas etme fırsatı vermişti. Peki, Faik bu işin neresindeydi?

Düşünmekten yoruldu, artık buraya boşuna geldiğini düşünmeye başlamıştı. İşe yarar bir şey bulamamıştı. Ardından aklına bir fikir geldi. Banyodaki dolaptan sapı tahta bir saç fırçası buldu ve doğruca yatak odasına gitti. Ağır dolabı güçlükle yana çekti. Dolabın arkasına geçti. Tahta fırçayla planlı bir hat oluşturarak hafifçe duvara vurmaya başladı. Tak, tak, tak, tok! Tekrar vurdu, bir noktada sesi değişmişti. Heyecanla bir kez daha vurdu. Evet, ses farklıydı. Çevreye bakındı. Sert bir şey arıyordu. Mutfağa gitti, çekmeceleri boşalttı. Konserve açacağından daha sert bir şey yoktu! Birden gözü mutfak tezgâhına takıldı ve çatlamış bir mermer parçası gördü. İki kez tekme attı, parça yere düştü. Parçayı alıp hızla yatak odasına döndü. Mermer parçayı sesin farklı geldiği noktaya hızla vurmaya başladı. Küçük bir çöküntü oluşmuştu. Elini soktu, evet, bulmuştu! Küçük bir Hummel biblosu ona bakıyordu. Hazine bulmuş küçük bir çocuk gibi sevindi.

"Seni sinsi küçük adam," dedi bibloya doğru. "Sonunda buldum seni!"

Dolabı güçlükle iterek yerine yerleştirdi. Pencerelere baktı, kırmızı neon ışıklar bu kez zaferini kutlarmış gibi içeri süzülüyordu.

Birden ön kapıda zorlanma sesi duydu. Feneri söndürdü, silahını çıkardı ve hızlıca hole geçti. Oturma odasını ve holü gören bir noktada olduğu için küvetin arkasına gizlendi. Kapı açıldı, dev bir gölge sinsice içeri girdi. Yavaş ve sessiz olmaya çalışıyordu. Holden oturma odasına geçti. Yaklaşık bir iki dakika orada oyalandı ve ardından mutfağa yöneldi. Hakan içinden *siktir* dedi. Mutfak çekmecelerini darmadağın bırakmıştı. Adam buraya birinin geldiğini anlayacaktı. Yaklaşık otuz saniye ile bir dakika süren bir sessizlik oldu. Aniden gök gürültüsünü andıran bir sesle küvetin ön tarafından parçalar koptu. Yakayı ele vermişti. Ardından bir patlama daha... Küvetin parçaları havada uçuşuyordu. Hakan karşılık verdi. Silah sesleri birazdan polisleri buraya çekecekti. Bu hem katil hem de kendisi için riskliydi. Kapatılmış olay yerine izinsiz girmiş ve şimdi burada kısılıp kalmıştı. Adamın gölgesi 30 santimetre kadar sola uzanıyordu. İçinden neon ışıklarına teşekkür etti. 40 santimetre sol aşağıya nişan aldı. Glock patladı ve karşıdan bir inleme sesi geldi. Adamı vurmuştu.

Uzaklaşan ayak seslerini duydu, kaçıyordu! Hızlıca ayağa kalktı. Kapının eşiğinde kan izleri vardı, anlaşılan herif numara yapmıyordu. Ayak seslerini takip etmeye başladı. Hava soğuk, yerler kısmen buz tutmuştu. İlerideki sokak lambasının altında bir gölge fark etti. Yaralı birine göre hızlı hareket ediyordu. Hakan adımlarını hızlandırdı, bir yandan da buzda kaymamaya çalışıyordu. Ayak sesleri hızlandı, hedef koşmaya başlamıştı. Yarası hafif olmalıydı, belki de sadece bir sıyrıktı. Dikkatli olmalıydı. Dar ve ışıksız bir sokağa girmişti. Şu anda açık hedefti. Ani bir içgüdüyle kendini yere

attı. Kurşunlardan biri kafasını sıyırdı, diğeri 30 santimetre önündeki buzları parçaladı. Yuvarlanarak yakınındaki çöp kutularının arkasına sığındı. Cebinden telefonu çıkardı ve Barış'ı aradı. Patlama sesi Barış'ın sesini bastırdı.

"Alo, şef! Neler oluyor orada?"

"Ateş altındayım. Telefonu GPS'ten izleyip hemen buraya gelin!"

Mermiler çöp tenekelerini dövüyordu. *Lanet herifin daha ne kadar kurşunu var,* diye düşündü. Glock'unun şarjörünü çıkardı, iki mermi kalmıştı. Bereket, yedek şarjör kutusu yanındaydı. Karanlığa doğru iki el ateş etti. Birini yukarı, birini de 70 derece aşağı nişanlamıştı. Umutsuzca katilin yerini tespit etmeye çalışıyordu. Muhtemelen boşuna çabalıyordu. Barış gelmezse burada geberip gidecekti. Bir dakika kadar sessizlik oldu. Acaba adam gitmiş miydi? Kafasını hafifçe çıkardı. Ardından iki gümleme daha! Çöp kutuları kevgire dönmüştü, böyle olmayacaktı. Herifin yerini bulamazsa hiç şansı yoktu. En iyi savunma hücumdu ya da bu, dünyadaki en aptalca fikirdi. Ama herif düşündüğü gibi yakın mesafeden ateş ediyorsa işe yarayabilirdi. Kendi kendine koruma ateşi sağlayacaktı. Aniden ayağa kalktı ve koşarak düşündüğü noktaya art arda ateş etmeye başladı. Karşıdan ses çıkmadı. Sırtını duvara yasladı ve birkaç saniye bekledi. Birden ensesine gelen darbeyle yere düştü. Dev gibi bir adam karşısında dikiliyordu. Silahın namlusunu ona çevirmişti ancak gözlerinde anlamadığı bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bu kısa tereddütten yararlanıp yerden güç alarak yaylandı ve adamın sol dizine bir tekme attı. Rakibinin acıdan duraksamasıyla sağ koluna vurarak silahını düşürdü. İriyarı adam çabuk toparlandı ve elini beline attı. Zayıf sokak lambası adamın elindeki metali parlattı. 30 santimlik komando bıçağıydı. Bıçak Hakan'ın kalbine doğru gelirken son anda yana doğru dönerek saldırıdan kurtuldu. Hakan kısa bir tereddütten sonra öne doğru hamle yaptı.

Onun ileri hareketiyle rakibi bıçağı kaldırdı ve öldürücü darbe için bir adım geri attı. Bıçağı savurdu, havada ıslık çalan bıçak Hakan'ın gömleğini yırttı, biraz deri parçası koparark hareketini tamamladı. Saldırgan tekrar kolunu kaldırdığında Hakan kalçasına eğildi ve kayarak kendini yere bıraktı. Bıçak ıslık çalarak havayı keserken adamın dizkapağına bir tekme attı. Saldırgan acıyla bağırdı. Hakan aynı yere bir tekme daha attı. Üst üste gelen 45 derecelik tekmeler normal bir insanda uyluk kasını femur başına bağlayan quadriseps tendonunu kopartmalıydı ama öyle olmadı. Saldırgan kendini yere attı ve bir anda karanlıkta kayboldu. Hakan'ın son gördüğü, kafasına doğru gelen bir cisimdi.

Gözlerini açtığında bir hastane odasındaydı. "Neredeyim ben?" diye sordu.

"Hastanedeyiz, şef. Bizi korkuttun." Konuşan Köpek'ti. Yanında endişeli gözlerle Rommy duruyordu.

"Ne oldu bana?"

"Geldiğimizde yerde yatıyordun. Yanında dev gibi bir herif ceplerini karıştırıyordu," dedi Köpek.

"Bir an seni kaybettik sandık, şef."

"İyiyim ben, adamı yakaladınız mı?"

"Maalesef biz ateş edince koşarak kaçtı. Sen orada ne yapıyordun?"

"John Doe'nun evine girmiştim. Sonra bu herif geldi, ateş açtı. Ben de karşılık verdim, sonra peşinden koştum. Pis herif, beni gafil avladı."

Hakan birden ceplerini yokladı. "Biblo!" diye inleyerek bağırdı.

Rommy gülümseyerek, "Sakin ol Hakan, biblo burada," dedi. "Ressam Hummel biblosu."

Hakan rahatladı. "Çok şükür. Bu arada herif galiba komandoydu."

"Emin misin?" dedi Rommy merakla.

"Dövüş tarzı, özel harekâtçılar ve komandoların dövüş tekniklerine benziyordu."

"Yüzünü görebildin mi şef? Oradan herifin kim olduğunu bulabiliriz."

"Hayır, maske takıyordu. Ayrıca kafamı karıştıran bir şey var. Benim yüzümü görünce bir an tereddüt etti. Sanki beni tanıyordu. Bu arada Nusret nerede?"

"Olay yerinde, şef."

Hakan pişmanlıkla, "Benim pisliğimi temizliyor desene," dedi.

"Niye tek başına gittin?" diye sordu Rommy. "Niye kimseye güvenmiyorsun? Hem kendi hayatını hem de soruşturmayı tehlikeye attın."

Hakan cevap vermedi. Doğrulmaya çalıştı ama duyduğu acıyla olduğu yerde kaldı.

"Kıpırdama şef, iki kaburgan çatlamış."

"Burada durup yatamam, Barış. Zamanımız daralıyor."

"Yapacak bir şey yok şef. 'Hemen Sonuç Çıkarma' sana bir hafta izin verdi. Hiç aramanı önermem, barut fıçısı gibi şu anda."

"Kahretsin!"

"Düşünme artık," dedi Rommy. "Biz sana her gün rapor veririz. Biraz ekibine güvenmeyi öğren artık."

Barış çaresizce ellerini iki yana açtı.

"Merak etme şef, yarın eve çıkarmışsın. En azından hastane odasından iyidir," dedi.

Rommy onlar odada yokmuşçasına elindeki Hummel'e bakarak, "Bu küçük adamı iyi sorgulamamız gerekecek," dedi.

İkinci Bölüm

YÜN YUMAĞI

22 Kasım 2029

Hakan'ın evde dinlendiği üç gün boyunca bir hareket olmamıştı. Yeni bir cinayet işlenmemiş ama dosyada da ilerleme sağlanamamıştı. Büroda durmaktan sıkılan Köpek, Hakan'ı ziyaret etmeye karar verdi. Hakan'ın evinin bulunduğu apartmanın önüne arabasını park etti. Binanın önündeki basamaklara çıkıp 14 numaralı dairenin ziline bastı. Bir dakika sonra patronunun dairesinin önündeydi. Kapıyı hafifçe tıklattı. Açılan kapıdan Hakan'ın gülümseyen yüzü göründü.

"Hoş geldin Barış, içeri gel."

"Merhaba şef, nasılsın? Bir uğrayayım dedim. İnşallah rahatsız etmemişimdir."

"Yok be, ne rahatsızlığı. Evde pinekleyip duruyorum."

"Ağrın var mı?"

"Çok az. O da ağrı kesici alınca geçiyor."

"Çok sevindim, şef."

"Gel otur, ayakta dikilme. Bir gelişme var mı?"

"Pek bir şey yok, ancak John Doe'nun balistik raporu çıktı. Kurşun Makarov marka silahtan atılmış."

"Makarov mu? Rus yapımı yarı otomatik tabanca?"

"Evet, şef, çok enteresan değil mi?"

"Aynen öyle, vaka yün yumağına döndü."

"Patron da öyle diyor. Sıkmaktan gene dişlerini kırmış. Üstümde büyük bir baskı var deyip duruyor."

"Baskıya izin verirsen hata yaparsın. Hiç dolaylı baskı diye bir şey duydun mu?"

"Hayır, şef."

"Hazır buraya gelmişken sana bu tanımın tipik bir örneğini anlatayım ama önce kendimize bir kahve koyayım." Birkaç dakika sonra kahvelerini içerken Hakan anlatmaya başladı.

"Dolaylı baskı tanımı genellikle havacılıkta kullanılır. En son 2010'da Polonya başbakanını taşıyan uçağın Rusya'da bir havaalanına düşmesiyle hatırlanır."

"Kazayı hatırlıyorum ama ayrıntılara hâkim değilim."

"10 Nisan 2010'da Başbakan Lech Kaczyński, eşi, kızı ve üst düzey yetkilileri taşıyan Tupolev Tu 154 model yolcu uçağı sabah 10.55'te Varşova'dan havalandı. Başbakan ve seksen kadar üst düzey görevli Katyn Katliamı'nın anısına yapılacak törene katılacaklardı."

"Stalin'in yirmi binin üzerinde Polonyalıyı öldürdüğü katliam mı?"

"Evet. Sovyetler bu katliamı hiçbir zaman kabul etmedi. Sovyet rejimi çöktükten yıllar sonra Rus hükümeti kabul etti."

"Sanırım duymuştum."

"Her neyse uçak Rusların Smolensk hava üssüne inecekti. Smolensk büyük bir hava üssü değildi ve ileri teknolojik donanımları da yoktu. Uçak inişe geçmişken üssün bir kilometre uzağına düştü. Uçaktaki herkes öldü. Olayın etkileri büyük oldu. Kaczyński çok sevilen bir liderdi. Polonya halkı uçağı Rusların düşürdüğüne inanıyordu. Medya da yangına körükle gitti. Zaten sıkıntılı olan Polonya-Rusya ilişkileri iyice gerildi."

"Peki, uçağın neden düştüğü saptandı mı?"

"Hemen bir kaza kırım ekibi oluşturuldu. Ekibe Polonyalılar da katıldı. Uçağın kaptanı çok tecrübeli bir pilottu. Yardımcı pilot ve iki uçuş mühendisi de kokpitteydiler."

"Yani ekip çok tecrübeli."

"Evet, öyleydi. Uçağın iki kara kutusu da bulundu. Belki bilirsin, aslında turuncu renkli olan kara kutulardan biri kokpitteki pilotlar arasındaki konuşmaları, diğeri ise uçağın teknik verilerini kaydeder." Hakan kahvesinden bir yudum daha aldı ve devam etti.

"Kayıtlar dinlenirken kokpitte mürettebat dışında üst düzey Polonyalı yetkililerin de olduğu anlaşıldı ki bu büyük bir hataydı. Prosedür gereği uçuşlarda iniş sırasında kokpit kapısı kilitlenir ve yetkili mürettebat dışında kimse giremez."

"Anlıyorum ama koca uçak bu yüzden düşmüş olamaz, şef."

"Tabii ki. Kokpit kayıtlarından sisin çok fazla olduğu anlaşıldı. Buna rağmen kaptan pilot uçağı indirmeye karar vermişti."

"Çünkü üstünde büyük bir baskı vardı."

"Kesinlikle. Kazadan iki yıl önce 2008'de Başbakan Kaczyński, Gürcistan'daki bir havalimanına inmek istemişti ama kaptan pilot yağış ve sis yüzünden inişi güvenli bulmadı ve inmeyi reddetti. Uçağı başka bir havaalanına indirdi. Bu kararından ötürü başbakan tarafından görevinden alındı."

"Bu olayı bilen yeni kaptan pilot, diğer pilotun başına gelenler yüzünden risk almak zorunda kaldı ve uçağı indirmeye çalıştı desene."

"Evet, aynen öyle. Bu, dolaylı baskının tipik bir örneğidir."

"Ama uçağın düşmesinin tek nedeni bu olamaz değil mi?"

"Tabii ki tek neden bu değildi. Kazalar zaten tek bir nedenden değil, birçok hatanın birleşmesinden oluşur. Diğer kara kutu incelenince uçağın radyo frekans altimetresinin bozuk olduğu saptandı. Tupolev gibi uçaklarda iki altimetre yani yükseklik ölçer bulunur; barometrik altimetre ve radyo altimetre. Kaptan pilot, barometrik altimetreden gelen uyarıya rağmen uçağı indirmeye çalıştı. Oysa uçak, kaptan pilotun sandığından çok daha fazla yere yakındı. Bu nedenle piste bir kilometre kala yere çarptı ve ardından patladı. Kurtulan olmadı."

"Çok ilginç, peki bunları nereden biliyorsun şef? Hobilerin arasında bir de uçak kazaları mı var?"

Hakan gülümsedi. "İşte bu yüzden baskıları umursamamalıyız. Biz de kaza kırım ekibindekiler gibi her şeyi en küçük ayrıntısına kadar didik didik etmeliyiz. Baskılar umurumuzda olmamalı. Yukarıdakilerin popolarını kurtarma derdi bizim sorunumuz olmamalı."

"Anlaşıldı, şef."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Barış evden ayrıldı. Arabaya binerken *dolaylı baskıya neden olan ağır topların canı cehenneme*, diye söylendi.

23 Kasım 2029

Hakan evde dinlenirken Rommy ekiple iyice kaynaşmıştı. Berna ve Bora, Hummel'ler için bir yapay zekâ programı geliştiriyordu. Hakan'a saldıran adamın kan örneği alınmış ama herhangi biriyle DNA eşleşmesi saptanmamıştı. John Doe'nun kimliği, diş kayıtları sayesinde bulunmuştu. Kurban, Gunter Strauss adında, 52 yaşında bir Alman'dı. Emekli öğretmen olan Strauss, üç yıl önce işten atılmış, sonra kayıplara karışmıştı. Rommy, Alman Gizli Servisi'ndeki arkadaşlarına adamı sormuş ama olumsuz yanıt almıştı. Nusret ve Köpek bugün adamın çalıştığı okulu ziyaret edip okulun müdürüyle görüşeceklerdi. İşe yarayacağına inanmasalar da yapacak bir şey yoktu. Yarım saat sonra Köpek ve Nusret okula gitmek için binadan çıktılar.

"Karnın aç mı Nusret Baba?" diye sordu Köpek. "Şuradaki dönercide yarım saat oturalım mı? Okul müdürü bir yere kaçmıyor ya!"

"Oturalım bakalım ama yarım saati geçmeyecek, tamam mı?"

"Tamamdır, Nusret Baba!"

Lokanta sakindi. Ekonomik koşullar iyice ağırlaşmıştı. Milletin dışarıda yiyecek parası yoktu. Lokantaların çoğu kapanmıştı, salaş lokantalar bile sinek avlıyordu. Arkadaki masalardan birine oturdular. Köpek, çevresine bakındı ve garsonu çağırdı.

"Bize birer buçuk et döner, soğansız olsun. Yanına da iki ayran."

"Nusret Baba, bizim polisiye dizileri hiç seyreder miydin?

Depremden önce yani."

"Depremden sonra dizi çekecek yer ve para mı kaldı da depremden önce diyorsun."

"Ankara'da çekilen bir iki tane var."

"Ara sıra seyrederdim. Niye soruyorsun ki?"

"Hani o dizilerde ekip meyhanede toplanıyor, yiyip içip sohbet ediyorlar ve babacan amirleri onlara vakayı çözmeleri için nasihat veriyor, bakış açını değiştir falan diyor ya!"

"Eee?"

"Niye biz öyle değiliz? Hakan Başkomiser niye bizi hiç toplamıyor? Şöyle otursak, rakı içsek, vakayı tartışıp dertleşsek..."

"İyi misin sen oğlum? Öyle şeyler dizilerde olur. Hem senin rakı fiyatından haberin var mı? Bir gece otursak maaşın yarısını veririz. Ayrıca gerçek hayatta nerede görülmüş meyhanede vaka çözüldüğü?"

"Ne bileyim! Canım rakı istedi herhalde."

"Dayak istemediğine emin misin?"

"Aman neyse ya, kabahat bende. Konuyu niye açtıysam!"

"Biliyorum ben niye açtığını. Moralin bozuk senin. Vaka yüzünden değil mi?"

"Evet, kaç gündür aynı yerde dönüp duruyoruz, ilerleme yok."

"Her vakayı kolay çözemezsin. Zamana ihtiyacımız var. Zamana ve disiplinli çalışmaya."

"Hakan Başkomiser de dün benzer şeyler söyledi. Ne yapayım, benim yapım bu! Sabırsız herifin tekiyim."

Yemeklerini yedikten sonra kalktılar ve arabaya bindiler. "Kemerini taktın mı Nusret Baba?" diye sordu Barış.

"Taktım evlat, taktım. Zaten takmayınca bu zımbırtı ötmüyor mu?"

"Artık ötmüyor, bozulmuş."

"O da mı? Yakında arabanın hareket ettiğine sevineceğiz bu gidişle."

"Emniyetin bütçesi sınırlı, biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Ömrüm böyle geçti ama hiç bu kadar sıkıntı olmamıştı. Allahın belası deprem!"

"Nusret Baba..."

"Gene ne var?"

"Arkadaki araba galiba bizi takip ediyor."

"Siyah Honda Sedan mı?"

"Evet."

"Bir kontrol çekelim. İlerideki sokaktan sağa dön, ardındakinden sola." Barış denileni yaptı.

"Hâlâ peşimizdeler."

"Aynen öyle Nusret Baba."

"Tamam. Yaklaşık 300 metre ileride tır var, görüyor musun? Onun önünde yavaşla ama durma."

"Ne yapacaksın?"

"Arabadan atlayacağım. İlerisi çıkmaz sokak. Onları avlayacağız, görecek..."

Nusret sözünü tamamlamadan arabadan atladı ve tırın altına gizlendi. "Kahretsin ihtiyar!" diye bağırdı Köpek. Dikiz aynasına baktı. Honda'dakiler durumu fark etmemiş görünüyordu. Elleri stresten terlemişti. Dur işaretlerine aldırmadan aynı sokaktan geçip aşağıya doğru sert bir dönüş yaptı. Oyun bitmişti, çıkmaz sokağa girmişti. Siyah Honda yanaştı, sürücü pencereyi açmış onu bekliyordu. Gözleri kovalamacanın etkisiyle iri, parlak bir hal almıştı. Öylece durmuş Köpek'i izliyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Geniş omuzları ve kaslı kollarıyla iriyarı birine benziyordu. Köpek silahını çıkararak arabadan indi ve kimliğini gösterdi.

"Araçtan çık ve ellerini görebileceğim bir yere koy!"

Honda'nın kapısı açıldı. Kaslı genç adam ellerini kaldırıp dışarı çıktı.

"Diz çök ve ellerini başının üstüne koy!" Adam denileni yaptı.

"Bir polisi takip ederek ne halt etmeye çalışıyorsun geri zekâlı herif?"

Arkasından gelen sese, "Bunu," diye cevap verdi. Köpek ensesine gelen darbenin etkisiyle yere düştü. Yeşil tişörtlü saldırgan yaptığının farkındaydı. Hızlı hareket ederek Köpek'in arkasında kalmaya başarmış ve ensesine vurmuştu. Hemen ardından genç bir çocuk Köpek'i tekmelemeye başladı. Arapça bağırıp küfrediyordu. Arabanın şoförü kaslı genç adam ise elektrik direği gibi hareketsiz durup olan biteni izliyordu. Köpek, kendini tekmeleyen genç çocuğun ayağını yakaladı ve hızla çekerek onu düşürdü. Durumu gören yeşil tişörtlü hızla Köpek'in üzerine atıldı. Köpek'in belini kavrayarak onu çöp tenekesine doğru savurdu. Fırsattan yararlanan genç çocuk da tekrar tekme atmaya çalıştı. Köpek, çocuğun tekmesini savuşturduktan sonra çenesine sert bir kroşe vurdu. Darbenin etkisiyle çocuk geriye savruldu ve duvara çarparak yere yığıldı. Yeşil tişörtlü bu kez yumruk salladı. Yumruk boşluğu döverken Köpek ikinci darbe için hazırlandı ama beklenen olmadı. Birden iri adam bir el tarafından geri çekildi. Ardından kırılan köprücükkemiğinin sesi geldi. Nusret gelmişti. Köprücükkemiği kırılan adam acıyla bağırmaya başladı.

O ana kadar elektrik direği gibi duran şoför harekete geçti. Kalın boyunlu kel Arap elindeki 35 santimetrelik kasap bıçağını Nusret'e savurdu. Havada ıslık çalan bıçak Nusret'in gömleğini yırttı. Saldırgan tekrar kolunu kaldırdığında Nusret kalçasına eğildi, bıçak tam karnına saplanmak üzereyken kayarak kendini yere bıraktı. Ardından adamın dizkapağına bir tekme attı. Arap'ın dudakları acıyla kıvrıldı. Nusret hiç beklemeden dizkapağına bir tekme daha attı. Üst üste gelen darbeler adamın dizindeki patellar tendonunu kopardı. Adam böğürerek yere yığıldı. Gözleri dizkapağını görünce fal taşı gibi açıldı. Diz ekleminin yeri değişmişti. Nusret,

deliler gibi bağıran adamın kafasına bir tekme attı. Bayılan adam sustu. Köpek ise acıdan uyuşmuş halde yerde yatan, köprücükkemiği kırılan yeşil tişörtlünün yakasına yapışmıştı. Ellerini önüne getirerek kelepçeledi. Adam acıyla bağırdı.

"Arkadan kelepçelemediğime dua et, pis herif! Nusret Baba iyi misin, kanaman var?"

"Bir şeyim yok, basit bir sıyrık sadece. Bu heriflerin bizimle derdi neydi acaba?"

"Hiçbir fikrim yok."

Kelepçeli adam, "Sen kardeşimizi dövdün alçak!" dedi bozuk Türkçesiyle.

"Sen neden bahsediyorsun be, gerzek? Seni tanımıyorum bile!"

"Adım Yousuf. Sen kardeşimizi hastanelik ettin."

"Kardeşin kim be adam? Nerelisin sen?"

"Suriyeli."

"Niye dövmüşüm kardeşini?"

"Sokak köpeklerine tekme attığı için."

"Nerede olmuş bu olay?"

"Sakarya Caddesi'nde."

"Hatırlamıyorum."

"Nasıl hatırlamazsın? Kardeşim hastanelik oldu," diye cevap verdi Arap.

Konuşmayı dinleyen Nusret gülmeye başladı. "Barış, köpekler yüzünden o kadar çok adam dövmüştü ki nereden hatırlasın?"

"Pis ırkçılar, bizle alay ediyorsunuz! Hepiniz aşağılık polislersiniz!" diye bağırdı Arap. Barış, adamın köprücükkemiğine bastırınca Arap tekrar inledi.

"Kapa çeneni pislik! Ülkemizi işgal ettiniz, bir de hayvanlara işkence ediyorsunuz. Yürü bakalım."

Adamı polis arabasının arkasına oturttu. Nusret de yerde yatan baygın adamı uyandırdı. "Kalk bakalım yakışıklı."

Adam kendine gelmekte zorlanıyordu. Nusret omuzlarından tuttu, hızla kaldırdı ve kelepçeledi. Barış yerde yatan çocuğu göstererek, "Bunu ne yapacağız Nusret Baba?" diye sordu.

"Bırak kalsın. Sokaklar bunlarla dolu."

İki adamı da arabanın arkasına koydular ve en yakın polis karakolunun yolunu tuttular. İşlemler bir saat kadar sürdü. Ardından karakoldan ayrıldılar.

"Seni bir hastaneye götürsek Nusret Baba, kanaman geçmemiş."

"İyiyim ben. Köpeklere kötü davranan herkesi dövmesen artık, daha iyi olacağım."

"Hayvana sopayla vuruyorlardı. Ne yapayım, kendime engel olamadım."

"Tamam, tamam. Her neyse."

"Bak ne diyeceğim, ileride bildiğim bir bar var. Gel sana bira ısmarlayayım."

"Öyle olsun ama ilk önce Gunter'in okul müdürüyle görüşmemiz lazım."

"Okul çoktan kapanmıştır, Nusret Baba."

"Tamam, bara gidelim. Bak evlat, bu Suriyelilere kızıyorsun ya."

"Evet, kızıyorum, ne olmuş?"

"Göçmen olmak çok zordur. Sen bol bol çizgi roman okuyorsun değil mi?"

"Tabii ki!"

"*Hakim'in Yolculuğu* adlı bir çizgi roman var. Yazarı ve çizeri Fabian Tolme diye bir Fransız. Hakim adında iyi bir insanın Suriye'den yanında küçücük çocuğuyla kaçmak zorunda kalarak yolculuk sırasında yaşadığı dramı anlatıyor. Hakim önce Türkiye ardından Yunanistan, Sırbistan, Polonya ve Avusturya üzerinden Fransa'ya kaçıyor ve bu yolculuk sırasında çok acı şeyler yaşıyor."

"Bu, Fabian Tolme dediğin, Fransız'dı değil mi?"

"Evet."

"Fransız entelektüellerin yüzde sekseni göttür."

"Bu, onlardan değil," dedi Nusret gülümseyerek.

"Tamam, okurum o zaman. Peki, sence bir ülkenin nüfusunun yüzde ondan fazlası göçmen olursa o ülke ayakta kalabilir mi Nusret Baba?"

"Tabii ki kalamaz ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bu devlet politikası. Şimdiki hükümet onları göndermeye çalışıyor zaten."

"Öyle olsun. Dur bir dakika! Sen çizgi roman okur muydun Nusret Baba?"

"Babamın bana bıraktığı *Mister No* ve *Ken Parker*'ı en az üç defa okumuşumdur. Zaten başka bir şey bırakamadı garibim."

"*Mister No*, şu Amazonlarda yaşayan serseri kılıklı pilot değil mi?"

"Ta kendisi. Bu kadar lakırdı yeter, zırzop. Hadi, yola düşelim."

"Peki peki, kızma gidiyoruz."

24 Kasım 2029

Ertesi sabah Fevzi Konur'dan iyi bir fırça yedikten sonra Nusret ve Köpek, Gunter Strauss'un okuluna gittiler. Okul müdürü ince, uzun boylu, altmışlarında ve hayattan bezmiş görünen bir tipti.

"Size ne söyleyebilirim bilmiyorum, beyler. Gunter, sıradan, silik bir adamdı ama öğrencilerle arası iyiydi. O nedenle sıkıntımız yoktu. Uzun süre böyle devam etti. Bir süre sonra okula alkollü gelmeye başladı. Birkaç kez konuştum, uyardım ama işe yaramadı. Velilerden çok sık şikâyet gelince işten çıkarmak zorunda kaldık."

"Peki, size niye içmeye başladığını söylemedi mi?" Konuşan Nusret'ti.

"Çok zorladım ama konuşmak istemedi, komiser."

"Bu içki sorunu başlamadan önce davranışlarında bir değişiklik fark ettiniz mi? Gerginlik, durgunluk gibi."

"Aslında evet. Daha gergin biri olmuştu."

"Ama siz bunun üstünde durmadınız."

"Burada birçok öğretmen var, komiser. Ve okulun birçok sorunu var. Biri benden direkt yardım istemedikçe yapabileceğim bir şey yok."

"Anlıyorum. Senin sormak istediğin bir şey var mı Barış?" diye sordu Nusret.

"Yok, Nusret Baba."

"Tamam o zaman, biz gidelim. Bu benim kartım, aklınıza bir şey gelirse lütfen arayın."

"Emin olabilirsiniz."

Okulun bahçesine çıktılar. Nusret bir sigara yaktı.

"Buradan bir şey çıkmaz, Nusret Baba. Baksana adam hayattan bezmiş. Gunter'le ilgili bir şey bildiğini sanmıyorum."

"Kim bezmedi ki Barış? Düşük maaş, uzun çalışma saatleri... Kimse geçinemiyor artık. Sanayi yok, turizm bitti, maaş ayın ortasında bitiyor. Herkes umutsuz. Tabii sen evli değilsin, harcaman azdır."

"Çizgi romanlarım ve Akkuş bana yetiyor. Evlenmeye gelince intihar etmenin çok daha kısa yolları var, Nusret Baba."

Nusret güldü. "Akkuş nasıl?"

"Bomba gibi. Tek derdi onu sık gezdirememem."

"Şu vakayı çözelim, ona daha çok vakit ayırırsın."

Arabaya biner binmez Nusret'in cep telefonu çaldı. Barış'a dönerek sus işareti yaptı. "Patron arıyor," dedi. "Efendim amirim. Buyurun... Ne! Emin misiniz?"

Telefondan Fevzi Konur'un sesi duyuldu. "Evet, eminim. Siz oraya ulaşmadan kimsenin olay yerine girmesine izin vermedim. Çabuk oraya gidin."

"Hemen gidiyoruz patron." Nusret'in yüzü sararmıştı.

"Ne oldu Nusret Baba?" diye sordu Köpek.

"Faik... Evinde ölü bulunmuş."

"Siktir!" Köpek hemen gazı kökledi. Eski Toyota savrularak yola koyuldu.

Faik'in evine ulaştılar ve hemen içeri girdiler. Geniş pencerelerden ışık sızan oturma odası eşyayla doluydu. Üzerinde zevksiz büyük yastıklar bulunan kahverengi kanepe, odanın ortasına yerleştirilmişti. Duvarları eski fotoğraflar süslüyordu. Köşelere cam sehpalar konulmuştu. Köpek, *bir ev nasıl bu kadar zevksiz döşenir*, diye düşündü. İlerideki odadan idrar ve dışkı kokusu geliyordu.

Faik'in, Nusret'in eski arkadaşı olduğunu bilen Köpek, "Nusret Baba, sen burada bekle. Ben söyleyince gelirsin," dedi.

Nusret, kapının eşiğinde durdu ve odaya girmedi. Köpek birkaç adım attı, L şeklindeki oturma odasının köşesini dönünce karşılaşacağı manzaraya kendini hazırladı. Gözleri önce devrilmiş sandalyeye takıldı. Yukarı bakmak istemiyordu. Başını hafifçe kaldırdı. Tam tepesinde bir çift erkek ayakkabısı sarkıyordu. Barış gözleriyle ayakkabıları takip etti, ardından bakışları pantolonun üst kısmına kaydı. İki yana sarkan kolları ve elleri gördü. Faik'in başı omuzlarından birine doğru devrilmişti. Göğsünde, ucunda bir ampul olan gri bir kablo sarkıyordu. Kablo tavandaki kalın bir kancaya asılıydı ve Faik'in boynuna sarılmıştı. Faik'in açık kalmış cansız gözleri ve ağzından sarkan koyu pembe dili groteks bir görüntü oluşturuyordu. Sessizce Barış'ın ardından gelen Nusret'in gözleri doldu. Eski günlerde Faik'i severdi. Vücudunun tüm enerjisi kayboldu, neredeyse yere yığılacaktı. Zorlukla, "Barış," diyebildi.

Barış hızla Nusret babasının koluna girdi. Onu ilk defa böyle görmüştü. Nusret'i oradan çıkardı.

Bir saat sonra olay yeri inceleme ekibi kabloyu kesip Faik'i

aşağıya indirdi. Yere yatırıp ceplerini aradılar, sadece ön kapının anahtarını buldular. Başka hiçbir şey yoktu. Artık her şey otopsiye kalmıştı.

***

Birkaç saat sonra ekip Fevzi Konur'un odasında toplanmıştı. Konur, gergin ve endişeliydi.

"Berna, Hakan'ı ara. İzni bitti, hemen buraya gelsin. Faik'in ölümü intihar değil de cinayetse şüpheler onun üzerine yoğunlaşacaktır. Nusret senin de başın sağ olsun, Faik eski arkadaşındı biliyorum."

"Sağ ol, patron."

"Siz ne düşünüyorsunuz? İntihar mı?"

İlk önce Nusret konuştu. "Öyle görünüyor ama Faik intihar edecek adam değildi. Bir sürü şey yaşadı, onlara dayandı. Şimdi niye intihar etsin ki?"

"Barış sen ne diyorsun?"

"Her şey intihar gibi gözüküyor, efendim. Ev dışarıdan zorlanmamış, boğuşma belirtisi yok. Üstünü aradık, cebinden sadece evinin anahtarı çıktı. Kapıyı içeriden kilitleyip anahtarı cebine koymuş gibi görünüyor."

Rommy söz aldı. "Ya da biri böyle düşünmemizi istiyor. Katil tanıdığı biriydi, Komiser Faik şüphelenmeden onu içeri aldı. Adam onu bayılttı, sonra da intihar süsü vererek astı."

"Böyle birinin çok güçlü olması gerek," dedi Köpek.

"Tıpkı Gunter Strauss'un evinde Hakan'a saldıran gibi."

Bir anda herkes Rommy'e baktı. Bu düşünce mantıklı görünüyordu. Fevzi Konur tekrar konuştu.

"Bu yüzden otopsiye bizden biri girecek. Hakan'ı sokamam, Nusret otopside senin bulunman için yukarıya baskı yaptım. Senin için zor olduğunu biliyorum ama en deneyimli sensin. Öte yandan vaka bizde değil, cinayet şube seni orada hoş karşılamayabilir."

"Otopsiyi kim yapacak?"

"Tahmin et."

"Kahretsin."

Birkaç saat sonra Nusret otopsi odasındaydı. Karşısında hiç sevmediği adli tabip duruyordu.

"Bakın komiser, burada birinci sırayı almak için başımın etini yiyen bir ton ceset var ama herkes sırasını beklemek zorunda. Burada kural böyledir. Araya kaynak yapılmaz. Anlıyor musunuz? Ama tepedekiler arayıp bir intihar vakasına öncelik vermemi isteyince ister istemez merak ettim. O an sormadım ama belki siz Komiser Faik'in neden bu kadar önemli olduğunu söylersiniz? Sonuçta her ay en az üç dört polis intihar ediyor."

"Önemli bir vakayla bağlantılı olabilir," diye cevapladı Nusret.

Doktor, başını olumsuzca iki yana salladı ve Nusret'in yüzüne biraz daha votka kokusu üfledi. "Size gelen her vaka önemli zaten ama polisler sonuçta ağır çalışma koşullarına ve düşük ücrete dayanamayıp intihar ediyor."

Nusret tükenmiş hissediyordu. Son isteyeceği şey işi yokuşa sürmeyen çalışan alkolik bir adli tabipti.

"Sıradışı bir şey gördünüz mü doktor? İntiharı desteklemeyecek bir şey."

Doktor Cemil puslu gözlerle onu süzdü, sonra dilini şapırdattı. "Adamınız muhtemelen uyuşturucu bağımlısı, Komiser Kudret."

"Adım daha önce de söylediğim gibi, Nusret. Niye uyuşturucu bağımlısı dediniz? Faik dini bütün biriydi."

"Kollarına bakın, anlarsınız."

"Belki başka bir şeydir, doktor. Tıbbi bir rahatsızlığı olamaz mı? Diyabet gibi..."

"Başka bir şey mi? Ah, hiç sanmıyorum. Toksikoloji raporu gelince emin oluruz ama ben yanılmam, Komiser Kudret."

"Kesin ölüm nedeni nedir?"

Cemil çarpık çarpık gülümsedi. "Neden ölmüş olabilir? Güzel soru, herhalde sıkıntıdan değil. Adam kendini asmış yahu!"

Nusret kan basıncının arttığını hissediyordu. Bu ayyaş doktorun boğazına her an sarılabilirdi. "Yani asfeksiden mi öldü diyorsunuz?"

"Bravo, Komiser Kudret!"

"Peki, ölüm saati?"

"Gece yarısı 12 ile 3 arası diyebilirim."

"Zaman çizelgesini biraz daha kısaltabilir misiniz?"

"Saat 02.10 geçe deseydim sizin için bütün gizem çözülür müydü?" Doktor Cemil gene o çarpık gülümsemesini takınmıştı.

Nusret derin bir nefes aldı. "Sanırım iyi ifade edemedim. Yoğun olduğunuzdan şüphem yok ama bu iş ölüm kalım meselesi."

"Buradaki her iş, ölüm kalım meselesi. Daha doğrusu ölüm meselesi. Hahahahaha! Size özel zaman ayırmamı beklemeniz bencillik olmaz mı?"

Nusret kıpırdamadı. Meslekte yükselme şansı kalmamış, kaybedecek bir şeyi yokmuş gibi görünen bu yaşlı alkolik herife nasıl baskı yapabileceğini düşünüyordu. Öte yandan sabrı tükenmişti. Boktan bir gün geçiriyordu ve Cemil denen doktor enkazı, bugünü daha da berbat hale getiriyordu. Aniden Cemil'in beyaz önlüğünün yakasına yapıştı ve onu havaya kaldırdı.

"Bak ne diyeceğim! Şimdi seni kan testine götüreceğim ve kanındaki alkol oranına baktıracağım. Meslekten atıldığında hangi parayla votka alacaksın bakalım!"

Adli tabibin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lütfen sakin olun Komiser Kudret. Ne yapabileceğime bir bakalım."

"Anlaştık doktor, 24 saatimiz var. İşte telefon numaram."

"Ta... Tamam Kudret Komiserim."

Nusret başını iki yana salladı. "Nusret," dedi. "Adım Nusret." Ardından yürüyüp gitti.

***

Nusret merkeze geldiğinde Hakan'la patronu konuşurken buldu. Sekretere aldırmadan Fevzi Konur'un odasına girdi.

"Hoş geldin Nusret, biz de Hakan'la durumu değerlendiriyorduk. Otopsi nasıl geçti?"

"Boktan. Bu sarhoş herifin bize yardımcı olabileceğini zannetmiyorum. 24 saat süre verdim ama ona güvenmiyorum."

Hakan anlayışla başını salladı. "Üzgünüm komutan, bir zamanlar Faik'le dost olduğunu biliyorum. Başın sağ olsun."

"Sağ ol, Hakan. Gece 12 ile 3 arası neredeydin?"

"Nerede olacağım, evdeydim! Niye soruyorsun?"

"Faik o saatler arasında ölmüş. Onunla geçen hafta kavga etmiştin. Cinayet Şube'de sevilmiyorsun, üstüne gelecekler-dir."

"O zaman cinayet olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet, Faik kendini öldürecek adam değildi. Birileri onu susturdu."

"İntihar süsü verdilerse niye beni suçlu göstermeye çalışsınlar?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Sadece sezgi."

"Faik'in bizim vakamızdaki kurbanları tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Nusret elini çenesine koydu, kısa bir süre düşündü. "Evet, öldürülenler Alman Gizli Servisi'nde çalışıyorlardı. Almanya FETÖ'nün cennetidir. Belki de geçmişte FETÖ ile işbirliği yaptılar ve pis bir işe bulaştılar. Şimdi de kim olduğunu bilmedikleri biri tarafından avlanıyorlar. Bu Alman ajanlarla bağlantılı FETÖ artıklarının ödü bokuna karışıp Faik'i öldürmüş olabilirler."

"Bu sadece varsayım, Nusret. Varsayımlar üzerinden gidemeyiz."

"Biliyorum, patron ama mantıklı bir varsayım."

Fevzi Konur masadan bir puro aldı, dişlerinde ezdi.

"Faik'in evinde şu biblolardan var mıydı?"

"Hayır, her yeri aradık, bulamadık."

"Otopsi yapan Doktor Cemil'e de güvenemeyiz."

"Maalesef öyle."

"Biz Faik'in öldürüldüğünü kabul edelim o zaman. Senin sezgilerine güvenirim Nusret."

"Sağ ol, patron."

"Senin de iznin artık bitti, Hakan. Bu iş burada bitmeyecek gibi, Nusret'in varsayımı doğruysa katil çok yakında yeni bir cinayet işleyecektir. Tetikte olmalıyız. Senin de yanımızda olman iyi olacak."

"Canıma minnet. Evde pineklemekten sıkılmıştım zaten."

"Tamam o zaman, şimdilik bu kadar," dedi Fevzi Konur.

Hakan ve Nusret odadan çıkıp koridora geçtiler. Hakan, Nusret'e bir sigara uzattı, kendi de bir tane yaktı.

Nusret, "Faik eskiden böyle biri değildi. Ekonomik sıkıntıları oldu, bundan yararlanan cemaat de onu kullandı," dedi. Sesi çok üzgündü.

"Gel komutan, sana bira ısmarlayayım, biraz dertleşiriz."

"Mesai saatinde bira içmek de moda oldu."

"Boş ver mesai saatini şimdi."

"İyi, dediğin gibi olsun."

Biraz sonra Nostalji adında dandik bir bara girdiler. İkisi de içgüdüsel olarak kapıyı gören, arkasını duvara dayayan masaya oturdu. Hakan, garsondan iki bira ve biraz kuruyemiş istedi. Nusret, biraya baktıktan sonra gülümsedi.

"Ne oldu komutan?" diye sordu Hakan merakla. Nusret, bir gün önceki Barış'la yaptıkları meyhane sohbetini Hakan'a anlattı.

"O dizileri hiç izlemedim ama gideriz be, komutan. Çocuk üzülmesin."

Nusret hüzünle gülümsedi. "İnşallah."

"Böyle üzgün durma komutanım, bu vakayı çözeceğiz. Faik öldürüldüyse bunun da hesabını soracağız."

Nusret birasından büyük bir yudum aldı. "Ben ömrümü önce askerliğe, sonra polisliğe adadım Hakan. Meslektaşlarımın neden başkalarının savaşlarında yer aldığını hâlâ merak ediyorum. Onlara bunu yaptıran şey ne? Başkaları adalet denen o şeye kavuşsun diye niye bunca acıya katlanıyoruz? Bize öyle büyük bir aptallık bahşetmişler ki bir şeyleri değiştirebileceğimizi sanıyoruz. Her geçen gün parçalara ayrılıyoruz, yok ediliyoruz ve ölüm denizine atlıyoruz. Ama tüm bunlar olurken o bitmeyen aptallığımız yüzünden birilerinin bize ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz. Belki bir gün kendimizi kandırdığımızı görmeyi başarabileceğiz ama o zaman da her şey için geç olacak. Çünkü polis olduk bir kez, o sipere girdik ve bundan geri dönüş yok. Biz hayatımız boyunca ahmak timsali olmaya ve yenilmeye mahkûmuz."

"Böyle konuşma, komutan. Şu anda moralin çok bozuk, ondan."

"İşin iyi tarafı ne biliyor musun?"

"Ne, komutan?"

"Gerçeğin göreli olması. Gerçeği eğip bükerek onu benliğimize katıyoruz. En azından bir kısmını. Arada bir katilleri yakalamak biraz olsun huzurlu hissetmemize yarıyor ama uzun süre böcekleri öldürmek iyi değildir. Sonunda zehri sen de solumak zorunda kalırsın."

"En azından sonunda gerçek suçluları yakalıyoruz. Bizim farkımız bu."

"Ah, Hakan! Gerçek, kimsenin karnını doyurmaz; o yüzden gerçek, kimsenin umurunda değil. Kendimize yarattığımız gerçek, birilerinin çıkarıyla onların gücü arasında gidip gelen dengeden başka bir şey değil."

"Moralin bozuk olduğu için böyle konuşuyorsun; sen tanıdığım en bilge ve cesur adamsın."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet, aynen öyle diyorum."

"Bak, Hakan, ben belli bir yaşa geldim. Ama sen hayatını böyle sürdüremezsin."

"Ne varmış hayatımda?"

"Öfke dolusun ve yalnızsın. Hayatını düşünmeden tehlikeye atıyorsun. Bir kadın arkadaşın bile yok. Dünyaya karşı tek başına savaşamazsın."

"Savaşabilirim."

"Niye bu çılgınlık?"

"Çünkü tek bildiğim iş bu, komutan. Tek bildiğim iş."

"Bu seni kısa zamanda öldürür."

"Daha iyi ya. Böylece sevdiklerimin mezarını ziyaret etmek zorunda kalmam."

Nusret tam bir şeyler diyecekti ki Rommy'nin kapıdan girdiğini gördü. "Hoş geldin Rommy."

"Nasılsınız? Umarım rahatsız etmedim, Barış burada olabileceğinizi söyledi."

Nusret de ayağa kalktı. "Estağfurullah ne rahatsızlığı, öylesine sohbet ediyorduk," dedi.

"Sohbete ben de katılabilir miyim?"

"Elbette, buyurun."

"Ne içersin Rommy?" diye sordu Hakan.

"Ben de bira içeyim."

Hakan, garsona işaret etti. "Nusret de ben izindeyken olanlar hakkında bilgi veriyordu."

"Evet, her şey giderek karışıyor. İşimize yarar mı bilmem ama Almanya'daki laboratuvardan boyayla ilgili bilgi geldi. Oldukça kaliteli bir yağlıboyaymış. İçindeki pigment oranı çok yüksekmiş. Mars siyahı denen bir siyah tonuymuş."

"Mars siyahı mı?" diye sordu Nusret.

"Evet," dedi Rommy. "Üç farklı siyah tonu varmış. Ressamların en sık kullandığı oksit siyahı ve fildişi siyahıymış. Nadiren de mars siyahı kullanırlarmış. Doktor Cüneyt ve Bora resim tarihinde siyah rengi en iyi kullanan ressamları araştırdılar. Doktor Cüneyt'in daha önce söylediği gibi Flaman ressamlar bu işin ustasıymış. Ama içlerinden biri öne çıkıyor."

"Hangisi?" diye sordu Nusret.

"Rembrandt, 'siyah rengin tanrısı'. Ona öyle diyorlar."

"Çok enteresan, üç boyutlu Botticelli maskesi neyin nesiydi o zaman?" diye sordu Nusret.

Hakan şaşırtıcı bir sakinlikle yanıt verdi. "Çünkü katil beni yakından tanıyan biri. Bana bir şekilde mesaj veriyor ya da benimle alay ediyor."

İkisi de şaşkın gözlerle Hakan'a baktı. Rommy, "Niye?" diye sorabildi.

"Botticelli, dedemin en sevdiği ressamdı."

"Bunu kim biliyor?"

"Sen hariç ekipteki herkes."

Nusret gerildi. "Saçmalama, Hakan. Bizim ekipten katil falan çıkmaz."

"Artık hiçbir şeyden emin değilim, komutan." Hakan'ın gözlerinde garip bir pırıltı belirdi. Sanki katili biliyor, belki hissediyor ama söylemek istemiyor gibiydi.

"Bizden gizlediğin bir şey mi var yoksa?"

Pırıltı birden kayboldu. "Hayır, yok komutanım."

Nusret tam bir şey söyleyecekken telefon titredi. "Bizim oğlan, Barış. Gelmemi istiyor. Bu konuyu tekrar konuşacağız seninle. Bizden katil çıkmaz Hakan, bunu unutma."

Hakan bir şey demedi, sadece başıyla onayladı. Nusret kapıdan çıktıktan sonra Rommy havada asılı kalan gerginliği azaltmak için konuyu değiştirmek istedi. "Nusret ve Barış birbirine çok bağlılar. Barış, Kürt değil mi?"

"Evet, niye sordun ki?"

"Nusret, güneydoğuda savaşan eski bir subaymış. Çok ilginç bir dostluk değil mi sence de?"

Hakan sinirlendi. "Nereye varmak istediğini biliyorum. Siz, batılı sömürgecilerin kafa yapısı ve amacı hep aynı ama biz kaybedenleriz. Anadolu'nun kaybeden kardeşleriyiz."

Rommy konuyu açtığına pişman olmuştu. Zaten hiçbir zaman sohbetlerde başarılı olamazdı. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim." Kısa bir sessizlik oldu.

"Bana dedenden bahsetsene. Botticelli sevgisi ilgimi çekti. Botticelli'yi hemen tanıdığında çok şaşırmıştım. Nusret, deden sayesinde olduğunu söyledi."

"Evet, dedem önemli bir ressamdı. Onu çok severdim. Çocukken atölyesinde çok zaman geçirdim, mutlu zamanlardı hem onun hem de benim için. Hayatı zorluklarla geçmiş ancak son yıllarında biraz nefes alabilmişti."

Hakan bir bira daha söyledi, konuşmasını sürdürdü.

"Çocukken çobanmış, sonra Hasanoğlan Köy Enstitüsü'ne gitmiş. Bu hayatındaki dönüm noktası olmuş. Resim yeteneği orada fark edilmiş. Daha sonra üniversitedeyken devlet onu az sayıda yetenekli ressamla birlikte Paris'e göndermiş. Ülkesine döndükten sonra profesörlüğe kadar yükselmiş. Birçok ressam yetiştirmiş, ta ki 12 Eylül 1980 Darbesi'ne kadar. Cunta onu üniversiteden atmış."

"Çok üzücü, faşizm her zaman acı veriyor. Hangi ülke ve zamanda olursa olsun. En azından bizdeki Nazi faşizmindeki gibi gaz odasına atmamışlar."

"Kötülük sadece Hitler'e özgü değil, Rommy. İnsanlık tarihi savaş, yıkım ve kötülük tarihidir. Eminim 12 Eylül Cuntası da fırsat bulabilse aynı derecede kötü olabilirdi ama zaman ve konjonktür farklıydı. Zaten onlar ABD'nin kendilerine verdiği görevi yerine getiren kuklalardı. Yeşil kuşağı yani siyasal İslam'ı güçlendirmek, demokratik kurumları ve sivil

toplum örgütlerini yok etmek... Bunu yaparken de binlerce insana işkence ettiler ve bir kısmını da öldürdüler. Onların açtığı yolda siyasal İslam, cemaatler ve tarikatlar palazlandı. Başımıza bela olan FETÖ de o dönemde doğdu. Liderleri birkaç yıl önce ABD'de öldü ama örgütü hâlâ başımıza bela."

"Bu konuda biraz bilgim var. Peki, sence kötülük bu kadar yaygın mı? Uygun ortam olunca insanlar kötülüğe ve güce mi yöneliyor?"

"İnsanların çoğu kötü mü bilmiyorum ama ben saf kötülük diye bir şeyin var olduğuna inanıyorum. Gençken Montaigne'i sık okurdum. Bir denemesinde, 'Gözümle görmesem inanmazdım, sadece zevk için cinayet işlemeye. Bir insanın kollarını, bacaklarını baltayla kesmeye. O inanılmaz işkenceler yapan o canavar ruhlu insanları görmeye. Korkunç acılar içinde bağıran, can çekişen insanların acılarından zevk alan, işkenceyi sırf bu inilti ve çığlıklardan zevk alma amacıyla yapanlara' diyor."

"Bunlar ortaçağ işkenceleri değil miydi ama?"

"Aması yok, Rommy. Modern dünya dediğimiz II. Dünya Savaşı sonrası dönemde de farklı şeyler yaşanmadı. Örneğin Vietnam savaşı boyunca Vietkongları dövmek ABD askerlerinin yaygın bir uygulamasıydı. Çoğu zaman askeri istihbarat bu sorgulamaları zevk almaksızın sadece bir görev olarak uygulardı. Sonra esirlere bir kez vurmaya başladıklarında sorgucular bundan zevk almaya başladı. Bundan öylesine zevk alıyorlardı ki dayaklar şiddetlenerek ciddi işkencelere döndü. Rusların Afganistan işgalinde yaptıkları pek farklı değildi. Sırpların Boşnaklara yaptığı soykırımdan bahsetmiyorum bile."

"İnsanların kötülükten hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

"Evet, insan özünde kötüdür. İyilik ise eğitimle öğrenilir. Ailede, okulda, sosyal kurumlarda verilen eğitimle. Bu kurumlar olmazsa insan kötülüğe yönelir."

"Peki, saf kötülük varsa saf iyilik de olamaz mı?"

"Olamaz çünkü insan hayatta kalmaya programlanmıştır. Saf iyilik bu dürtünün içinde var olamaz."

"Peki, seri katillerin kötülüğünü nasıl yorumlayacağız? Saf kötülük ya da şeytani kötülük olarak mı?"

"Şeytani kötülük derken ne kastettiğimize bağlı. Sadece kötü olmak için kötülük yapmak dini kitapların tanımıdır. Bu da kavram kargaşasına yol açar. Saf kötülüğe mistik açıklama getirmek bilimin ve gerçek hayatın doğasına uygun değil. Şeytani kötülük sadece duygusal bir tanım olabilir."

"Peki, bilimsel açıdan baktığında şeytani kötülüğü hangi somut olgu ya da olaylarla açıklayabilirsin?"

"Bilimsel olarak şeytani kötülük, bir amaca ulaşabilmek için başkalarına korkunç şeyler yapmaktır. Örneğin diktatörlerin iktidarda kalma hırsı, zenginlerin daha çok para kazanma hırsı yüzünden yaptıkları iğrenç şeyler gibi. Bu şeytani ama saf olmayan kötülüktür. Ancak saf kötülük sadece amaçların değil niyetlerin de kötülüğü kapsamasıyla oluşur. Başkalarının acı çekmesini ve ölmesini sırf haz alma isteğini doyurmak için istemektir. Bu duygu neredeyse anlaşılmazdır. İnanılmaz korkunç."

"Montaigne'nin dehşete kapılmasına neden olan kötülük gibi yani."

"Büyük ölçüde. Artık sosyopatların empati duygusu olmadığını biliyoruz. Seri katillerin büyük ölçüde sosyopatik eğilimler gösterdiğini düşünürsek..."

"Ama bu Montaigne'nin tanık olduğu kötülüğü tam olarak açıklamıyor. Bu canavarların hepsi sosyopat değildi herhalde."

"Benim de bilimin de her şeye verecek cevabı yok, Rommy."

"Pekâlâ, teslim oluyorum. Sen insanlıktan ümidi kesmişsin Hakan ama ben buna henüz hazır değilim."

Rommy'nin sözlerinden sonra sessizlik oldu. Pencereden dışarı baktılar, kar yağışı artmıştı. Şiddetlenen rüzgâr camlara vuruyor, çığlığa benzer ürkütücü sesler çıkartıyordu. Sessizliği Rommy bozdu.

"Peki, seri katilimiz hakkında ne düşünüyorsun? Saf kötülük kavramının içine sığabilen bir sosyopat mı?"

"Bilmiyorum ama keşke öyle olsaydı."

"Niye öyle dedin?"

"Çünkü öyle olsa yakalamak daha kolay olurdu. Seri katiller belli bir örüntü içinde cinayet işler ve gizliden gizliye yakalanma arzusu duyarlar. Bence karşımızda öyle biri yok. Ayrıca oyunda biri daha var."

"Katile yardımcı olan biri mi?"

"Belki."

"Bilmece gibi konuşuyorsun, Hakan. Katilin seni yakından tanıyan biri olduğunu söylediğinde ciddi miydin? Nusret bu düşüncene çok sinirlendi."

"Evet, ciddiydim. Nusret Komutan'a bakma, o göründüğünün tersine yufka yürekli biridir. Ekipten birine toz konduramaz."

"Ama sen konduruyorsun."

"Evet, korkarım öyle yapıyorum."

"Varsayımlar sadece sezgiye dayanamaz, Hakan. Somut kanıtlar da gerektirir. O çok güvendiğin sezgine her zaman bel bağlamamalısın."

Hakan'ın gözleri Rommy'e kilitlendi. Gözünde yine o ışıltı belirmişti. Sonra, "Hadi kalkalım," dedi.

***

Hakan ve Rommy arabaya bindikten sonra telsiz cızırdadı ve bir ses, "Beşevler, Nilüfer Sokak'ta aile içi şiddet vakası var. Yakındaki birimler haber versin," dedi. Telsizden gelen cevaplar devriyenin oraya uzak olduğunu söylüyordu.

Aile içi şiddet, en berbat vakalardandı. Hakan beklen-

medik vahşetlerle karşılaşmıştı. Eve gitmek için çağrı aldığınızda kendinizi duygusal bir girdabın içinde bulurdunuz. Rommy'e döndü.

"Olay yerine en yakın biziz, gidelim mi?" diye sordu.

"Haydi gidelim," dedi Rommy beklenmedik bir şekilde.

"Oraya gittiğimizde ben konuşacağım, ben onlarla konuşurken gözünü dört aç."

"Anlaşıldı patron."

Arabayı apartmanın arkasına park ettiler. Hakan arabadan inerken içgüdüsel olarak çevreyi inceledi. Araçları, binaları, ağaçların arkasındaki gölgeleri...

"Hazırsan gidebiliriz ama önce çelik yeleğini giymelisin."

"Gerekli mi?"

"Belki bir tuzağa sürükleniyoruz."

"Soruşturma yüzünden mi?"

"Evet, teşkilat FETÖ'nün adamlarıyla dolu. NATO geldikten sonra uygun besi yeri bulmuş mikroplar gibi sayıları arttı. Belki de ikimizi aynı anda temizlemek için bu karıkoca kavgasını uydurdular."

"Sen paranoyaksın."

Hakan sırıtarak, "Biliyorum ama zararını görmedim," dedi.

Polise ihbar eden komşunun kapısının yanından geçtiler. Hakan, Rommy'e sessiz olmasını işaret etti. İçeriden kadının hıçkırık sesleri geliyordu. Rommy, ona bakarak duyup duymadığını sormak için kaşlarını kaldırınca Hakan, evet anlamında başını salladı.

"Ben içeri girince sen arkamdan gir ve işaretimi bekle," dedi sessizce.

Rommy başıyla onayladı. Ona göre Hakan bu işi abartıyordu, belki de içkinin etkisiyle canı kovboyculuk oynamak istemişti. Hakan kapıya üç kez vurarak, "Polis!" diye bağırdı. "Kapıyı açın!"

Hıçkırık sesleri kesildi, Hakan içeride bir hareket olduğu-

nu hissetti. Sonra genç bir kadın kapının arkasından konuştu.

"Ben iyiyim, bir şeye ihtiyacım yok."

Hakan gene kapıya vurdu. "Kapıyı açın, hanımefendi. Sizi görene kadar buradan gitmeyeceğiz."

Hakan kapıyı açmak için elini havaya kaldırdığında kadın kapının aralığından baktı. Görüş alanı dar olduğu halde Rommy kadının burnunun kırılmış, sağ gözünün morarmış ve şişmiş olduğunu fark etti. Hakan elini kapıya dayadı.

"Kapıdan çekilin, hanımefendi. Kapıyı açıp içeri göz atmama izin verin."

"Kocam gitti, metresine gitti!"

"Ayla Zorlu, adınız bu değil mi? Doğru mudur?"

"Evet, doğru."

"İçeri girip kontrol etmemize izin verin, Ayla Hanım."

"Ama kocam gitti."

"İçeri girmemize izin verin. İçeri girene kadar buradan ayrılmayacağız, bırakın girelim."

Kadın geri çekilene kadar Hakan yavaşça kapıyı itti. Rommy gölge gibi içeri sızarken yan yana durarak hedef haline gelmemeleri için kenara çekildi. Eve girmek bir fırına adım atmaktan farksızdı, içerisi çok sıcaktı. Rommy terlemeye başladı. Küçücük bir salondaydılar, Rommy kadına yaklaşırken Hakan sol tarafta bir dolap, salonun karşısında da küçük bir mutfak olduğunu fark etti. Kısa bir koridor, salonu mutfaktan ayırıyordu. Devrilmiş masanın ve yerdeki kan lekelerinin dışında ev derli topluydu. Ayla Zorlu'nun karnı garip bir şekilde şiş görünüyordu. Kadın 7-8 aylık hamile olmalıydı. Bluzu kanlanmıştı. Bacaklarında ve ayaklarında kan vardı. Dudakları iki yerden yarılmış, burnu kırılmıştı ve kramp giriyormuş gibi karnını tutuyordu. Hakan telsizden sağlık ekibi ve diğer birimlerin desteğini istedi. Rommy kadına dokununca kadın silkelenerek kolunu çekti, sesini yükselterek konuşmaya başladı.

"Onu yakalamanızı istiyorum. Onu yakalayın, o pislik, hamile karısını bırakıp metresine gitti!" Kadın giderek ajite hale geliyordu. Artan öfkesi karşısında Rommy onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Öncelikle seninle ilgilenelim, tamam mı tatlım? Hiçbir şey bebeğinden değerli değil."

"Peki."

"Önce oturmalısın tatlım, şu burnuna da bez koyalım. Seninle ilgileneceğim."

Hakan, Rommy'e başıyla evin içini işaret etti. Rommy gözleriyle onayladı. Hâlâ evde biri olabilirdi. Hakan sakince içeri yöneldi, mutfağa baktıktan sonra holde durdu. Banyonun açık kapısından kan lekeleriyle kaplı lavabo, ufak küvet ve klozet gözüküyordu. Yatak odasına doğru gitti. Kapı yarı aralıktı ve ışık yanıyordu. Silahını çekip kapıyı ardına kadar açtı. Alışveriş çantaları, kirli elbiseler, koli kutuları yatak odasını savaş alanına çevirmişti. Çift kişilik çarşaf kirli ve karman çormandı, hatta gereğinden fazla karman çormandı. Hakan, *sen bir paranoyaksın* dedi kendi kendine. Salona dönmek istiyordu ama gözlerini gardıroptan ayıramıyordu. Çocukken saklambaç oynadığı zamanlardaki gibi sessizce ve hızla hareket etti. Sessizlik her şeydi. Hız ise yaşam demekti. Aklına Doc Holliday'in ünlü sözü geldi: *Acele içinde sakin hareket etmelisin*. Sol dizinin üzerine çöküp birbirine dolanmış çarşafları sessizce yukarı kaldırarak yatağın altına baktı. Hiçbir şey yoktu. Tekrar gardıroba baktı, dolapta birinin olduğunu sanmıyordu ama kontrol etmek zorundaydı. Öte yandan oyalanmadan Rommy'nin yanına gitmek istiyordu. Gardırobun kapısı 10 santimetre kadar açıktı. Yatak odasında ışık olmasına rağmen gardırobun içi karanlıktı. Hakan hızlıca kenara çekilip gardırobun kapağını açtı. Bir anda ışık dolaba doldu. Dolap boştu. Hakan dolabın boş olduğunu gördüğü anda salondan gürültü geldi ve biri bağırdı.

"Öldür onu!"

Hırpani kılıklı iri bir adam kolunu Rommy'nin boynuna dolamış, avcı bıçağını Rommy'nin göğsüne saplıyordu. Hamile kadın durmadan, "Öldür onu!" diye bağırıyordu.

Hakan hiç duraksamadan Glock 17'sini kaldırdı ve adamı başından vurdu. Şoka giren Rommy'nin son gördüğü havada uçuşan beyin parçaları oldu, sanki zaman yavaşlamıştı ve beyin parçaları havada donmuştu. Hakan göz ucuyla hamile kadının silahı kendisine doğrulttuğunu fark etti. İyi nişan alamadan iki el ateş etti. Kadının karnına iki kurşunun girdiğini ve onu duvara fırlattığını gördü. Yün parçaları havada uçuştu. Tam o anda başka bir adam perdenin arkasından fırlayarak büyük bir bıçakla Hakan'a saldırdı ancak boğazına giren et bıçağıyla bir an dondu kaldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın boynuna giren bıçak şah damarını kesti. Bir anda fışkıran kan ortaya saçıldı. Adam kırmızı bir fıskiyeye dönüştü, ardından yere yığıldı.

Hakan paranoyaklığının sonucu mutfaktan aldığı bıçağa baktı, sonra bıçağı attı. Ardından Rommy'nin yanına koştu. Şoktaydı ama nefes alıyordu. Hemen göğsünü açtı, kurşun geçirmez yelek onu korumuştu. Rommy yavaş yavaş gözlerini açtı.

"İyi misin ortak?" Hakan ilk kez ona böyle seslenmişti.

"İyiyim, ne oldu? Kadın bir anda üzerime saldırdı."

"Tuzağa düşürüldük ama başaramadılar. Hepsi eşek cennetini boyladı."

"Peki, hamile kadın?"

"Hamile değilmiş, karnındaki yastıktı."

"Hay sıçayım! Bizi uyuttular."

Hakan gülümsedi. "Sadece kısa bir süre için."

Rommy bütün bunların hiç yaşanmamış olmasını dilerdi. Keşke ihbar gelmeseydi de bugün böyle bitmeseydi. Olayı yeterince ciddiye almamıştı. Hakan olmasaydı ikisi de şim-

di ölüydü. Kendini berbat hissediyordu. Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü, boktan bir gündü. Sonra ayağa kalktı ve Hakan'a baktı, daha bir saat önce barda melankolik melankolik konuşan adam gitmiş, gözleri canlı bakan dinamik bir adam gelmişti. Sanki çatışmadan hoşlanmıştı. Bu adamda bir tuhaflık vardı, belki de ruhunun derinliklerinde kendisinin bile farkında olmadığı karanlık bir tuhaflık.

25 Kasım 2029

Ertesi sabah merkezdeydiler. Hakan ve Rommy, patronun odasında dün akşam olanları konuşuyorlardı. Fevzi Konur endişeliydi.

"Kötü bir tuzağa çekilmişsiniz. Ölebilirdiniz," dedi.

"Kimlikleri tespit edilebildi mi patron?"

"Rommy'yi etkisiz hale getiren Mesut Halis, eski özel harekâtçı, FETÖ'den atılmış. Kadının gerçek adı Zehra Kılıç, eski polis. O da FETÖ yüzünden teşkilattan şutlanmış."

"Bıçaklı olan kel herif?"

"Onun kimliğini henüz tespit edemedik ama en kısa sürede buluruz."

"O da aynı yolun yolcusudur, patron."

"Muhtemelen. Maalesef FETÖ hâlâ güçlü."

"Ülke NATO askeriyle dolu, onlara sağlanan lojistik desteğin depremden sonra artması tesadüf değil, patron."

"Öyle görünüyor ama bugünler de geçecek, Hakan. NATO askerlerinden kurtulacağız elbet."

"Nasıl, patron? Bu zayıf hükümet ve ekonomiyle mi?"

Rommy kendisini doğrudan ilgilendirmeyen bu konuşmadan sıkılmıştı. Ana konuya dönmek istedi.

"FETÖ bizi nasıl bu kadar kolayca tuzağa düşürdü?"

"Her yerde adamları var. Biz katili araştırırken onların da sırlarını kazıyoruz, Rommy. Bu kazının sonunda bulacağımız şeylerden korkuyorlar?"

"Neymiş bu?"

"Cinayetleri onlar işliyor olabilir, hükümetin içinde üst düzey adamları olabilir ya da henüz keşfedemediğimiz bir şey."

Fevzi Konur araya girerek, "Artık daha dikkatli olmalısınız, belki de size koruma vermeliyim," dedi.

"Koruma falan istemem patron, benim işim bu. FETÖ'nün canı cehenneme! Onlar yüzünden korumayla gezmeyeceğim."

"Ya sen Rommy?"

"Benim zaten süper bir korumam var, efendim." Bunu söylerken Hakan'a bakıyordu.

"Öyle olsun ama gene de kaldığın otelin güvenliğini artıracağım."

Rommy hiçbir şey demedi.

"Ekipteki çocuklar sizi merak ediyor. Hadi yaylanın bakalım."

Hakan ve Rommy ofisten çıktılar.

"Süper koruma ha? Sence gerçekten öyle miyim?"

"Evet, paranoyak bir süper korumasın."

İkisinin geldiğini gören Nusret, sevinçle Hakan'a sarıldı. "İyi varta atlatmışsınız çocuklar."

"Geçti gitti komutan, otopsiyi yapacak olan düşünsün."

O sırada yanlarına gelen Cüneyt Karlıova, "Bana hiç bakmayın, o pisliklerin otopsisini kendi alkolik doktorları yapsın," dedi.

Barış güldü. "Sana Doktor Kara El diyorlar hocam," dedi.

"Ne dedikleri umurumda değil, evlat ama bak bu isim hoşuma gitti. Otobiyografimi yazarken Doktor Kara El diye imzalayabilirim."

Berna ve Bora da yanlarına gelmişti. Berna endişeli ve gergin görünüyordu.

"İyi misin Berna, bir sorun yok değil mi?" diye sordu Hakan.

"Hayır şef, biraz gerildim o kadar."

"Üçüncü kişinin kimliğini bulamamışsınız sanırım."

"Maalesef şef, parmak izi taraması da yaptım, hiçbir şey yok."

"Belki de Türk değildir. Uzak diyarlardan gelen bir misafirdir."

"Nasıl yani?"

"Arap ya da Afgan olabilir demek istedim."

Berna zorla gülümsedi. "Ha, araştırırım şef," dedi.

Hakan, Berna'yı bir kenara çekti. "İyi olduğuna emin misin Berna? Hastalığınla ilgili benden bir şey saklamıyorsun değil mi? Söz vermiştin bak, sır yok."

"Hayır, şef, iyiyim. Sadece bugün olanlar, nasıl desem ilk kez bu kadar korktum. Herkes şakaya vuruyor ama oradan sağ çıkmanız mucize."

"Biliyorum ama bu bizim işimiz. Bizim seçtiğimiz yol bu."

Berna başını eğdi, Hakan'ın görüşlerine saygı duyuyor ama onaylamıyordu. Sadece sonu ölüme giden aptalca bir yoldu.

Günün geri kalanında Hakan ve Rommy izin aldılar. Rommy otele dinlenmeye, Hakan spor salonuna gitti. Ekibin kalanı günlük işlerine devam ettiler.

25 Kasım 2029 Gecesi

Hakan arabadan indikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Gece, ısı iyice düşmüştü, yerler ıslak ve kaygandı. Tam sokağın başına gelmişken ayağı kaydı, az daha düşüyordu, küfretti. Gündüz kendini spor salonunda epey yormuştu ve kasları ağrıyordu. Bir süre sonra caddeye ulaştı. Sakarya Caddesi, Ankara'nın en tekinsiz yerlerinden biri olmuştu. Bir zamanlar gençlerin buluşma yerlerinden olan bu cadde artık Arap, Afgan ve siyahi göçmenlerle dolmuştu. Suç oranı artmış, her yeri göçmen çeteleri kaplamıştı. Artık Türk vatandaşları buraya gelemiyordu. Hakan içinden, *suç bu insanların değil bizim*, diye düşündü. *Bu insanları ülkemize biz soktuk, şimdi de kurtulamıyoruz. Tarihten hiçbir zaman ders*

almadık. Hakan'a göre tarih tekrardan ibaret değildi. Tekrar eden, hırsı, aklının önünde giden politikacılar ve askerlerdi. Geçmişte Enver Paşa, ülkeyi bu yüzden yok olma noktasına getirmişti. Şimdi de Neo-Osmanlıcılar aynı şeyi yapmıştı. Daldığı düşüncelerden siyahi bir fahişenin sesiyle sıyrıldı.

"Hey yakışıklı! Güzel bir gece geçirmek ister misin?"

Hakan, fahişeye acıyarak baktıktan sonra yürümeye devam etti. Yerler idrar kokuyordu. Birkaç dakika sonra birahanenin kapısına ulaştı. İçeri girdi, göz gezdirdi. Sigara dumanı pis bir ruh gibi her yeri sarıyordu.

"Selam İbrahim."

"Hoş geldin Hakan."

İbrahim Kunduracı, kıdemli komiserken FETÖ üyeliği nedeniyle teşkilattan atılmış, üç yıl hapis yatmıştı. Sonra doğru düzgün iş bulamamış, oradan oraya sürüklenmişti. Dostlarının yardımıyla geçiniyor, ara sıra özel dedektiflik yapıyordu.

"Niye bu berbat yerde buluştuk?"

"Burada göze batmayız." Garsona el işareti yaptı. "Arkadaşıma da bir bira. Buranın birası sidik gibidir ama içmezsen salak herif hemen tepemize dikilir."

"Öyle olsun. Hayat nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi sefalet içinde. Bizi kurban ettiler ama tepedekiler kendilerini rüşvetle kurtardı. Para içinde yüzmeye devam ediyorlar."

"Bir gün onlar da bunun hesabını verecek."

"Hiç sanmıyorum ama gene de şerefe!"

"Şerefe! Beni bu berbat yere niye çağırdın?"

"Faik'i kimlerin ortadan kaldırdığını biliyorum sanırım."

"Otopsi, intihar diyor."

"Boş versene."

"Peki, kim öldürdü? Anlat o zaman."

"Geçmişteki cinayetleri işleyenlerin FETÖ'deki işbirlikçileri."

"Hangi cinayetler?"

"ASELSAN'da öldürülen mühendislerin cinayetleri. Bu cinayetler FETÖ-Alman Gizli Servisi'nin organizasyonuydu."

"Benimle kafa bulmuyorsun değil mi? Bu dediğin, vakanın gidişatını tümden değiştirir."

"Hayır, buraya seninle kafa bulmak için gelmedim. Faik'in bu organizasyonla ilgili bilgisi vardı. İki ay önce buluştuk, biraz sohbet ettik. Çok gergindi, beni temizleyecekler, dedi."

"İşin içinde Almanların olduğunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, bunu yıllar önce zaten biliyordum."

"Biliyordun ve kimseye söylemedin, öyle mi?"

"Kime söyleyebilirdim Hakan? Bana kimse inanmazdı ki. Anında beni de temizlerlerdi."

"Neyse Faik'e dönelim. Sana başka ne anlattı?"

"Üstelememe rağmen daha fazla konuşmadı. Muhtemelen Gunter denen herifin öldürüldüğü yere, ortalığı temizlemesi için onu gönderdiler."

"Yani benim delillere ulaşmamı engellemek için."

"Evet, bence öyle. Öldürülen Almanların elinin siyaha boyandığı doğru mu?"

Hakan bir an tereddüt etti ama saklamanın anlamı yoktu artık.

"Doğru."

"Hassiktir! Bu ne biçim iş böyle."

"Boktan bir iş. Peki niye Almanlar, İbrahim? FETÖ'yle içli dışlı olan CIA ve NSA[8] değil miydi?"

"Öyleydi ama FETÖ, Almanya'da çok güçlü. Ayrıca Almanların da PKK ve FETÖ'ye ne kadar destek olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ama Alman devleti için bu aptalca bir davranış gibi geliyor bana. O zamanki Başbakan Merkel, böyle işleri onaylayacak bir lider değildi. Alman derin devleti ve giz-

8. NSA: Amerikan Ulusal Güvenlik Dairesi

li servisi de onun haberi olmadan bu işlere girmeye cesaret edemezdi."

"O kadarını bilemem Hakan. Belki Alman Gizli Servisi içinde yuvalanmış küçük bir grup olabilir."

"Haklı olabilirsin, peki bu bilgileri bana niye veriyorsun?"

"Senin de sonunun Faik gibi olmasını istemiyorum da ondan. Zamanında bana çok yardımcı oldun, kendine dikkat et."

"Ne kadar dikkatli olabilirim. Bu işin peşini bırakamam artık. Gene de uyarın için sağ ol. Artık gitmeliyim." Hakan kalkarken masaya biraz para bıraktı.

"Senin parana ihtiyacım yok, Hakan. Buraya eski bir dostu uyarmaya geldim, para dilenmeye değil."

"Bir gün ödersin dostum. Verdiğin bu bilgiler benim üç kuruşluk paramdan daha değerli." İbrahim hüzünle başını salladı.

"Son bir şey daha, Hummel biblo diye bir şey duydun mu?"

"Hayır, hiç öyle bir şey duymadım."

"Peki, hoşça kal. Bir şey öğrenirsen bana haber ver olur mu?"

"Hoşça kal Hakan."

İbrahim bir bira daha söyledi. Masadaki paraya bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Hakan soğuk havaya çıktı, derin bir nefes aldı. ASELSAN mühendis cinayetlerini bir süre kendine saklamaya karar verdi. Sakarya Caddesi'nden ayrılırken kar yağışı tipiye dönmüş, bu pis cadde beyaz örtüyle kaplanmıştı.

***

Hakan, Sakarya Caddesi'nde arabasına doğru yürürken Ankara'nın başka bir yerinde Selim Timur, Gaziosmanpaşa'daki lüks otelin kapısından çıktı. Yarım saat taksi beklemişti ama yoğun kar yağışı yüzünden boş taksi kalmamıştı. İçki içtiği günlerde araba kullanmazdı ama bu gece arabayla gelmediğine pişman olmuştu. Hele Ahmet Kayacı ve Alman-

ların ölümünden sonra arabayla gelmemek tam bir aptallıktı. Sanki basireti bağlanmıştı. Neyse ki evi otele yakındı. Zaten Gaziosmanpaşa güvenli bir yerdi. Sokak lambaları yolu iyi aydınlatıyor, polis arabaları sık aralıklarla devriye geziyordu. Hızlı adımlarla yürürse 20-25 dakikaya eve ulaşabilirdi. Kar taneleri sokak lambalarının altında çok güzel görünüyordu. *Uçuşan beyaz kelebekler gibi*, diye düşündü.

Selim, birçok arkadaşının aksine Ankara'yı severdi. Doğma büyüme Ankaralıydı. Gençliğinin en güzel yılları bu şehirde geçmişti. Aklına tekrar Ahmet ve Almanlar geldi. Bu işe hiç bulaşmak istememişti ama Ahmet ona işin tehlikeli olmadığını, zaten işi Almanların yapacağını, kendilerininse arka planda kalacağını söylemişti. Cemaatin de zoruyla bu işi kabul etmişti. Hâlâ nasıl deşifre olduklarını anlamıyordu. Aradan uzun yıllar geçmişti, şimdi bilmediği biri peşlerine düşmüştü. Rahatlamaya çalıştı. Zaten kendisi küçük av değil miydi? Tek yaptığı, Ahmet'in kendisine verdiği antika bibloları evinde bir süre saklamaktı. Bu bibloların ne işe yaradığını tam olarak bilmiyordu. Ahmet, onların içinde Almanya'dan gelen değerli taşların olduğunu, kendisinden başka kimseye güvenemeyeceğini söylemişti. Selim, buna pek inanmasa da evinin kasasına koymuştu. Daha sonra Ahmet onları tekrar istemişti. Üç ay sonra bibloları geri getirmiş, artık onlara ihtiyacı kalmadığını söylemişti. İsterse biblolar onda kalabilecekti. Selim, bibloları incelemiş, onlarda tek bir çizik bile bulamamıştı. Kuşkusuz bu değerli taş olayı palavraydı. Selim de bu uğursuz bibloları atmıştı.

Geçen ay Helmuth adlı emekli bir hâkim kendisini ziyaret etmiş, Ahmet'in arkadaşı olduğunu söylemiş ve ona bibloları sormuştu. Selim bibloları attığını söyleyince biraz üzülmüş, onların koleksiyonunu yaptığını söylemişti. Bu konuşmanın ardından önce Helmuth, sonra Ahmet öldürülmüştü. Cemaatten güvendiği arkadaşlarına bu konudan bahsetmiş ama

kimseden bir şey öğrenememişti. Günlerdir iyi uyuyamıyor, kâbuslar görüyordu. Neyse ki eve az kalmıştı, yorulmasına rağmen adımlarını hızlandırdı. Birden arkasında ayak sesleri duydu. Hızlıca sokağın köşesini döndü, karanlıklar arasında sırtını duvara dayayarak saklandı. Ayak sesleri hızla yaklaşıyordu, ardından ayak seslerine kahkahalar karıştı. Genç bir çift yanından hızlıca geçip gitti. Selim derin bir nefes aldı, kendi kendine *korkak fare*, dedi. Hiçbir zaman cesur biri olamamıştı. On dakika sonra sitenin kapısı göründü. Güvenlik görevlisi Musa, güvenlik ofisinde oturuyor, kameralara bakıyordu. Selim'i görünce başını kaldırdı.

"Hoş geldiniz Selim Bey," dedi.

"İyi geceler Musa. Nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi. Asayiş berkemal."

"Aman iyi, bu aralar hırsızlıklar artmış."

"Bizim siteye kolay kolay giremezler, Selim Bey. Duvarlar çok yüksek, ayrıca onların da üstünde dikenli teller var."

"Biliyorum ama sen gene de dikkatli ol."

"Merak etmeyin."

Selim gülümsedi. "Kolay gelsin," dedi.

İçeri girdi, site çok güzeldi. Hepsinin kendine ait bahçesi olan tripleks villalardan oluşuyordu. Evlerin bahçeleri karla kaplıydı, karanlığın içindeki zarif beyazlık, site lambalarının sarı turuncu rengine karışıyordu. *İyi ki zamanında burayı almışım*, diye düşündü. Artık evin kapısına gelmişti, karısını ve çocuklarını geçen hafta Londra'ya gönderdiğinden evde kimse yoktu. Çantasını karıştırdı, sonunda anahtarını buldu ve kilide soktu. O an sırtında garip bir acı hissetti. Soğuk metal, sol akciğeri delerek kalbe girdi. Yaşamla ölüm arasındaki o kısacık anda gözbebekleri korkuyla büyüdü. Cansız eli yavaşça kapı kolunu bıraktı, ardından karlı zemine yığıldı.

Katil, otopsi bıçağını yavaşça cesetten çıkardı. Sakin bir

şekilde bıçağı sildi, ardından paltosunun cebinden Rembrandt marka yağlıboya tüpünü çıkardı ve cesedin elinin ayasını kendine çevirdi. Yavaşça ve özenli bir şekilde eli boyadı. Bir adım geri çekildi, gülümseyerek eserine baktı. Musa sıcak çayını yudumlarken geldiği gibi sessizce siteden çıkıp gitti.

26 Kasım 2029 Sabahı

Telefonun sesi gök gürültüsü gibi geldi. Hava buz gibiydi. Hakan yorganı üzerinden attı, ayaklarını döşemeye bastı, yer çok soğuktu. Gayriihtiyarı ayaklarını ovuşturdu. Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Efendim?" diyerek cevapladı.

"Bir kurban daha var şef, aynı katil sanırım." Köpek heyecanlıydı.

"Sakin ol Barış, konum at, geliyorum."

"Atıyorum, şef."

Hakan her zamanki gibi doğru düzgün uyuyamamıştı. Doğruca duşa gitti, sıcak suyu sonuna kadar açtı. Suyun soğuktan uyuşan kaslarını yumuşatmasına izin verdi. Ardından hızlıca giyindi. Malet'nin mamasını verdikten sonra yarı ıslak saçlarıyla arabasına bindi. Sokaklar karla kaplıydı, yollar kayıyordu. Az kalsın bir trafik lambasına çarpıyordu. Gaziosmanpaşa'nın yokuşuna eski Land Rover güçlükle çıkabildi. Adres burası olmalıydı, Gökkuşağı Sitesi. Site girişindeki polislere kimliğini gösterdi ve içeri girdi. Villanın önüne geldiğinde Köpek'in onu beklediğini gördü.

"Günaydın, Barış."

"Hoş geldin, şef."

"Elinde 4 mü yazıyor?"

"Evet, nereden bildin şef?"

"Çünkü Gunter'i başkası öldürdü. Herkes burada sanırım. Kurban kim?"

"Selim Timur, 55 yaşında, mali müşavir."

Hakan villanın kapısına yöneldi, Selim Timur kapının yanına yığılmıştı. Ceset, beyaz karın üzerine yığılmış, koyu kırmızı kanla çevrelenmişti. Doktor Cüneyt, olay yeri incelemenin cesedi fotoğraflamasının bitmesini bekliyordu.

"Umarım çevreyi polis kordonuna almakta zorlanmamışızdır. Kardaki ayak izleri iyi bir ipucu olabilir çünkü."

"O konuda endişelenme şef, güvenlik Musa eski bir polis memuruymuş. Komşuları villanın bahçesine sokmamış."

"Çok iyi, cesedi de o mu bulmuş?"

"Evet. Şimdi Nusret Baba onu sorguluyor." Köpek, eliyle villanın arkasını işaret etti. Hakan villanın arkasına dolaştı. Meraklı komşular, pencereden onları izliyordu.

"Günaydın Nusret."

"Günaydın Hakan. Bu arkadaş, güvenlik görevlisi Musa. Kendisi bizden, eski polis."

"Öyleymiş, cesedi sen bulmuşsun Musa."

"Evet, başkomiserim, sabah saat altı civarında Selim Bey'in cesedini gördüm."

"Ölmeden önce en son ne zaman görmüştün?"

"Nusret Komiser'ime de söylediğim gibi gece yarım sırasında geldi. Hatta tam olarak 00.35'te."

"Emin misin?"

"Evet, geldiği sırada kameraların saati 00.35'ti."

"Bütün site güvenlik kameralarıyla izleniyor mu?"

"Evet, başkomiserim."

"Peki, katili nasıl görmedin o zaman?"

"Kameralar genelde duvar kenarına ve yola bakıyor, başkomiserim. Villaların kapılarını gören bir kamera yok."

"Anlaşıldı. Ana kapıdan 00.35'te girdiğine göre, 00.35 ile 06.00 arasında öldürülmüş olmalı."

Nusret araya girdi. "Evet, Rommy de şu anda kamera kayıtlarına bakıyor zaten."

"Güzel, dilerim bir şey yakalarız."

"Umarım nanik yapan Botticelli değildir bu kez," diye konuştu Nusret.

Hakan, Nusret'e baktı, ironi mi yapıyordu yoksa ciddi miydi anlayamadı. "Ben doktorun yanına gidiyorum."

Olay yeri inceleme, fotoğraf çekimini tamamlamıştı. Adli tabip cesedi inceliyordu, Hakan'ın geldiğini fark etti. Başını çevirmeden konuştu.

"Selim'i burada bekliyormuş, keskin uzun bir metal akciğeri delip kalp ve aortu parçalamış. Kurban birkaç saniye içinde ölmüş."

"Bu kez tabanca kullanmamış. Aynı katil mi sence?"

Doktor Cüneyt elin ayasını göstererek, "Aynı boya, aynı teknik," dedi.

"Yani aynı katil diyorsun?"

"Bence öyle, Hakan. Korkarım öldürmekten giderek daha çok zevk alıyor."

"Ele bakabilir miyim doktor?"

Doktor, kurbanın elini çevirdi. "Tonlamayı görüyor musun? Hafif koyudan daha koyu siyaha gidiyor. Diğerleriyle aynı özende boyanmış."

"Ve sen Rembrandt'a gönderme yaptığını düşünüyorsun?"

"Evet, yoksa niye bu kadar özenli boyasın?"

"Peki Rembrandt, mars siyahı kullanıyor muydu?"

"O zamanlarda ressamlar boyalarını kendileri yapardı. Çeşitli pigmentleri karıştırarak uygun rengi oluştururlardı. Bildiğim kadarıyla oksit siyahı kullanırlardı. Bu soruları niye bana soruyorsun Hakan? Ben sanat eksperi değilim."

"Sadece beyin fırtınası yapıyoruz doktor, buradaki en zeki insan sen olduğuna göre."

"Tamam, kes komplimanı."

"Cinayet silahı hakkında ne diyorsun? Keskin, metal bir silah dedin. Komando bıçağı olabilir mi?"

"Hayır, komando bıçakları daha ince ve sapına yakın kıs-

mı tırtıklıdır. Bu bıçak daha gövdeli, merkezi kalın, kenarları jilet gibi keskin ve ucu da çok sivri. Kurbanın vücuduna tereyağına girer gibi girmiş."

"Ne tür bir bıçaktan söz ediyoruz?"

Doktor çantasını açtı, elinde tuttuğu otopsi bıçağını Hakan'a gösterdi. "Bundan bahsediyoruz."

Hakan yutkundu. "Otopsi bıçağına ulaşmak bu kadar kolay mı? Bunları sadece adli tabipler ve patologlar kullanıyor bildiğim kadarıyla."

"Normalde öyle ama normal zamanlarda değiliz."

Hakan bir şey diyemeden Rommy yanlarında belirdi. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Katilimiz adamı otopsi bıçağıyla öldürmüş."

Rommy'nin gözleri doktorun elindeki bıçağa takılı kaldı.

"O zaman katilin çok güçlü olmasına gerek yok değil mi doktor?"

"Aynen öyle tatlım."

Rommy, Hakan'a döndü. "Duvarın yanındaki ayak izleri tahminen 40 numara. Kurbanın ayak numarası da tahminen 43 numara gözüküyor," dedi.

"Senin, Ahmet Kayacı vakasında çatıda bulduğun ayak izleri 40 ve 46 numaraydı değil mi?"

"Evet, öyle. Katilimiz muhtemelen 40 numara giyiyor."

"Gunter Klauss'un evinde bana saldıran herif iriyarıydı. Ayakları tahminen 46 numaraydı. Çatıdaki diğer ayak izinin sahibi o olabilir. İki kişi çalışıyorlarsa niye burada 46 numaralı herifin ayak izi yok?"

"Bilmiyorum Hakan ama duvarın dışına da bakmalıyız. Orada 46 numara ayakkabı izi görürsek şaşırmam. Belki de bir şekilde katile yardımcı olup onu içeriye tellerin üstünden o soktu."

"Teorilerimiz donmuş gölün üstündeki ince buz tabakası gibi. Bize somut kanıtlar lazım, Rommy. Güvenlik kamerala-

rında bir şeyler gördün mü?"

"Maalesef, sitede yeterli kamera yok. Birçok kör nokta var. Selim Timur'un villasının önünü gören bir kamera da yok."

"Olsa şaşardım zaten. Bu herif buraya nasıl bu kadar kolay girdi? Duvarlar en az 3 metre ve onların da üstünde 2 metre yüksekliğinde dikenli teller var."

"Birinin yardımı olmadan zor. Dikenli telleri didik didik araştıracağız. Belki tele takılan bir kumaş parçası ya da benzer şeyler bulabiliriz."

"İyi olur Rommy..." Cümlesini tamamlayamadan telefonu titredi. Telefondaki Berna'ydı.

"Selim Timur, Harun Camcı diye birinin hesabına yüklü miktarda para gönderiyormuş."

"Harun denen herifin adresi belli mi?"

"Evet, size gönderiyorum."

"Sağ ol Berna." Ardından Nusret'e seslendi. "Komutan, sana ihtiyacım var!"

"Ne oldu?"

"Bir evi ziyaret edeceğiz."

"İyi, hadi gidelim o zaman."

Hakan, Rommy'nin yanına giderek, "Bizim Nusret'le bir yere gitmemiz gerekiyor. Bir ipucu yakalamış olabiliriz. Sen burayla ilgilenebilir misin?"

"Merak etme, siz gidin."

Harun Camcı'nın oturduğu sokak, Emek 8. Cadde'deydi. Evleri olduğundan güzel gösteren, duvara iliştirilmiş altın sarısı ışıklı lambalar, yansıdığı duvarları beyaz ve sarı renge boyuyordu. Arabalar kibrit kutusu gibi sokağın iki yanına sıralanmıştı. Ev, sokağın başlarındaydı. Nusret, arabayı Harun Camcı'nın oturduğu evin 50 metre gerisine park etti.

"Ne yapıyoruz Hakan, direkt girecek miyiz?"

"Şöyle yapalım, bana 10 dakika ver. Haber alamazsan harekete geçersin."

"Öyle olsun."

Hakan kilitli olmayan apartman kapısından girdi. Harun'un oturduğu 6 numaralı daireye çıktı. Kapıya kulağını dayadı, ses yoktu. Zili çaldı, açan olmadı. 10 saniye kadar bekledikten sonra cebinden maymuncuğu çıkardı ve kapıyı kolayca açtı. Eve girerken Glock'unu çıkardı. Bir süre evi dinledi, sessizlik hâkimdi. Ardından odaları kontrol etti. Telefonu çıkardı ve Nusret'i aradı.

"Evdeyim, kimse yok," dedi.

"Ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz, daha erken, eve gelecektir. Bence adamımız rüşvet yiyen bir zampara."

"Nereden anladın?"

"Evin halinden. Mobilyalar ve yatak odası pezevenk kokuyor."

Nusret güldü. "Umarım haklısındır, yoksa sabahın köründe bu külüstür arabanın içinde donarım."

"Bana güven komutan, gelecek."

Hakan salona geçti, koltuğa oturdu. Gece gene uyuyamamıştı. Bu rahat koltuk onu gevşetip uyutabilirdi ama uyumaya niyeti yoktu. Mutfağa gitti, dolapları karıştırdı. Bu herifin kahvesi yok muydu? Gözü buzdolabına ilişti, kapağı açtı. O da ne? Neredeyse bir düzine soğuk kahve vardı. Kışın ortasında soğuk kahve stoklayan bir tip. Kahvelerden birini aldı, bir yudumda bitirdi. Ardından bir tane daha aldı ve evi dolaşmaya başladı. Çalışma odasına benzer bir odada bir sürü çekmece vardı. Çekmeceleri karıştırdı, ıvır zıvırdan başka bir şey yoktu. Yatak odasına geçti, yatağın üstündeki duvarda berbat bir soyut resim vardı. Resmi kaldırdı, arkasından duvara gömülmüş çelik bir kasa çıktı. "Bingo!" dedi. Koltuğa döndü ve oturdu. O sırada Nusret'ten beklediği arama geldi.

"Horoz eve geliyor, yanında bir de tavuk var."

"Tamam komutan, apartmana girdiklerinde sen de gel."

"İyi olur, kıçım dondu burada."

Kıkırdamalar eşliğinde anahtar kilide girdi ve kapı açıldı. Harun'un yanındaki kadın, "Tatlım, ben banyoya giriyorum," dedi. Hiçbir şeyin farkında olmayan Harun salona girdi. Elinde kendine doğrultulmuş Glock'la oturan Hakan'ı görünce donakaldı.

"Sen de kimsin?" diye korkuyla bağırdı.

"Yeni sevgilin, tatlım. Gecen nasıl geçti?"

O sırada kapı çaldı, Nusret gelmişti. Hakan sırıtarak, "Kapıyı açıver tatlım," dedi. Korkudan ne yapacağını bilemeyen Harun istemsizce kapıyı açtı. Nusret içeri girdi.

"Selam Haruncuğum," dedi.

"Bu ne ya! Neler oluyor burada?"

"Bir şey olduğu yok, biraz sohbete geldik, tatlım. Komutan, kadına bak da banyodan çıkınca ortalığı ayağa kaldırmasın."

Kadın banyodan seslendi. "Havlu verir misin tatlım? Burada kalmamış."

Nusret dolaptan havlu alarak kapı aralığından kadına uzattı. Kadın, Nusret'i görünce çığlık atacak oldu ama Nusret şimşek gibi davranarak ağzını kapattı. Ardından kadını salona sürükleyip boş koltuğa oturttu.

"Sakin ol küçük hanım, buraya senin için gelmedik. Sessizce otururşan başına hiçbir şey gelmez."

Korkudan titreyen kadın, başını sallayarak onayladı. Dikkatin kadına yöneldiğini fark eden Harun kapıya doğru hızlı bir hamle yaptı ama Nusret'in çelmesini fark edemedi. Tek ayağı havada kalarak kapıya doğru uçtu. Kafasını kapıya çarptı ve burnu kanamaya başladı. Nusret adamı kaldırdı, kadının yanındaki koltuğa oturttu.

Harun, "Alçak herifler, benden ne istiyorsunuz?" diye bağırdı.

"Şantaj yaptığın Selim Timur hakkında birkaç soru soracağız." Hakan artık ciddileşmişti.

"Ben kimseye şantaj yapmadım. Bırakın beni!"

Hakan bir anda oturduğu koltuktan kalktı. Harun'a şiddetli bir tokat attı. "Banka kayıtları öyle demiyor. Buradan sağ çıkmak istiyorsan öteceksin. Bizim için bir ceset eksik, bir ceset fazla fark etmez."

Nusret, *bu çocuk polislikte harcanıyor, Oscarlık performans sergiliyor,* diye düşündü.

"Kimsiniz siz?" Harun'un sesi titriyordu.

"Temizlik görevlisiyiz. Temizlik konusunda çok titiz davranan görevliler."

Harun yelkenleri suya indirdi. "Her şey bilgisayarımda."

"Yatak odasındaki kasanda mı? Gel gidip alalım."

Birlikte yatak odasına gittiler. Hakan, silahı Harun'un ensesine dayadı. Harun, elleri titreyerek şifreyi girdi. Bilgisayarı kasadan alıp Hakan'a verdi. Tekrar salona, Nusret'in yanına döndüler.

"Şifre ne?" diye sordu Hakan.

"1475ax!" Ekran açıldı.

"Hangi dosya?" diye sordu Hakan.

"XYST."

Hakan, dosyanın üstüne tıkladı. Dosyada onlarca fotoğraf vardı. İlk fotoğrafta Selim Timur tek başına görünüyordu, sonrakinde Selim ve Ahmet Kayacı bir otel lobisinde konuşuyorlardı. Diğer fotoğraflarda Selim ve Ahmet'in yanında iki adam daha göründü. Adamlardan biri kırklı yaşlarda, orta boylu, sarışın, ecnebi tipli biriydi. Diğer adam ellili yaşlarda, kısa boylu, kır saçlı ve takım elbiseli biriydi. Fotoğraflar ilerledikçe Ahmet Kayacı'nın uzun boylu bir adama dosya verdiği görülüyordu.

"Selim Timur ve Ahmet Kayacı'nın yanındaki adamlar kim?"

Harun, Hakan'ın Ahmet Kayacı'yı tanıdığını anlayınca şaşırdı. "Bakın, ben... Konuşursam beni öldürürler."

Hakan bir tokat daha attı. "Konuşmazsan seni biz öldüreceğiz," dedi.

Bir tokat daha savuracakken Nusret, Hakan'ın bileğini tuttu. "Dur Hakan, sanırım bu kır saçlı adamı tanıyorum."

Nusret bilgisayara yaklaştı ve dikkatlice baktı. "Evet, Tümgeneral Melih Kahveci bu. FETÖ üyeliğinden hapse atılmıştı. İki ay sonra hücresinde ölü bulundu. İntihar denip dosyası kapatıldı. Örgütteki kilit isimlerden biriydi."

"Ya öteki, onu da tanıyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok ama dostumuz biliyordur."

Hakan, Harun'a döndü. "Dayak yemeye devam edecek misin yoksa konuşacak mısın?"

Harun korkarak, "Sakin ol, önce bize bir şey yapmayacağına söz ver," dedi.

Hakan, silahı Harun'un alnına dayadı. "Sen önce bir konuş, sonrasına bakarız."

Harun'un sesi titriyordu. "Sarışın adam Alman, sanırım bir tür kuryelik yapıyormuş. Almanya'dan antika biblo ve bazı şeyler getiriyormuş. Sonra ortadan kayboldu. Sanırım adı Boris. Yemin ederim soyadını bilmiyorum."

"Biblo ha!" dedi Nusret.

Hakan, Nusret'e bir bakış attı, sonra Harun'a döndü. "Sen de gazetecilik yapacağına Selim Timur'a şantaj yaptın değil mi?"

"Gazetecilik para kazandırmıyor. Bu olayı araştırdığım için beni işten attılar. Hiçbir yerde iş bulamadım. Şantaj yapmaya mecbur kaldım."

"Peki, Selim'in örgütle konuşarak seni temizletebileceği aklına gelmedi mi?"

"Yapamazdı, beni öldürürse tüm fotoğraflar sosyal medyada yayınlanırdı."

Hakan bir tokat daha attı. "Pek de akıllısın! Fotoğrafları biz alıyoruz. Zaten ekmek teknen dün gece battı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece biri Selim'i temizledi. Dua et de sıra sende olmasın."

"Ne! Selim öldürüldü mü?"

"Evet, tatlım, öldürüldü. Sen de kıçını kollamaya bak."

Evden çıkarlarken Nusret dönüp Harun'la kadına baktı. İkisi de gece araba farına bakıp donakalan tavşanlara benziyordu.

"Bana biraz Tümgeneral Melih Kahveci'den bahsetsene komutan."

"Hatırlar mısın 2006'ydı sanırım, bazı ASELSAN mühendisleri garip şekilde intihar etmişti. Cinayetten şüphelenilmiş ama bir sonuca varılamadan dosya kapatılmıştı. Kahveci'nin de bu olayla bağlantısı olduğundan şüphelenilmişti ama olay basına yansıtılmadı ve üstü örtüldü."

"Sen bu bilgiye nasıl ulaştın komutan?"

"Genelkurmay istihbaratındaki birkaç arkadaşımdan. Sonuçta eski askeriz."

"Bu mühendis ölümlerini iyice araştırmalıyız. Bütün cinayetlerin nedeni bu olabilir."

"Niçin böyle söyledin?"

Hakan, İbrahim'le buluşmasını Nusret'e anlattı.

"Peki, bana niye söylemedin?" diye sordu Nusret.

"Önce emin olmak istedim."

Nusret bozulmuştu ama bir şey söylemedi. Ardından arabaya bindiler, merkeze gidene kadar konuşmadılar.

***

Hakan ve Nusret ofise döndüklerinde herkes bir şeyle uğraşıyordu. Rommy ve Bora kamera kayıtlarını izliyordu. Bora, kayıtlara dijital bir müdahale olup olmadığını saptamaya çalışıyordu. Köpek, patronun odasındaydı. Cinayet yerindeki bulguları anlatıyordu. Hakan, Berna'nın yanına gitti.

"Selam, bulduğun para transferi işimize çok yaradı."

"Sevindim şef."

"Bu olaylar intihar eden ve ASELSAN'da çalışan mühendislerle ilgili görünüyor, Berna."

"Mühendisler mi?"

Hakan, Nusret'le öğrendiklerini Berna'ya anlattı. "Bu intihar olaylarını didik didik etmeni istiyorum senden. Bir teorim var."

"Elimden geleni yaparım."

"Sağ ol, buna eminim. Bu aralar seninle hiç ilgilenemedim. Kız kardeşin nasıl?"

Berna'nın gözlerine bir hüzün perdesi indi. "Pek değişiklik yok, bir iyi bir kötü. İlaçlarını değiştirdiler ama hâlâ ağır depresyonda."

"Doktorlar ne diyor?"

"Umudumu kesmememi ama Meltem sanki babamla birlikte öldü." Berna'nın gözleri dolmuştu. Hakan ona dostça sarıldı.

"Umudunu kaybetme, bir gün düzelecek."

"Sağ ol şef, umarım. Ben iyiyim, merak etmeyin, siz doktorun yanına gidin. Otopsi odasında sizi bekliyor."

"Bu kadar çabuk mu? Tamam, gidiyorum."

Berna, Hakan'ın arkasından baktı. Babasından sonra hayatta güvendiği tek erkek oydu ama hiçbir erkek, babasının yerini alamazdı. Öldürüldüğünden beri hayat onun için başka bir şeye dönüşmüştü. Kardeşi bu üzüntüyü kaldıramamıştı. Berna da kendine ve her şeye yabancılaşmıştı. Karanlık bir boşluğun içinde boğuluyordu. Yılar geçmesine rağmen bu duygudan kurtulamamıştı. Babasının intikamını alamamıştı. Bu suçluluk onu tüketiyordu. Şimdi de başına MS hastalığı gelmişti.

Hakan otopsi odasına girdiğinde adli tabibi elinde tabletle bir şeylere bakarken buldu.

"Merhaba Cüneyt Hocam, beni görmek istemişsin."

"Evet, Hakan, seninle yalnız görüşmek istedim."

"Ne oldu? Ne buldun?"

"Bunu. Selim Timur'un yemek borusuna sokulmuş." Doktor elinde bir yaprak tutuyordu.

"Bir yaprak mı?"

"Sıradan bir yaprak değil. Meşe yaprağı."

"Meşe yaprağı mı? Bu mevsimde mi? Nereye varmak istiyorsun?"

"Sabah konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Rembrandt hakkında olanları."

"Evet ama..."

"Gel, şuna bak. Bu resmi hatırlıyor musun?"

Hakan tablete dikkatlice baktı. "Bu 'Nightwatch' yani 'Gece Devriyesi' değil mi? Rembrandt'ın en ünlü tablosu. Amsterdam'daki Rijk Müzesi'nde bütün duvarı kaplıyor."

"Aslında yapıtın özgün adı bu değil. Gerçek adı, 'Yüzbaşı Frans Banning Cocq ve Teğmen Willem van Ruytenburch'un Birliği Yürüyüşe Hazırlanıyor' ama resim yıllar içinde 'Gece Devriyesi' olarak kısaltılmış. Dikkatini çekiyorum, Gece Devriyesi."

"Ne demek istediğini anladım. Katil cinayetleri hep gece işliyor."

"Evet, enteresan değil mi? İşin ironik tarafı bu resmin geceyle bir ilgisi yok."

"Nasıl yani?"

"Bir saattir okuduğum bilgilere göre Rembrandt'ın resmi yaptığı dönemde muhafız birlikleri oldukça sakin ve barışçıl birliklermiş. Ne Amsterdam'daki taşkınlıkları durdurmak ne de şehri savunmak gibi bir görevleri varmış. Dolayısıyla şehirde gece ya da gündüz devriyeye çıkmıyorlarmış. Toplanmalarının nedeni sosyal ya da sportif tören geçitleriymiş."

"Gerçekten mi? Öyleyse tabloya niye 'Gece Devriyesi' adı verilmiş?"

"Yıllar boyu yapılan özensiz restorasyonlarla üst üste uygulanan vernik katmanları ve kir, resmin renklerini kapatmış ve siyaha benzer karanlık bir görünüm oluşturmuş. Bu nedenle gece devriyesindeki askeri bir birliği gösterdiği düşünülmüş."

"Anlamaya başlıyorum," dedi Hakan. "Katman katman açık siyahtan koyu siyaha giden tablo. Tıpkı kurbanların elindeki açıktan koyuya giden siyah tonları gibi. Katil bize bunun mesajını vermeye çalışıyordu. Bizim zekâmızı ve bilgimizi ölçmeye çalışan, alaycı bir narsisist gibi."

Cüneyt Karlıova devam etti. "Resim ancak II. Dünya Savaşı'ndan sonra restore edildiğinde 300 yıl önceki gerçeğine yakın renklere ulaşılmış ve aslında olayın gün ışığında geçtiği anlaşılmış. Rembrandt'ın siyah rengi ustalıkla nasıl kullandığı böylelikle gözler önüne serilmiş."

"Peki, meşe yaprağı, olaydaki önemi ne?"

"Biraz sabredersen oraya geleceğim. Resmin ön planında iki kişi dikkat çekiyor. Yüzbaşı Cocq ve Teğmen von Ruytenburch. Yüzbaşı Cocq gruba liderlik etmekte ve hareketlenmeleri için yol göstermekte, Teğmen de ona yardımcı olmakta. Bu ikilinin ardında çeşitli silahşorlar, rütbeliler, bando takımı ve insanlar yer almakta. Hepsi hareket etmek üzere beklemekteler. Şimdi şuradaki silahşora dikkatini çekmek istiyorum. Silahşorun hemen arkasında beyaz elbiseli sarı saçlı küçük bir kız var. Bu kız, resimdeki erkek olmayan tek figür, birliğin maskotu. Kızın belindeki kemerde askeri birliğin sembolü olan pençeli bir ölü tavuk ve pistol var. Kızın elinde taşıdığı kadeh (goblet) yine birliğin simgelerinden biri ve şimdi şuna bak, küçük kızın önündeki figürün tolgasında birliğin geleneksel ve en eski simgesi olan meşe yaprakları asılı."

Hakan bir an dondu kaldı. "Kahretsin! Aradığımız katil bir kadın! Bu ufak numaralı ayakkabı izlerini açıklıyor."

"Olabilir ama 40 numara bir kadın için büyük değil mi?"

"Uzun boylu ve atletik biri için değil. Ekipte öyle bir kadın var mı?"

Hakan şaşırmıştı. "Ekipteki birinden şüphelendiğimi nereden biliyorsun?"

"Nusret söyledi, sinirliydi. Aramızda bir katil olamayacağına inanıyor."

"Biliyorum, bu, onun bütün inançlarına ters."

Doktor anlayışla başını salladı. "O, içimizdeki en erdemli adam. Senin de en yakın dostun. Hayat bana şunu öğretti, asla bir dostunu kaybetme Hakan. Ayrıca bir ihtimal daha olabilir."

"Nedir?"

"Katil, kızının intikamını almak isteyen küçük ayakkabılı bir baba da olabilir."

"Bunu düşünmemiştim."

"Berna'nın ayakkabı numarası kaç, Hakan?"

"Bildiğim kadarıyla 37 ya da 38. Ama o zaten olamaz."

"Niye?"

"Bunu sana bile söyleyemem, doktor."

Cüneyt Karlıova birkaç saniye Hakan'a baktı. "Dikkatli ol, Hakan. Sezgilerine güven, duygularının esiri olma."

"Tamam, doktor."

Hakan kafasında bir ton düşünceyle otopsi odasından ayrıldı. *Tanrım ne olur ekipten biri olmasın*, diye düşündü.

Üçüncü Bölüm

KUZEYDEN GELEN

27 Kasım 2029

Oran koruluğunda soğuk kendisini iyice hissettirmeye başlamıştı. Gece ayazı, hissedilen sıcaklığı daha da düşürüyordu. Çam ağaçları tamamen karla kaplanmıştı. Kar parçaları yere düşüyor ve rüzgârla uçuşuyordu. Boris Zimmer, gözlerine yapışan kar tanelerini elleriyle sildi. *Keşke kar gözlüğünü getirseydim*, diye düşündü ancak buluşma isteği acildi. Zaman kaybetmeden evden çıkmak zorunda kalmıştı. Operasyonun bazı üyeleri öldürülmüştü. İzlerini kapattıklarını sanıyordu ama birisi ya da birileri izleri yeniden ortaya çıkarmış, uyuyan hücreyi uyandırmıştı. Zimmer, kenar lambalarının zayıf ışığıyla aydınlanan patikadan yürümeye devam etti. Kar kalınlığı 30 santimetreye ulaşmıştı. Kar botlarına rağmen yürümek zorlaşmıştı. Buluşma yerine 100 metre kalmıştı. Elini arkasına attı, kemerini sıkıştırdı ve Ruger MP9'un soğuk güvenini hissetti. Elbette bu bir tuzak olabilirdi. Koyun gibi bu tuzağa düşecek hali yoktu. Sırtını en yakınındaki ağaca dayadı. Bir süre sessizliği dinledi, ardından buluşma noktasının çevresinde kafasından 100 metrelik bir çember çizdi. Çember çizmek olası bir kar tuzağını azaltırdı. Yerdeki karları inceledi, içine gömülecek bir bubi tuzağı için kar kalınlığı yeterli değildi. Yavaş adımlarla daire çizerek çemberi daralttı. Önce 80 metre, 60 metre, 40 metre ve sonunda 20 metre. O an ileride bir karaltı gördü. Bundan sonrasını sürünerek gitmeye karar verdi. Yaklaşık 15 metre gitmişti ki karaltı kayboldu. Birden paniğe kapıldı, arkasında bir ses duymuştu.

"Sakin ol Boris, bu bir tuzak değil."

"Sen? Bir an sanmıştım ki, neyse boş ver. Niye buradayız? *Tuefel*![9] Neler oluyor?"

"Açığa çıktık Boris, birisi ekibi sırayla temizliyor."

"Neden şimdi? Aradan yıllar geçtikten sonra? İzimizi kay-

9. Almanca küfür. "Hay şeytan!"

bettirdiğimizi düşünüyordum. Teşkilat mı yoksa? Ama bizden niye kurtulmak istesinler?"

"Güzel soru ama henüz bilmiyorum."

"Teşkilat bu işi senin yönetmeni istemişti. Oradaki bağlantılarına sormalısın."

"Sordum bile. Bizi silmek için bir emir yok."

"Peki, Rommy Maier, onu kim yolladı?"

"BND Ana Merkezi. Helmuth ölünce yollamışlar."

"BND Ana Merkezi'nin bizden haberi yoktu ki. Ayrıca Helmuth kavanozda bir balıktı, önemsiz biriydi."

"Farkındayım Boris, garip şeyler dönüyor. Ekiptekilerin nasıl öldürüldüğünü biliyor musun? Kalplerine iki el ateş edilmiş."

"Çok mu önemli?"

"Belki değil ama ne halde bulundukları önemli olabilir."

"Ne demek bu?"

"Elleri siyah yağlıboyayla boyanmış. Üzerlerinde numaralar var. 1, 2, 3 diye gidiyor."

"*Tuefel*! O zaman katil aramızdan biri olmasın? Ne bok yiyeceğiz şimdi? Bize niye sırayla öldüreceğim diye mesaj versin?"

"Bilmiyorum."

"Hiçbir bok bilmiyorsun! Her zaman yüzünde aptal bir maskeyle dolaşıyorsun. Bizi senin temizlemediğin ne malum?"

"Sakin ol, Boris. Ölmeni isteseydim çoktan ölmüştün. Bu soğuk havada seni buraya çağırma zahmetine girmeden üstelik."

"Canın cehenneme! Soruşturmayı kim sürdürüyor peki?"

"Özel Suçlar Birimi'nden Hakan Kaya diye bir başkomiser. Oldukça yetenekli biriymiş."

"ÖSB mi? Şu yeni kurulan ofis mi?"

"Evet, Ulusal Güvenlik Birimi'ne bağlı çalışıyorlar."

"Bu bilgiyi kimden aldın? MİT'teki adamlarımızdan mı? UGK onların çoğunu tasfiye etmedi mi?"

"Çok soru soruyorsun Boris, beni küçümseme. Hâlâ sağlam kaynaklarım var."

"Ben ne halt edeceğim şimdi? Öylece kurdun gelmesini bekleyen kuzu gibi ölmeyi mi bekleyeceğim?"

"Güvenli bir yer bul, saklan."

"Gerekirse sana nasıl ulaşacağım?"

"Ben seni bulurum."

"Biliyor musun, bu işe hiç girmemeliydik. Zaten deprem bizim vereceğimizden daha çok zarar verdi Türkiye'ye."

"Biz kâhin değiliz Boris, depremin olacağını nereden bilebilirdik? Ne istendiyse onu yaptık. Haydi artık git, kendine güvenli bir yer bul."

Gizemli adam uzaklaşırken Boris arkasından küfretti. Geldiği yoldan dönmeye karar verdi. Kar yağışı şiddetini artırmaya başlamıştı, elleri üşüyordu. Birden dikkat kesildi. Uzaklarda kırılan bir dalın çıtırtısını duydu. Karanlığa baktı, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sessizce adımlarını yavaşlatarak ilerlemeye başladı, sonra durdu, çevreyi dinledi, ses yoktu. Yürümeye devam etti. Bir dal çıtırtısı daha duydu. Bu kez emindi, peşinde biri vardı. Ağacın gövdesine yaslandı. Sesin geldiği yönü kestirmeye çalıştı. Paniğe kapılmamalıydı. Yavaşça ağacı siper alarak yere uzandı. Ruger'ini çıkardı, sesin geldiği yöne doğru tuttu. Karın üstüne atılan yumuşak ve sakin adımların sesini işitiyordu. Nefesini tuttu, adımlar iki ağaç ötede durdu. *Paniğe kapılma*, dedi içinden. Ağacın dibine kıpırdamadan saklandı. Ayak sesleri tekrar duyuldu. Ruger'in kabzasını sıkıca tuttu, dikkatle ağaca nişan aldı. İlk belirecek gölgeye ateş edecekti ama bir gölge ortaya çıkmadı. Sesi tekrar duydu, giderek uzaklaşıyordu. Rahat bir nefes aldı. Belki de parkta yürüyen birisiydi. Gene de bir süre daha ağacın arkasında saklanmaya devam etti. Soluk lamba ışıkla-

rının altındaki kar taneleri salınarak yere düşüyordu. Rüzgâr dinmişti. Sanki huzur bir an geri gelmişti. Dizlerinden destek alarak yavaşça ayağa kalktı. Poof, diye bir ses duyuldu. Boris, şakağına giren kurşunla sola doğru hafifçe savruldu, sonra olduğu yere yığıldı. Sessiz ve yumuşak adımlı adam, Boris'in cesedine yaklaştı. Gözleri şaşkınlıkla açık kalmış Boris'e, "Merhaba ve elveda Boris," dedi. Sonra işe koyuldu.

***

Hakan, Köfteci Mehmet'e uğramak için yola çıktığında saat neredeyse gece 11 olmuştu. Köftelerin paket yapılması için yirmi dakika bekledi. Ardından Yenimahalle'ye doğru yola çıktı. İbrahim'in evinin bulunduğu sokağa yöneldi. Ancak durmak zorunda kaldı, yol kanalizasyon çalışmaları nedeniyle kapatılmıştı. Ya yürüyerek gidecek ya da diğer sokaktan dolanacaktı. Yürümeye karar verdi, arabayı sokağın kenarına park etti. Yerler tozla karışık kar yüzünden kaygandı. Beş dakika sonra İbrahim'in evi karşısındaydı. Babadan kalma müstakil ev iyice yıpranmış görünüyordu. Oturma odasındaki sarı ışık kirli pencerelerden süzülüyor, yerdeki beyaz karı çamur gibi gösteriyordu. Hakan kapıya gelince ayağını paspasa sildi. Tam zili çalacakken arka sokaktan bir polis arabası hızla geçti. Arabanın tamponunun kırıklığı dikkatini çekti. *Bütçe sıkıntısı*, diye içinden geçirdi. Ardından zili çaldı, içeriden ses gelmeyince tekrar zile bastı. O sırada bir eşyanın düşmesine benzeyen künt bir ses duydu.

"İbrahim, ben Hakan. Kapıyı aç!" diye bağırdı.

Cevap yoktu. Bu sefer camı tıklattı ama yine cevap yoktu. Kapıyı zorladı ama kilitliydi. Verandadan avluya inmeye karar verdi. Çünkü arka kapı verandanın yan tarafında bulunuyordu. Belki o açık olabilirdi. Arka kapı, sarmaşıklar ve güllerin ardına saklanmıştı. O da kapalıydı. Gözlerini pencereye dayadı ama iyice karartılmış pencereler içerinin görünmesine engel oluyordu.

Hakan, bir an ne yapacağını düşündü. Yanında maymuncuk yoktu. Eski kapıyı zorlamaya karar verdi. Biraz gerilip kapıya bir omuz attı, çatırdama sesi geldi ama kapı açılmadı. Tekrar bir omuz attı, bu sefer kapı açıldı. İçeri girdi, salona açılan hole yöneldi. Salonda ucuz bir yemek masası, televizyon ve kenarları yıpranmış bir kanepe duruyordu. Masanın üstündeyse cüzdan ve anahtarları gördü. Kanepenin üstünde Türk Polis Teşkilatı ve MİT ile ilgili yazılmış 7-8 kitap duruyordu. Küçük çalışma masasının üstünde İbrahim'in yazdığı notlar vardı. Masanın yanındaki sandalye devrilmiş, yerdeki halı da kıvrılmıştı. Halının üstünde kırılmış bardaklara ait olduğunu düşündüğü cam parçaları gördü. Anlaşılan bir arbede yaşanmıştı. Hemen yatak odasına geçti, korktuğu manzarayla yüzleşmek zorunda kalacağını hissetti. İbrahim, yatakta yüzüstü uzanmış haldeydi. Kafasının yan tarafındaki kurumuş kan o kadar koyulaşmıştı ki zayıf ışıkta güçlükle görünebiliyordu. İbrahim'in üzerinde mavi bir tişört ve kısa boksör şortu vardı. Çıplak kolları ve bacaklarının altı, ölümden sonra kanın yoğunlaşması nedeniyle morarmıştı. Cesede yaklaştı, kafasının altında bulunan bölge koyu kırmızı kanla kaplanmıştı. Tavanda cinayet aletinin ağırlığı nedeniyle sıçramış kan gözüküyordu. Sağ kulağının arkasına ağır bir cisimle birkaç kez vurulmuştu. Cep telefonunun ışığını duvara tutunca yazıyı gördü. "Pis muhbir!" yazıyordu.

Hakan'ın başı dönmeye başladı. Zavallı İbrahim, onun yüzünden öldürülmüştü. Üzüntüden yere yığılacakken kendini toparladı, mesaja iyice baktı. Mesaj, ilk bakışta kanla yazılmış gibi görünüyordu ama yakından bakınca bunun kırmızı rujla yazıldığını anladı. Cinayet aletiyse ortalıkta yoktu. Salona döndü, kanepeye oturdu. Biraz kendine gelmeye başlamıştı. Çevresine bakındı, kapı ve pencereler zorlanmamıştı. Salonda devrilen masa ve kırılan bardaklar dışında her şey yerli yerindeydi. Muhtemelen evde bir şey aranmamıştı.

Diğer odaları da araştırdı. Oralar da düzenli görünüyordu. Bir çekmecede iki fotoğraf gördü. Birinde tanıdık bir şeyler vardı. İçgüdüsel olarak önemli olduğunu hissetti. Alıp iç cebine koydu.

Önce Nusret'i, sonra cinayet şubeyi aradı. Hislerinde yanılmıyorsa cinayeti üstüne yıkmaya çalışacaklardı. 15 dakika sonra bir polis arabasının ışıkları göründü. Araba kapıya yaklaşıp durdu. Öfkeli iki polis arabadan indi ve evin kapısına geldiler.

"Başkomiser Hakan siz misiniz?" diye sordu bir polis.

"Evet, içeri gelin."

İki polis hışımla içeri girdi. Davranışları kaba ve güdümlüydü. Hakan *güdümlü iki aptal*, diye düşündü.

"Cinayet şubeyi ben aradım, o yüzden sakin olun."

Polis memurlarından yaşlıca olanı, "Hep böyle söylerler zaten," dedi. Gelenler Birol ve Ali adında iki devriye polisiydi. Yaşça büyük olan Birol, Hakan'a konuşma fırsatı vermeden devam etti. "Cinayeti işlemeden önce kavga mı ettiniz?"

Hakan sinirlendi. "Sakin ol Columbo, cesede bir bakarsan saatler önce öldürüldüğünü anlarsın."

Birol şaşırmıştı, Ali hemen devreye girdi. "Birol abi, önce başkomiserimizi dinleyelim istersen."

Hakan durumu özetledi. Ali, "O zaman en iyisi cinayet şubeyi bekleyelim başkomiserim," dedi.

15 dakika sonra cinayet şubenin arabası göründü. Ali, onları karşıladı. Eve kadar eşlik etti. Kıdemli olan Behzat Ç.'ye benziyordu. Diğeri ise daha genç ve iri yapılıydı. Behzat Ç., gözünü Hakan'a dikti.

"Onu niye öldürdünüz?"

"Hayır, kimseyi öldürmedim, buraya geldiğimde İbrahim zaten öldürülmüştü."

"Buraya ne zaman geldiniz?"

"Birol ve Ali memurlar gelmeden biraz önce."

"Göreceğiz. Bence onu öldürdünüz, bize palavra atıyorsunuz?"

"Onu öldürmedim dedim!" diyerek sinirlendi ve o anda gözü polis arabasının tamponuna takıldı. Arka tampon kırıktı. "Kimliklerinizi henüz görmedim beyler," dedi.

Behzat Ç. öne çıktı. "Ben Komiser Burhan, bu arkadaşım da Komiser Yardımcısı Ayhan."

Hakan, "Han kardeşler" diye düşündü. Bu iki tipten söz edildiğini duymuştu. Kardeş değildiler ama adlarındaki ses uyumundan dolayı bu lakabı almışlardı.

"Ceset ihbarı size ne zaman geldi beyler?" diye sordu Hakan.

"Soruları biz sorarız başkomiser," dedi Burhan. Ardından biraz uzaklaşıp cep telefonundan birini aradı. Fısır fısır konuşuyordu. Sonra Hakan'a döndü, "Biraz bekleyeceğiz," dedi.

"Neyi bekleyeceğiz? Cinayetten haberiniz vardı değil mi?"

"Saçmalamayın. Nereden haberimiz olacak başkomiser? Sadece biraz bekleyeceğiz."

20 dakika beklediler. Polis memurları Birol ve Ali dışarıda bekliyor, Burhan ve Ayhan evin içinde turluyorlardı. Siyah Mercedes E kasa, kapıda belirdi.

Ali şaşkınlıkla, "Vay anasını! Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı gelmiş," dedi.

Burhan kapıdan çıkıp müdür yardımcısını karşıladı. Hakan, bir dolap döndüğünü çoktan anlamıştı. Nusret'in bir an önce gelmesini umut etti. Müdür Yardımcısı Osman Tanrıverdi aşırı kilolu, uzun boylu bir adamdı. Vücuduna uygun takım elbise giymişti.

Polis memurları Birol ve Ali'ye dönerek, "Siz gidebilirsiniz," dedi. Ağarmış saçlarını sola yatırdı. "Merhaba başkomiser," dedi.

"Merhaba Müdür Bey."

"Eski bir FETÖ'cünün evinde ne yapıyorsun başkomiser?"

"İbrahim eski bir arkadaşımdı. Ayrıca dediğiniz gibi o eski bir FETÖ'cüydü. Yenileriyse ortalıkta dolaşıyor," diye cevap verdi. Bunu söylerken Han kardeşlere bakıyordu. Ayhan sinirle öne çıkacak oldu ama Tanrıverdi onu eliyle durdurdu.

"İbrahim'in evine niye geldin?" diye sordu.

"Bir süre önce soruşturduğum vakayla ilgili onunla konuşmuştum. Tekrar beni aradı, eline önemli bir bilgi geçtiğini söyledi. Telefonda konuşamayacağını, evine gelmemi söyledi. Telefonlarının dinlendiğini düşünüyordu."

"Sen de buraya gelip bilgiyi aldın ve onu öldürdün."

Hakan artık iyice sinirlenmeye başlamıştı. "Ben kimseyi öldürmedim," diye tekrarladı.

"Dairesinden herhangi bir şey aldın mı?"

"Niye alacakmışım?"

"Bilmem, sen söyle."

"Hadi ama Müdür Bey! Niye buradasınız? İbrahim'in sizin için önemi ne? O, bana çalıştığım vakayla ilgili bilgi veriyordu. Siz de mi bu davayla ilgileniyorsunuz yoksa?"

Osman Tanrıverdi sinirli bir şekilde gülümsedi. "İbrahim'i öldürdün, sonra bu mizanseni hazırladın. Boğazına kadar pisliğe batmış durumdasın."

"Ne saçmalıyorsunuz?"

Tanrıverdi göz ucuyla Ayhan'a işaret verdi. Burhan da Hakan'a doğru yürüdü. "Haydi arabaya gidelim."

"Çek ellerini üstümden Burhan!"

Aynı anda Ayhan hareketlendi, Hakan'ın kolunu yakaladı ancak Hakan bu hamleyi bekliyordu. Ayhan'ın ellerini yakalayıp arkaya doğru kıvırdı, ardından soluk borusuna sert bir yumruk attı. Nefes alamayan Ayhan yığıldı.

"Size bana dokunmayın demiştim!"

Burhan silahını çekti ve Hakan'a doğrulttu. Tam ateş etmek üzereyken iri damarlı bir kol, Burhan'ın boğazına dolandı. Siyah Glock'u Burhan'ın kaburgalarına dayadı ve sila-

hın emniyetinin açıldığını gösteren bir ses duyuldu.

"Biraz kibar olmayı öğrenmelisiniz," dedi Nusret. Nusret'in üzerinde boğazlı bir kazak ve kot pantolon vardı. Yüzü beton gibi ifadesizdi. Tanrıverdi, Nusret'e şaşkınlıkla bakıyordu. Hakan ise yerdeki Ayhan'ın üstüne ayağıyla basmıştı. Nusret yavaşça silahını indirdi. Bir eliyle Burhan'ın boğazını sıkarken diğer eliyle cebinde titreşen telefonu çıkarıp Tanrıverdi'ye uzattı.

"Telefon size, Müdür Bey."

Osman Tanrıverdi bir an tereddüt ettikten sonra telefonu aldı. Bir dakika konuştuktan sonra yüzü kıpkırmızı olmuştu. Telefonu Nusret'e verdi.

"Burhan'ı bırak, Nusret. İkiniz de gidebilirsiniz ama bundan sonrası cinayet masasının işi. Gerekirse size bilgi verilecek."

"Seviniriz," dedi Hakan gözlerini kısarak. "Ama bu iş burada bitmedi, balina yavrusu."

Tanrıverdi mosmor olmuştu. Bir şey söyleyemedi. Hakan'la Nusret biraz uzaklaştıktan sonra Hakan, Nusret'e sordu.

"Telefondaki kimdi?"

"UGK Başkanı. Sen telefon edince patronu aradım, o da başkanı aradı."

Hakan sırıttı. "Sağ ol komutan," dedi.

"Evde bir şey bulabildin mi bari?"

"Hiçbir şey ancak kapıya vardığımda arka tamponu olmayan bir polis arabası gördüm. Han kardeşlerin arabası."

"Pis herifler, onu öldürdüler, sonra da suçu sana atmaya çalıştılar."

"Muhtemelen, komutan ama bir bok yapamazlar. Artık bu iş onların boyunu aşıyor. Osman'ı gördün mü? Çok korktuğu her halinden belliydi. Neredeyse altına kaçıracaktı. Bu alçaklığın hesabını verecekler. İbrahim benim yüzümden öldü."

"Kendini suçlama, Hakan. İbrahim inandığı şeyi yaptı. Ruhuna işkence etme."

Hakan üzgün bir sesle, "Bu iş burada kalmayacak," dedi.

"Hadi, seni eve bırakayım. Yeterince stres yaşadın."

Arabaya bindiler, yolda havadan sudan konuştular. Hakan'ın evine geldiklerinde gece 1 olmuştu. Hakan arabadan indi, Nusret'e dönerek, "Tekrar teşekkürler komutan," dedi.

"Her zaman."

Ardından gaza basıp uzaklaştı.

***

Hakan, paltosunun cebinden güçlükle bulabildiği anahtarıyla kapıyı açtı. Paltosunu kapıya attı. Malet onu bekliyordu, yanına gelip bacaklarına sürtündü.

"Baban bu aralar seni çok ihmal ediyor, değil mi oğlum?" Kediyi kucağına alıp uzun uzun sevdi, sonra kafasından öpüp yere bıraktı. "Bak, maman da bitmiş. Gel hadi, mama kabına lezzetli bir şeyler koyalım."

Malet mamasını yerken kendine bir sandviç hazırladı. Her zamanki gibi kahve konyak karışımı bir içecek hazırladı. Pencerenin kenarına oturdu. Yedinci kattan Ankara manzarasına bakmaya başladı. Araba farları bazen hızlı bazen yavaşça akıp giden ışık huzmeleri oluşturuyordu. Kar tanelerine çarpan ışık huzmeleri renk oyunları oynuyor, dans eden kırmızı turuncu gölgelere dönüşüyordu. Çok uzaklarda Anıtkabir'in ışıkları seçiliyordu. Bir süre pencereden dalgın dalgın Anıtkabir'e baktı. Ardından koltuğa oturdu, televizyonu açtı. Her zaman izlediği yabancı haber kanallarından birini seçti.

Dünyanın her yerinde bölgesel savaşlar sürüyordu. Çin ve ABD donanması Tayvan açıklarında kapışmıştı. Savaşın büyümemesi için karşılıklı görüşmeler sürüyordu. Çin tehdidinden korkan Japonya, ABD'nin göz yummasıyla ordu-

sunu yeniden oluşturmuştu. Rusya'nın, Ukrayna'nın batısına attığı taktik nükleer füze yüzünden Ukrayna-Polonya sınırındaki radyoaktif kirlilik devam ediyordu. Ukrayna'nın doğusu Ruslar tarafından işgal edilmiş, geri kalan topraklar Ukrayna'da kalmıştı. Yapılan anlaşmaya göre Batı Ukrayna, AB üyesi olmuş ve NATO şemsiyesi altına alınmıştı.

Güneyde ise İsrail, Suriye'nin kuzeyini PYD yardımıyla istila etmiş, Türkiye sınırına kadar dayanmıştı. Türk ordusu bir yandan PYD ile savaşıyor, bir yandan da İsrail'den gelebilecek saldırıya karşı hazırlık yapıyordu. İran'da ise iç karışıklık iyice artmıştı. Molla rejimi çöküyordu. Merkezi yönetim kuzeyde Azeri bölgesi ve Tebriz civarında, güneyde ise Belücistan'da kontrolü kaybetmişti. Azerbaycan ordusu sınırda konuşlanmış, her an Tebriz'e girmek için bekliyordu. Avrupa'da ise göçmen krizi derinleşmiş, bu da popülist ve faşist partilerin güçlenmesine neden olmuştu. Birkaç küçük İskandinav ülkesi dışında aşırı sağ, hızla Avrupa'da yayılıyordu. Tıpkı II. Dünya Savaşı öncesi gibiydi.

Hakan televizyonu kapattı, bardağına biraz daha kahve konyak karışımı koydu. Tekrar pencereye gitti. Yağan karı izlemeye başladı. Kar tanelerini izlerken düşüncelere daldı. Dünya iyiye gitmiyordu, ülkesi gibi. Tarih yaşananlardan ders almayanlar için tekerrürden ibaretti, tıpkı İstanbul'daki gibi. Tarih boyunca yaklaşık 150 yılda bir büyük deprem yaşayan bir kente bütün sanayi tesislerini kurmak ne kadar aptalcaydı. Ülkeyi ekonomik açıdan sırtında taşıyan megapol çökmüştü. O çökerken ülke ekonomisi de çökmüştü. Tüm ülke yoksulluğa esir düşmüştü. Ayakta kalan sanayi tesisleri Ankara ve çevresine kaydırılıyordu ama bu çok ağır yürüyen, güç bir süreçti. İstanbul fiilen NATO işgali altındaydı. Deprem öncesinin cafcaflı mafyalarının yerini küçük suç çeteleri almıştı. NATO'ya rağmen şehirde can ve mal güvenliği sağlanamıyordu. Yıkılan binaların molozlarının ancak yarısı

kaldırılabilmişti. Birkaç semt dışında yeni binalar yapılamamıştı. Ankara hükümeti, önceliği Anadolu'nun güvenliğine ve tarım-hayvancılık alanlarının güçlendirilmesine vermişti; çünkü açlık en büyük tehlikeydi. İstanbul daha uzun bir süre beklemek zorunda kalacaktı. Hakan bunları düşünürken farkında olmadan yumruklarını sıkmıştı. İstanbul bu fiili işgalden nasıl kurtulacaktı? TSK tam olarak toparlanamamıştı. Liderlerinin ölümünden birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ kripto FETÖ üyeleri ordu içinde aktifti. Ordu, teçhizat olarak da yeterince güçlü değildi. Özellikle Hava Kuvvetleri hâlâ F16'ları kullanmak zorundaydı. İspanya ve Almanya'dan alınan az sayıda Eurofighter yeterli değildi. Ayrıca bu uçaklar beşinci nesil F35 avcı uçakları kadar ileri teknolojiye sahip değillerdi. Rusya'dan S400 aldığı için F35 alamayan Hava Kuvvetleri, kendi üretimi beşinci nesil Kaan uçaklarını bekliyordu. Ancak 2026'nın başında Tusaş'a yapılan bombalı terörist saldırısı, uçakların teslim zamanını geciktirmişti. Bu büyük bir zafiyetti. Donanmaysa Doğu Akdeniz'de büyük ölçüde güvenliği sağlamıştı. Bunda sabit bir uçak gemisi sayılabilecek KKTC'nin varlığının önemi büyüktü. Kara Kuvvetleri nispeten daha iyi durumdaydı. Askerler sürekli teröristlerle savaştığından deneyimliydiler. Türkiye artık kendi tankını ve roketatarını üretebiliyordu.

Ancak sorunlar bununla da bitmiyordu. İç güvenlik büyük soru işaretiydi. MİT'teki güvenlik açıkları nedeniyle yeni kurulan UGK daha emekleme aşamasındaydı ve MİT'le sürtüşme halindeydi. Hakan'a göre iç güvenlikteki bu yeni yapılanma hâlâ yetersizdi. Amerika'dayken FBI'ın nasıl çalıştığını görmüş ve etkilenmişti. Türkiye'de de buna benzer bir kurum kurulmalıydı. Bu konuda bir rapor hazırlamış ve Fevzi Konur'a vermişti. Konur, bu fikri beğenmiş ve üstlerine iletmişti. Hakan'ın düşüncesi, "Merkezi Polis Bürosu" adını taşıyacak seküler yeni bir polis gücünün oluşturulmasıydı.

Çünkü emniyette başta FETÖ ve İsmail Ağa olmak üzere birçok cemaat üyesi vardı. Jandarmadaysa Menzil tarikatı üyesi birçok subay bulunuyordu.

Biraz daha kar manzarası izledikten sonra antika müzik setinin düğmesine bastı. Düşük ritimli sakin melodi odaya yayıldı. Koltuğa oturdu, vakayı düşündü. Bütün dosyayı gözünün önüne getirdi. Olaylar beyninin içinde uçuşuyordu sanki. Buzdağının su altında kalan kısmı gibi vakanın göründüğünden çok daha büyük olduğunu hissediyordu. Düşünmeyi bırakıp kitap okumaya karar verdi. Sehpanın üstü, en sevdiği hobisi olan II. Dünya Savaşı ile ilgili kitaplarla doluydu. Aynı anda dört beş kitap okuduğundan içlerinden yarım bıraktığı bir kitabı eline aldı, okumaya başladı. Yarım saat geçmeden telefon çaldı, arayan Nusret'ti.

"Efendim?" diye cevapladı telefonu.

"İyi misin diye kontrol edeyim dedim."

"İyiyim komutan, merak etme, kitap okuyorum."

"II. Dünya Savaşı tarihi sanırım. Yanında da daimi iki dostun kahve ve konyak vardır."

Hakan gülümsedi. "Bir de Malet var."

"Ekip tamam desene. Oldu o zaman, iyi geceler sana."

"İyi geceler komutan, sağ olasın."

Telefonu kapattı, gidip bir kadeh daha doldurdu. Koltuğa döndüğünde gözü Oğuz Atay'ın *Tutunamayanlar* kitabına takıldı. Kitabı gençken okumuş, şimdi bir kez daha okumaya karar vermişti. Bugün artık böyle iyi yazarlar ve anlatılar yoktu. Yeni yazarlar yaratıcı ve derinlikli bir dil kullanmıyor, dijital ansiklopediler gibi enformatik bir anlatıyla yazıyorlardı. Bu enformasyon kasırgasının ortasında kalan toplum, anlam ve kimlik yoksunluğunda kendi benliğini kaybediyordu. Bu yeni anlatı denizinde sürüklenince yaşamının anlamını kavramak kimsenin umurunda olmuyordu. Kimliksiz benlikler sosyal medyada yüzeysel ilişki kurmaktan öteye geçemiyor-

du. Artık günlük hayatta kimse birbirine öykü ya da anı anlatmıyordu. Halbuki iyi öyküler ve romanlar, insanın empati yeteneğini güçlendirerek kapitalizmin yarattığı yalnızlaşmadan kurtaracak, onları birbirine bağlayacak güçlerdi. Günümüzün mottosu ise "bugünde kal, anı yaşa"ydı. Psikologlardan yaşam koçu denen soytarılara uzanan bu palavra zinciri toplumu çepeçevre sarıyordu. Halbuki insan belleği anılar ve geçmişten oluşurdu. Geçmişi yok saymak bizi etten kemikten bir robota dönüştürürdü. Gelecek için endişelenmezsek hedonist bireyler olurduk. Birey, anıları, geçmişi olmadan ve acı çekmeden bilge bir insan olamazdı. Oysa günümüz toplumu sürekli pozitif düşünmenin gerekliliğinden dem vuran, içi boşaltılmış *storytelling* denen çarpık bir anlatı biçimine teslim olmuştu. Sosyal medya bu mikro anlatılarla "pozitif düşünme faşizmini" daha da egemenleştiriyordu. Bir de Kuantum Düşünme Sistemi adlı yeni bir saçmalık çıkmıştı. Kuantum fiziğiyle hiçbir ilgisi olmayan bu yeni sözde bilim, insanın isterse düşünce gücüyle her şeyi değiştirebileceğini söylüyordu. Tüm dünyada gelecekten umudunu yitirmiş Z kuşağını etkisine alan bu şarlatanlık yeni bir din olma yolundaydı. Hakan'a göre bu yeni akım; kapitalizmi sorgulamayı önleyen, sosyokültürel ve ekonomik dış gerçekliği yok sayan, bireyin dış çevreden bağımsız her şeyi başarabileceğini iddia eden farklı bir şarlatanlıktı. İnsanlık ne zaman bilimden uzaklaşsa sonu çok acı bitiyordu.

Bu düşüncelerle kitabı eline aldı, kâğıdın kokusunu içine çekti. Sayfaları çevirmeye başladı. Birkaç saat sonra Malet'yle birlikte uyuyakaldığında, Torun Eriksen'in hüzünlü şarkısı "Wish you were here"[10] odaya yayılıyor, onları üzgün bir melek gibi sarıp sarmalıyordu.

10. Orijinal bestesi Pink Floyd'a ait şarkı.

27 Kasım 2029

Hakan sabah yine güçlükle kalktı. Kendine koyu bir kahve yaptı. Malet'nin mamasını koydu. Üç gündür giydiği kıyafetleri giydi. Hava buz gibiydi. Arabası gece devriyeleri tarafından evin önüne bırakılmıştı. Eski Land Rover soğuktan güçlükle çalıştı. Ofise geldiğinde herkesin yüzü asıktı. Ortaya konuştu.

"Ne oldu? Karadeniz'de gemileriniz mi battı?"

"Bir cinayet daha işlenmiş, yabancı biri daha."

"Gene Alman mı?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Nerede öldürülmüş?"

"Oran koruluğunda."

"Ne bekliyoruz, hemen gidelim."

"Bir yere gitmiyoruz. Daha doğrusu gidilecek ve görülecek bir olay yeri yok."

"Ne demek bu?"

"Cinayet şube ihbar üzerine olay yerine gitmiş, olay yerini incelemişler. Otopsiyi de onlar yapıyor."

"İt herifler, niye bize haber vermediler? Tabii ya, Osman Tanrıverdi denen puşt yüzünden değil mi?"

Fevzi Konur, müdahale etti. "Buna göz yummasaydık seni içeri alırlardı. Bir şey almak istiyorsan bir şey vermek zorundasın. Göze alamayacağımız bir bedel bu. Bunu anlamış olman gerek. Hâlâ anlamadıysan bu dünyayı çözememişsen demektir. Büyü artık."

Hakan sinirden masasına tekme attı.

"Sakin ol, ayağını kıracaksın!"

Hakan sinirle ceplerini karıştırdı. Aradığı sigarayı Nusret ona verdi. Çakmağı yakarken, "Sakinleş, patron olay yeri bilgilerini bize ulaştıracak merak etme," dedi Nusret.

"Bu bize yetmez, Nusret. Onlara güvenmiyorum."

"Başka yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Evet, var. Ben cinayet şubeye gidiyorum."

"Aptalca bir şey yapma, Hakan. Bu işi patrona bırak."

Hakan, Nusret'e döndü. "Beni durduracak mısın komutan?" diye hırladı.

"Durdurmayacağım ama tek parça gel, olur mu?"

Hakan hızlı adımlarla ofisten çıktı. Land Rover'ına atladı. 20 dakika sonra cinayet şubenin önündeydi. Buraya en son 6 ay önce gelmişti. Cinayet şubedeki sıradışı başarılarından sonra Fevzi Konur'un ekibine başkomiser olarak atanmıştı. Burada dost kadar düşman da edinmişti. Düşmanlar Faik gibi cemaatçiler ve FETÖ artıklarıydı. Cinayet şubenin üçüncü katına çıktı. 36 numaralı oda Hakan'ın tanımadığı genç bir komiser yardımcısı dışında boştu. Kimliğini gösterdi.

"Buyurun, başkomiserim."

"Önceki gece Oran korusundaki cinayetin dosyasını görmem gerek. Bilgiler sisteme girildi mi?"

"Girildi, efendim ama size gösteremem. Yetki alanınızın dışındasınız."

"Bu çok acil bir durum. Komiser yardımcısı olarak kalmak istemiyorsan kenara çekil evlat."

Komiser yardımcısı, Hakan'ın gözlerine baktı. Bu gözlerde her şeyi yapabilecek bir öfke vardı.

"Dediğim gibi, size yardımcı olamam, başkomiserim ama bu, bir kahve molası vermeme engel değil." Sakince kalktı ve odadan çıktı. *Akıllı çocuk,* diye düşündü Hakan. Ardından bilgisayarın başına oturdu. Ekranda soru formu ve arama işareti belirdi. Formu doldurduktan sonra ekran açıldı.

Kurban 52 yaşında, Boris Zimmer. İşi ve oturduğu yer bilinmiyor. Ölüm nedeni, kafasına aldığı kurşun yarası. Sol el, bileğinden kesilmiş halde bulundu. İlk bulgulara göre elin ölümden sonra kesildiği anlaşılıyor.

Olay yeri inceleme raporu üstünkörü yazılmıştı. Hakan

bir çıktısını alıp cebine koydu. Kalkmadan aklına İbrahim'in dosyasını okumak geldi. Otopsi henüz yapılmamıştı. Kafasına ağır bir cisimle vurulduğundan başka bir şey yazmıyordu. Kan, uyuşturucu ya da toksik madde için laboratuvara gönderilmişti. Hakan'ın bildiğinden başka bir şey yoktu. Dosyayı incelemeyi sürdürürken yanında bir gölge belirdi.

Hakan başını kaldırmadan, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne mi istiyorum? Burada ne halt yediğini öğrenmek istiyorum."

"Bizden gizlediğiniz cinayet dosyasını inceliyorum, komiser..." Başını kaldırıp adını okudu. "Komiser Zeki Sütlaç."

"Sütlaç değil, Sütçü."

"Her neyse. Sütlaç ya da Sütçü. Tepemde dikilmezsen sevinirim."

"Elini kolunu sallayarak buraya giremezsin. Biraz önce aldığın çıktıyı bana ver."

"Bir sütlaç için fazla sert değil misin?"

"Seni orospu çocu..."

Hakan aniden masanın altından önündeki döner sandalyeye güçlü bir tekme attı. Sandalye hızla Sütçü'nün testislerine çarptı. İki büklüm olan adam acıyla böğürdü. Masaya dayanıp kalkmaya çalışırken Hakan kravatını yakaladı ve hızla aşağıya çekti. Komiserin kafası şiddetle masaya çarptı.

Hakan bu sefer kravatı yukarıya kaldırarak, "Başkomiser!" dedi.

Kendinden geçmekte olan Zeki Sütçü, "Ne?" diye geveledi.

"Bir daha karşılaştığımızda bana başkomiserim diyeceksin, geri zekâlı! Yoksa seni öldürürüm."

Odaya yardım için koşuşturan personel, Hakan'ın gözündeki nefreti görünce duraksadı. Bu, hastalıklı ve ürkütücü bir nefretti.

"Bu bok çuvalını duşa sokun da ayılsın. Ayağı kayıp başını masaya çarptı." Ardından sakin adımlarla asansöre bindi.

Boris Zimmer için geç kalmıştı ama bu, olay yerini incelemesine engel değildi.

***

Berk Cankat, Ankara Emniyet Müdürlüğü Adli Tıp Merkezi'nde yeni göreve başlamıştı. Kıdemli meslektaşları tarafından hor görülmekten bıkmıştı. Önceki günkü olay yerine bu kez tek başına gelmeye karar vermişti. Gece olay yeri inceleme tarafından yapılan çalışma onu tatmin etmemişti. İlk gelen ekibin bulamadığı bir şey bulmak ve kendini kanıtlamak istiyordu. Böylece kurumda kendisiyle dalga geçilmesinden kurtulacak, kıdemlilere gününü gösterecekti. Ceset gece bulunduğundan olay yeri incelemesinin aceleye getirildiğini düşünüyordu. Bu nedenle olay yerinin korunmasını ve sarı şeritlerin kalmasını talep etmişti. Bu isteği kabul edilmişti.

Berk düşüncelerden sıyrılıp kurbanın öldürüldüğü yere kadar yürümeye devam etti. Kar yağışı durmuştu; kar botları olmasına rağmen yürümek yorucuydu. Üstelik hava hâlâ çok soğuktu. Neyse ki ayaz yoktu. Ağaçların üstündeki kar ve sakin hava ona huzur veriyordu. Sonunda cesedin bulunduğu yere geldi. Kanıt kitini taşıdığı çantayı yere bırakıp cesedin bulunduğu ağacın dibindeki küçük kaya parçasının üzerine eğildi. Bir gün önce cesedin ve çevresinin fotoğrafı çekilmişti. Şimdi o noktada ucunda turuncu bayrak bulunan bir tel parçası vardı. Cesedin çevresindeki ayak izlerini ayıklamakla çok uğraşmıştı. Cesedin etrafında dolaşan geri zekâlı genç polisleri azarlamak zorunda kalmıştı. Neyse ki kendisi ceset bulunduğunda özenle ayak izlerini işaretlemişti. Çam ağacındaki kandan da örnek almıştı. Bir işe yaramayacağına inansa da yerdeki iki sigara izmaritini kanıt torbasına koymuştu.

Ağacın kenarında durup kurbanı ilk gördüğü anı canlandırdı. Kurbanın düştüğü yerde kayanın kenarı ufalanmıştı.

Kurban büyük olasılıkla orada vurulmuş ve yere düşerken kafasını kayaya çarparak kayanın kenarından küçük bir parça koparmıştı. O anda kayanın kenarındaki siyah yapışkan bir madde dikkatini çekti. Kanıt kitinden ince bir çubuk çıkarıp maddeden örnek aldı. *Buraya tekrar gelmekle iyi ettim*, diye düşündü. Karanlık ve kargaşa sırasında bu siyah madde gözden kaçmıştı. Tabii cesedin kesik sol elinin dikkatleri dağıtması da buna neden olmuştu. Saatlerce kayıp el aranmış ama bulunamamıştı. Berk, tekrar patikaya baktı. Nereden ateş edilmiş olabilirdi? Kafatasındaki giriş deliğine bakılırsa tam karşıdan sıfıra yakın bir açıyla ateş edilmişti. Katilin nerede durduğunu kafasında canlandırmak için çömelip patikayı ve ağaçların dizilimini inceledi ama bir sonuca varamadı. Zaten olay yerine gelen acemi polislerin ayakkabıları, izleri tamamen bozmuştu. "Aptal acemiler!" dedi. Patikaya bakarken içini çekip umutsuzca başını salladı. Katilin ayak izlerini bulacağını ummuştu ama kar üzerinde kargaşadan başka bir şey yoktu.

Arkasından gelen yumuşak ama tok sesle irkildi. "Kenara çekilebilir misin? Patikada fazladan ayak izi olmasını istemeyiz."

Yaklaşık 1.90 boyunda iri bir adam ileride ağaçların arasında duruyordu. Berk, adamın nasıl bu kadar sessiz yaklaşabildiğine hayret etti. Bu herif nereden çıkmıştı? Sinirlerinin gerildiğini ve kalp atışlarının arttığını hissetti.

Kendini toparlayıp, "Burası olay yeri, öylece buraya giremezsiniz," dedi.

Adam cebine uzandı. "Başkomiser Hakan Kaya, Özel Suçlar Birimi," diyerek kimliğini gösterdi.

Berk irkildi. "Buyurun başkomiserim," diyebildi.

Hakan, Berk'in çizdiği olay yeri şemasını işaret ederek, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

"Buyurun, başkomiserim. Sizin birimin bu olayla ilgilendiğini bilmiyordum."

"Artık ilgileniyoruz. Nereden ateş edildiğini düşünüyorsun?"

Berk şaşkınlıkla, "Ben mi?" dedi.

"Evet, on dakikadır seni izliyorum. Bir fikrin olmalı."

"Evet, bizim fikrimiz..."

Hakan, Berk'in sözünü kesti. "Bölümündeki dinozorların fikri beni ilgilendirmiyor. Ben sadece senin fikrinle ilgileniyorum."

Berk yutkundu. "En az 15-20 metre uzaktan, şuradaki patikanın yanından ateş edilmiş, başkomiserim."

Hakan başını sallayarak cesedin bulunduğu yere yürüdü. Birkaç saniye çevreyi inceledikten sonra birkaç adım geri çekilerek şınav pozisyonu aldı ve izlere tekrar baktı. Ardından yeri kokladı. Berk şaşkınlıkla Hakan'ı seyrediyordu. *Bu bir sirk gösterisi mi* diye düşündü.

"Kanıt kitini de alabilir miyim?"

"Buyurun."

"Benimle gel."

Yerde bir sürü ayak izi vardı. Sanki başkomiser hayalet bir izi takip ediyordu. 30 metre kadar yürüdüler. Hakan yeri işaret etti ve "İşte," dedi. Karların arasında bir mermi kovanının pirinç renkli yansıması duruyordu.

Berk, "Tanrım! Burada olduğunu nasıl anladınız? Bir ton ayakkabı izi var burada," dedi.

"Ama hiçbirinin ucunda yay biçiminde bir çentik yok."

Berk hemen yere eğilip izi inceledi. Şaşkınlıkla Hakan'a baktı. Kardaki çentik izi güçlükle fark ediliyordu.

"Katili biliyor musunuz yoksa başkomiserim?"

"Biliyorum diyemem," dedi yüzündeki çarpık gülümsemeyle. Berk bir şey anlamamıştı. "Karşıya bak, Berk. Katil şu noktada durmuş olmalı."

Berk yerdeki ayakkabı izlerini takip ederek o noktaya ulaştı ve üzerinde durdu. Birden kafasında bir kıvılcım çaktı.

"Yarı otomatik olduğunu mu düşünüyorsunuz? Otomatik bir silah hafif sağa çeker ve kovanı yaklaşık 110-120 santimetre ileri fırlatır."

"Bingo! Dahası silahın Makarov olduğunu düşünüyorum. Kurbanı görene kadar burada beklemiş, sonra ateş etmiş."

Berk hemen yeri telle işaretledi. Hakan tekrar hareketlendi. Oran yoluna paralel uzanan tellere baktı.

"Eskiden bunlar yoktu. Mülteci istilasından sonra kentin zengin sınıfını korumak için yapılmıştı ama korudukları pek söylenemez."

Bakışları yolun kenarındaki çam ağaçlarına takıldı. Ardından aşağıya kayarak yolun karşısına geçti. Berk de peşine takıldı. Hakan yolun kenarında durdu.

"Burada kar tabakası gevşek." Berk'e yeri işaret ederek, "İnsanlar geçene kadar karın altında saklanmış, sonra dikenli telleri geçerek yürüyüş patikasına girmiş," dedi.

Berk başını salladı. *Bunu niye düşünemedim,* diye hayıflandı. Bir yandan da bir şeyler buldukları için seviniyordu.

Hakan, Berk'e döndü. "Benden bu kadar, genç adam. Kovanı bulduğun için seni tebrik ederim."

Berk şaşkın gözlerle Hakan'a baktı. "Ama onu siz buldunuz, efendim."

"Ben buraya hiç gelmedim. Bu senin başarın. Seni bir süredir takip ediyorum. Zeki ve yetenekli bir gençsin. Oradaki ahmakların şakalarına aldırma. Belki ileride seni bizim birime alırız."

Berk ne diyeceğini bilemedi. "Teşekkür ederim başkomiserim," dedi.

"Unutma, beni hiç görmedin. Hoşça kal." Hakan birkaç adım attıktan sonra döndü. "Hey Berk! Bulduğun o siyah yapışkan maddenin yağlıboya olduğuna bahse girerim," dedi.

Hakan, bir süre Berk'in gidişini izledi, sonra kendisini

bekleyen davete ya da tuzağa doğru yürümeye başladı. Bu cinayeti işleyen katil daha önce karşılaştığı adamsa arkasında mermi kovanı bırakacak kadar acemi olamazdı.

Berk'ten sakladığı şeyse ters yönde, 20 metre ötede, üzerinde hiç kar olmayan ağaç dalıydı. Bütün dallar karla kaplıyken bu dalda kar olmaması mantıksızdı. Yavaş adımlarla dalın bulunduğu ağaca doğru yürüdü. Hiçbir şey yoktu. Yoksa zihni ona oyun mu oynuyordu? Günlerdir uykusuzdu, dikkatle çevreyi süzdü, bir şey göremedi. Bir sigara yaktı, derin bir nefis çekti. *Galiba kafayı yiyorum*, diye düşündü. Nikotinin kan dolaşımına girdiğini hissetti. Bu, iyi hissettirdi. Hayatı boyunca hiç sigara içmemişti, sonra o korkunç deprem yaşandı. O gün içmeye başladı ve bir daha bırakamadı. Birkaç nefes daha çektikten sonra izmariti yere attı, sonra biraz ötede bir çöp kutusu gördü. İzmariti yerden aldı ve çöp kutusuna atmaya karar verdi. Çöp kutusu bir sürü pislikle doluydu. Birden gözü birkaç metre ilerideki ayakkabı izine takıldı.

"Siktir! Bu o bot!"

Kalp atışları hızlandı, kasları gerildi. Avının kokusunu almış bir kurt gibi yavaşça karda ilerlemeye başladı. İzler onu yumuşak karla örtülü bir yamaca götürdü. Burada kar yoğunluğu daha fazlaydı, o sırada siyah küçük bir çubuk dikkatini çekti. Biraz daha dikkatli bakınca bunun siyaha boyanmış insan parmağı olduğunu anladı. İçinden, *seni şeytan herif*, dedi. Yanılmamıştı ancak salak gibi parmağın yanına yürüyerek gitmeyecekti. Kendini karın üzerine bıraktı. Ağaçtan kopardığı dal parçasını önünde uzatarak yerde sürünmeye başladı. Dal parçasını karın içine sokarak bubi tuzağı arıyordu. Bu, askeri eğitimin ona kazandırdığı bir tecrübeydi. Siyah parmağa yaklaştı, dalı kullanarak sabırla parmağın çevresini kazıdı. Güçlükle görünen beyaz ince bir tel, kar kütlesinin içinden uzanarak parmağa kadar gidiyordu. Telin ucunda el bombasının pimini gördü, bombayı inceledi. Eski model

Rus ya da Çin malı bir el bombasıydı. Avcı bıçağını çıkardı ve yavaşça teli kesti. Bir şey olmadı, pim yerinde duruyordu. Yavaşça parmağı çekti ve siyaha boyanmış eli gördü. Yavaşça eli kaldırdı ve bir klik sesi duydu. Ses elin altındaki kar kütlesinden gelmişti. Anlaşılan elin altında ağırlık sensörlü kara mayını gizlenmişti. Tuzağa düşmüştü. *Her şey bitti, buraya kadarmış,* diye düşündü.

Ama beklediği patlama gerçekleşmedi. Sanki zaman durmuştu. Bir süre öylece kaldı. Vücudunun tek bir kasını bile hareket ettirmedi. Belki eski bir mayındı ve bu yüzden patlamamıştı. Elinde tuttuğu siyah ele bakarak yavaşça ayağa kalktı. Dışarıdan bakan biri için korkutucu bir görüntü olmalıydı. Kendini toparladı, üzerinde sonsuzluk işareti olan siyah eli kanıt torbasına koydu. Olay yeri incelemeyi çağırmayı düşündü fakat vazgeçti. En iyisi arabayı bıraktığı yere dönmekti. Gerginliğini yatıştırmak için bir sigara daha içmek istedi. Sigara paketini ararken cebindeki telefon titredi. Arayan bilinmeyen bir numaraydı. Telefonu açtı, karşıdan gelen ses ağır bir Rus aksanıyla İngilizce konuşuyordu.

"Geçmiş olsun, yoldaş."

Hakan cevapladı. "Merhaba yoldaş, bu topraklarda bir siz Ruslar eksiktiniz."

"Hahaha! NATO askeri görmenden daha iyidir, başkomiser."

"Niye Almanları öldürüyorsun? II. Dünya Savaşı biteli epey oldu."

Rus gene güldü. "O Nazilerle savaşımız hiçbir zaman bitmeyecek, yoldaş komiser. Ayrıca bu iki Alman'ı öldürerek sizin de intikamınızı aldım."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Yakında anlayacaksın, düşündüğüm kadar zekiysen tabii. Umarım İgor Dyatlov gibi, ekibinin ölmesine izin vermezsin, başkomiser."

"İgor Dyatlov da kim?"

"Onu da sen bul. Bu arada koşmaya başla yoldaş, en fazla 10 saniyen var."

Hakan yere baktı. "Siktir! Siktir!" diye bağırarak koştu ve kendini yere attı. Ardından büyük bir gümbürtü koptu. Patlamanın etkisiyle karlar gökyüzüne doğru uçtu. Patlamanın olduğu yerde bir çukur açılmıştı, Hakan gözündeki karları temizledi ve siyaha boyanmış ele bakarak, "Seni piç!" dedi. Anlaşılan bugünkü gösteri bitmişti.

***

Hakan, Oran polisine ifade verdikten iki saat sonra merkeze geldi. Üstü başı çamur ve kar karışımı yüzünden kamuflaj elbisesi gibiydi. Olanları ekibe kısaca anlattı. Kahve makinesinden bir kahve aldıktan sonra odaya döndü ve Barış'ın yanına gitti.

"Kesik el otopsiye teslim edilebildi mi?" diye sordu.

"Evet, biraz önce teslim ettim. Doktor otopsi odasında şu anda inceliyor. Sen iyi misin şef?"

"Gayet iyiyim. Oyuna kuzeyden gelen yeni bir oyuncu katıldı."

"Rus olduğundan emin misin?"

"Öyle gibiyim. Bu onun Gunter'den sonraki ikinci cinayeti."

"Ya diğer cinayetler?"

"Onun işi değil. Ben otopsi odasına gidiyorum."

"Tamam şef, ben de şu bürokratik işlemleri tamamlayayım."

Hakan birkaç dakika sonra otopsi odasındaydı. "Selam hocam, nasıl gidiyor?"

"Bu kez küçük bir parça getirmişsin."

"Boris Zimmer'in eli mi?"

"Henüz parmak izi sonucu gelmedi ama öyle görünüyor. Gunter Klauss'u öldüren katil olduğunu düşünüyorsun değil mi?"

"Evet."

"Elin boyanma biçimi acemice. Özensiz boyanmış ve kullanılan yağlıboya da kalitesiz. Şu sonsuzluk işareti de Gunter'inkiyle aynı."

"Herif bizimle dalga mı geçiyor?"

"Bilmiyorum, dedektif olan sensin."

Hakan gülümsedi. Doktor devam etti. "Sana başka ne bilgi verebilirim bilmiyorum."

"Bununla yetineceğim, ne yapalım."

"Bombalardan uzak dur, Hakan."

Hakan gülümseyerek odadan çıktı ve Konur'un ofisine yöneldi. "Patron müsait mi?" diye sordu.

"Bir saniye." Hakan, sekreterin cevabını beklemeden içeri daldı. Konur onu elinde puroyla karşıladı.

"Gel bakalım. Moda tasarımcını mı değiştirdin?"

"Evet, öyle oldu. Yarına bir brifing hazırlıyorum patron. Senin de orada olman lazım."

"O kadar önemli mi? Niye benim de olmam gerekiyor?"

"Çünkü cinayetlerin nedenini biliyorum."

Fevzi Konur kaşlarını kaldırdı, purosunu biraz daha çiğnedi. "Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Tamam o zaman. Hazır olacağım. Bu arada..."

"Hemen sonuç çıkarma diyeceksiniz değil mi?"

"Hayır, geçmiş olsun diyecektim."

"Sağ ol patron, çok incesin."

Hakan sekreter kıza göz kırparak odadan çıktı ve Berna'nın masasına gitti.

"Geçmiş olsun şef, iyi misin?"

"Gayet iyiyim. Yarın için senden ve Bora'dan bazı isteklerim olacak." Kısaca ne istediğini anlattı. Bu sırada Nusret yanlarına geldi.

"İyi misin Hakan? Bizi korkuttun."

"Sağ ol komutan, gayet iyiyim."

"Her gün başını yeni bir belaya sokuyorsun."

"Bela beni çekiyor, benim suçum yok."

Nusret gülümsedi. "Öyle olsun." Elini Hakan'ın omzuna dostça koydu. "Tek parça geldin ya, bana yeter."

Hakan tam bir şey diyecekken Barış yanlarına geldi.

"Parmak izi Boris Zimmer'e ait, şef. El onun eli."

"Güzel, beklediğimiz gibi. İki tane sonsuzluk işareti olan elimiz oldu."

"Aynı grubu öldüren iki farklı katil," dedi Nusret. "Amaçları aynı, yöntemleri farklı. Bir şekilde iletişim halinde olmalılar."

"Bence de komutan. İki katil, geçmişin günahlarını açığa çıkarmış görünüyor."

"Peki ama yöntemleri niye farklı?"

"Bunu anladığımızda kim olduklarını da bulacağız."

"Ben aynı fikirde değilim," dedi yanlarına gelen Rommy.

"Farklı düşündüğün nokta nedir?" diye sordu Hakan.

"Bu iki katilin birbirini tanıdığını düşünmüyorum. Dahası Rus'un hedeflerini farklı nedenle öldürdüğünü düşünüyorum. Bence Rus, çok daha kişisel nedenlerle Gunter ve Boris'i öldürdü."

Hakan, Rommy'nin düşünme biçiminden hoşlanmıştı.

"Tamam, buna göre de bir projeksiyon yapalım Barış," dedi Hakan.

"Tamam şef."

"Başka bir şey yoksa ben eve gidiyorum. Temizlenmem gerek, berbat görünüyorum. Beni gören çocuklar canavar falan sanacaklar."

"Korkarım öyle," diye gülümsedi Rommy.

Hakan, onlara dönerek, "Berna ve Bora'ya bilgi verdim. Yarın geniş bir brifing yapacağız. Şimdilik hoşça kalın," dedi.

Hakan merkezden çıktı, arabasına bindi. Cep telefonunu çıkardı, yere atladığında telefonun camı çatlamıştı ama hâlâ çalışıyordu. Camı temizlerken bir şey dikkatini çekti. Artık

pek kullanmadığı sesli mesaj kutusunun sembolü yanıp sönüyordu. Bir adet dinlenmemiş sesli mesaj olduğunu gösteriyordu. Sembolün üstüne tıkladı, İbrahim'in sesini duyduğunda şaşırdı ve kalp atışları hızlandı.

"Beni buldular Hakan, ARES projesi."

Sonra cızırtı sesi geldi, mesajın kalanı net duyulmuyordu. Hakan telefonun hoparlörünü iyice açarak kulağına götürdü, mesajı tekrar tekrar dinledi. Duyduğuna inanamadı.

28 Kasım 2029

Ertesi gün tüm ekip büyük odada toplanmıştı. Herkes "hemen sonuç çıkarma"yı bekliyordu. Köpek sıkılmaya başlamıştı.

"Patron ne zaman kıçını kaldırıp gelecek, Nusret Baba?"

"Tepedeki kodamanlarla konuşuyordur, gelir şimdi."

"Şef dün ölebilirdi, şimdi keyifli görünüyor, sanki partiden çıkıp gelmiş gibi."

"Hakan adrenalinle beslenir, eminim gene bir şey öğrenmiştir."

"İyi de bu kafayla kendini öldürtecek. Hem şu Rus nereden çıktı? Burası Birleşmiş Milletler'e döndü."

"Bunu sokak köpekleri için canını verecek adam mı söylüyor?"

"O başka, bu başka. Hem..."

Fevzi Konur odaya girince Köpek'in sözü yarıda kesildi.

"Beklettiğim için özür dilerim çocuklar. Yukarıdaki kodamanlarla bir görüşmem vardı. Bizden acil sonuç bekliyorlar."

"Sorun değil patron, biz de yeni geldik zaten."

"Sen doktora göründün mü? Bombayı hafife alma."

"İlgin için sağ ol, patron. Patlamanın şiddetinden biraz kulaklarım zonkluyor o kadar. Hazırsan başlayalım Berna."

Berna geniş, dijital ekrana ilk görüntüyü yansıttı. 2006'ya ait bir gazete kupürüydü. Haberde kriptoloji uzmanı Gök-

han Turna'nın arabasında ölü bulunduğu yazıyordu. Hakan konuşmasına başladı.

"2006-2007 arasında Askeri Elektronik Sanayi'de (ASELSAN) çalışan yedi mühendis öldü ya da öldürüldü. Bu mühendislerden bazıları F16 uçaklarının yazılımlarını değiştirerek bizim pilotlarımıza uygun hale getiren biliminsanlarıydı. Ölen yedi mühendisin dördü ABD ve Almanya'dan alınan F16 uçaklarının ve Leopar tanklarının şifrelerini altı ayda kırmışlardı."

Fevzi Konur bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti. Hakan devam etti.

"Kripto uzmanı Gökhan Turna, Ankara Etimesgut'ta aracının içinde boğazı ve bilekleri kesilmiş halde bulundu. 31 yaşındaki Turna henüz üç aylık evliydi. Ölümünün ardından bilgisayarında bir intihar notu bulundu ama ne gariptir ki bu nottaki tarih ölümünden sonraki güne aitti."

Hakan söylediğinin etkisini görmek için birkaç saniye sustu. Herkes dikkat kesilmiş görünüyordu.

"Gökhan Turna, F16 avcı uçağı, milli tank ve kanas silahları gibi önemli projeler üstünde çalışıyordu. Turna, bu konularla ilgili sunum yapmadan bir gün önce ölü bulundu. Projelerinin teknik bilgilerini içeren flashbellek hiçbir zaman bulunamadı. Bu olaydan altı ay sonra, 16 Ocak 2007'de 29 yaşındaki elektronik mühendisi Gökalp Bursalı gene aracının içinde babasının beylik tabancasıyla kafasından vurulmuş halde bulundu."

Berna dijital dev ekranda olay yerini gösterirken Hakan devam etti.

"Olay, medyada intihar olarak yer aldı. Sekiz gün sonra 28 yaşındaki Sarp Tunç, Bahçelievler'de ailesiyle birlikte yaşadığı evinin balkonundan düşerek can verdi."

"Buna da mı intihar dediler, şef?"

"Tahmin et bakalım, Barış. 10 ay sonra, 9 Ekim 2007'de

Berkan Kara kendi silahıyla intihar etti. 10 Mayıs 2008'de yazılım mühendisi Metin Cepkin yüksek voltaja kapılarak öldü ancak Metin Cepkin öldüğü olay yerinde hiçbir zaman çalışmamıştı. Art arda gelen ölümler, uzun süre mola verdi. Ta ki 2012'nin başına kadar. 25 Ocak 2012'de Volkan Yetim trafik kazasında yaşamını bitirdi. ASELSAN'da çalışan Yetim, mikroelektronik hedefleme ve elektoroptik projelerinde çalışıyordu. Son olarak 16 Ocak 2015'te gene ASELSAN'da çalışan Uğur Yorulmaz evinde ölü bulundu. Yorulmaz, manyetik alanlar üzerinde uzman, parlak bir mühendisti. Çok gizli bir proje üzerinde çalışıyordu. Lütfen bu ismi unutmayın, biraz sonra dinleyecekleriniz de manyetik alanlarla ilgili olacak."

Hakan derin bir nefes alıp devam etti. "Evet, bütün bu ölümlerin nedeni saptanamadan dosyalar kapatıldı. Ölen mühendislerin bir kısmının aşırı stres nedeniyle psikiyatrik tedavi görmesi ve antidepresan kullanması ölümlerin intihar olarak geçiştirilmesini kolaylaştırdı. Ölümlerin FETÖ ile ilgili olduğu iddiaları yalnızca fısıltı gazetesinin konuştuğu bir konu olarak kaldı."

"Bu ölümlerin bizim vakayla ne ilgisi var?" diye sordu Konur.

"Çünkü bu mühendisler, ARES projesi adı verilen bir harekâtla öldürüldüler."

"ARES projesi mi?"

"Evet patron, bu proje CIA-NSA tarafından yönetilen ve Alman ajanlar tarafından gerçekleştirilen bir harekâttı. FETÖ de lojistik destek verdi. Şimdi iki katil, bu ajanları temizliyor."

"İntikam için mi?" Konuşan Bora'ydı.

"Bilmiyorum, belki de NSA arkasındaki izleri temizliyor ve olaya intikam süsü veriyor."

"Projenin ismini nasıl öğrendin?" Konuşan patrondu.

"İbrahim'in ölmeden önce bana gönderdiği mesajdan."

Fevzi Konur başını salladı. Hakan kaldığı yerden devam etti.

"Bildiğimiz gibi Ares, Antik Yunan mitolojisinde Savaş Tanrısı'nın adıdır. Romalılar ise onu Mars olarak adlandırırlardı."

"Mars siyahı," diye mırıldandı Doktor Cüneyt. "Katil bu yüzden Mars siyahı kullanıyor olabilir mi?"

"Evet, doktor. Bu ajanları kim öldürdüyse projeyi ve adını biliyordu ama yıllar sonra bunu nasıl öğrendiğini bilmiyoruz."

"Peki, bu proje neyin nesi şef? Bu mühendisler nasıl öldüler ya da öldürüldüler?"

"Biraz sabır, Barış. Mühendislerin öldürülmüş olabileceğini ben de bilmiyordum. Nusret komutanım bizim vakanın mühendislerin ölümüyle ilişkili olduğunu düşünen ilk kişiydi. Harun Camcı'nın evine yaptığımız ziyaret sırasında Tümgeneral Kahveci'yi tanıyınca vaka ile arasında bağlantı gördü ancak bunun nasıl gerçekleştiğine dair fikrimiz yoktu. Ta ki Rus dostumuzun Oran koruluğunda benimle dalga geçtiği ana dek."

Rommy sinirli ve şaşkın bir tavırla, "Rus nasıl dostumuz oluyor?" dedi. "Bu adam Gunter'in evinde seni neredeyse öldürüyordu. Kaburgaların hâlâ tam olarak iyileşmedi."

"Haklı olabilirsin Rommy ama bu Rus sadece Gunter Klauss ve Boris Zimmer'i öldürdü. Gunter'in evinde bana saldıranın başka biri olduğunu düşünüyorum."

"Bu düşünceye nereden kapıldın?"

"Sezgilerimden ve baristik raporlardan. Gunter ve Boris, yarı otomatik Makarov'la öldürülmüş. Diğer kurbanlarsa Beretta'yla öldürüldü."

"Bu Rus bozuntusu, telefonda sana tam olarak ne dedi Hakan?" diye sordu Nusret.

"Tam olarak şöyle dedi: 'Umarım genç İgor Dyatlov gibi ekibinin ölmesine izin vermezsin, başkomiser.'"

"Dyatlov da kim?"

"Bu sorunun cevabını size Doçent Doktor Yıldırım Çelik verecek. Kendisi GATA'da nörofizyoloji uzmanı ve TÜBİTAK'ta manyetik alanın beyin üzerindeki etkileri konusunda araştırma yapıyor. Onun adını ilk kez 'Elektromanyetik alanların insan davranışları üzerindeki etkisi' adlı makalesinde görmüştüm. Sonra kendisiyle tanışma fırsatı buldum. Yoğun çalıştığı için toplantımıza uzaktan katılacak."

Dev ekranda kısa saçlı, gözlüklü, kırklarında, güler yüzlü bir adam belirdi.

"Merhaba, oraya gelemediğim için hepinizden özür diliyorum. Dilerseniz sözü fazla uzatmadan Dyatlov olayından bahsederek hemen konuya gireyim.

Dyatlov Geçidi vakası tam 70 yıldır çözülemeyen bir sırdır. 2 Şubat 1959 gecesinde ikisi kadın, dokuz dağcı Sibirya'da Ural Dağları'nda kayboldular. Olay, Holat Syahl dağının doğusunda bulunan geçitte gerçekleşti. Olayın ardından bu geçide, grubun lideri İgor Dyatlov'un anısına Dyatlov Geçidi adı verildi.

Başlarında İgor Dyatlov'un bulunduğu politeknik öğrencisi dokuz dağcı, Otertan Dağı'nın zirvesine çıkmak için yola düştüler. Ekibin başı Dyatlov, radyofrekans konusunda çok parlak bir öğrenciydi. Dokuz genç de yaşlarına göre dağcılık konusunda deneyimliydiler. Gezi planına göre grubun 12 Şubat'ta Vijay'a dönmesi gerekiyordu ancak kimse dönmedi. O zamanki koşulları düşünürsek birkaç günlük gecikme için kimse endişelenmemişti. Ancak tarihler 20 Şubat'ı gösterdiğinde gençlerin ailelerinin baskısıyla aramalar başlatıldı. 26 Şubat'ta arama ekipleri kamp yerini ve çadırı buldular. Çadır kısmen hasar görmesine rağmen ayakta ve üzeri az miktarda karla kaplıydı. Garip bir şekilde çadır içeriden kesilerek yırtılmıştı. Grubun tüm eşyaları, sırt çantaları ve ayakkabıları dahil, çadırın içinde bulundu. Bu durum, grup üyelerinin

panik halde, üzerlerine hiçbir koruyucu giysi almadan çadırdan kaçtıklarını düşündürttü. Arama ekipleri daha sonra çadırdan ormanlık alana doğru giden çıplak ayak izlerini gördüler. Ayak izlerini takip ederek büyük bir çamın altında iki ceset buldular. Yuri Doroşenko ve Yuri Krivonişenko'ya ait cesetlerin üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Biraz aşağıda üç ceset daha bulundu. Bu cesetler grubun lideri Dyatlov, Kolmogorova ve Slobodin'e aitti. Cesetlerin pozisyonu, üçünün de çadıra dönmeye çalışırken öldüklerini düşündürüyordu. İgor Dyatlov, yüzüstü yere yatmış ve bir ağaç dalına sarılmış haldeydi. Zinayda Kolmogorova'nın cesedi tepeye tırmanmaya çalışır bir pozisyondaydı. Rüstem Slobodin'in kolundaki saat 08.45'te durmuştu. Üzerinde kat kat giysi vardı. Belli ki hayatını arkadaşlarından sonra kaybetmiş, donmamak için onların kıyafetlerini giymişti. 2 Şubat 1959 gecesi sıcaklığın -30 derece olduğunu düşünürsek bu kıyafetlerin onu koruyamayacağını anlayabiliriz. Arama ekipleri tüm çabalara rağmen kalan dört kişinin cesedini bulamadı.

Ancak havalar ısındıktan sonra, 4 Mayıs 1959'da kampın hemen ilerisindeki bir vadide diğer kurbanların cesetleri bulundu. Nikolay Brignolle ve Aleksandr Kolevatov'un kulaklarının arkasında derin yaralar vardı, boyunları ters dönmüştü. Grubun en genç üyesi Lyudmila Dubinina ve Semyon Zolotaryov'un kaburgaları kırıktı. Ayrıca Zolotaryov'un kafatasında derin bir çatlak vardı. Otopsi sonunda tüm ölümlerin hipotermi sonucuna bağlı olduğu düşünülerek dosya kapatıldı. 60 yıl boyunca çeşitli komplo teorileri üretildi. Bunlar UFO'lardan Büyük Ayak'a (Yeti) varan birsürü saçmalıktı. Bölge halkı Mansi yerlilerinin buranın kötü ruhlara ev sahipliği yaptığına dair inançları da bu teorileri besledi. En mantıklı teori, genç insanların yüksek sesli patlamalardan korkup kaçarak çadırı panikle terk ettikleriydi. 1959'daki adli tıp uzmanlarının cesetlerdeki yaraların bir patlama dalgası

sonucu olduğu düşüncesi buna yol açmıştı. Öte yandan grup dağda bulunduğu sırada bölgede Sovyet ordusu tarafından paraşüt mayınlarının test edildiğine dair kayıtlar bulunuyordu. Bu mayınlar havada patlama dalgası yaratabiliyordu.

Şubat 2019'da Rus yetkililer kamuoyu baskısına dayanamayarak dosyayı yeniden açtı. Tüm eski belgelere ulaşıldı ama gene kesin bir sonuca bağlanamadı. Ölümlerin çığ nedeniyle olduğu söylendi ama Dyatlov Geçidi'nde çığ yaratabilecek bir yükseklik o sırada yoktu."

"Peki, gerçekte ne olduğunu biliyor musunuz doktor?"

"Adınız Rommy sanırım, dedektif. Evet, biliyoruz. Hepsi KGB tarafından öldürüldü."

Oda bir anda buz kesti. "Neden?" diye sordu Rommy. "Neden gencecik insanları öldürdüler?" Sesinde samimi bir üzüntü vardı.

"Yüksek ve çok düşük frekanslı elektromanyetik dalgalar yüzünden. Sovyetler Birliği o dönemde elektromanyetik dalgaların insan psikolojisi üzerindeki etkisine dair çalışmalar yapıyordu. Amaç, bu silahı kullanarak düşman askerleri üzerinde panik atak yaratıp onları etkisiz hale getirmekti. Nitekim Mansi yerlilerinin bu dönemde benzer panik ataklar geçirerek olayı kötü ruhlara bağladığı kayıtlarda bulunuyor."

"Peki, bu gençler niye öldürüldü?"

"Dedektif Rommy, siz de bilirsiniz ki gizli servisler acımasızdır. Ayrıca burada başka bir sorun daha vardı. KGB, gruptaki gençlerden birinin çift taraflı ajan olduğunu düşünüyordu ve grubu izliyordu. Grubun bütün üyeleri yirmili yaşlardayken Semyon Zolotaryov 38 yaşındaydı ve gruba son anda katılmıştı. Zolotaryov, geçmişi soru işaretleriyle dolu bir beden eğitimi öğretmeniydi. Grubun genç üyeleri başlangıçta bu adamı hiç istemediler. Çünkü onu hiç tanımıyorlardı ama okul yönetiminden gelen baskı yüzünden onu kabul etmek zorunda kaldılar. Zolotaryov, KGB tarafından grubun

içine sokulmuştu. Görevi, CIA için çalıştığı düşünülen çift taraflı ajanın kim olduğunu bulmaktı."

"Öyleyse KGB niye onu da öldürdü?"

"Gençlerin öldürülmesine karşı çıktığı için. Zolotaryov, gençlerin hiçbirinin KGB için tehdit oluşturmadığına karar vermişti."

Fevzi Konur gene duramadı. "Güzel bir hikâye, doktor. Peki, elektromanyetik dalga çalışmasının bizim cinayetlerle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var, efendim. Siz bu elektromanyetik dalga çalışmalarının popüler adını zaten biliyorsunuz. Gruptaki herkesin bildiğine de eminim."

"Bu da ne demek? Neymiş bu ad?"

"Yüksek Frekanslı Aktif Kutup Işıkları Araştırma Programı."

"O da ne?"

"HAARP patron," diye araya girdi Hakan. "Uzun adıyla, High Frequency Active Auroral Research Program."

"Şef, bu yapay depremlere yol açtığı söylenen zımbırtı değil mi?"

"HAARP'ın böyle bir gücü yok, Barış ama başka güçleri var. İsterseniz hocamız devam etsin."

"Hakan Başkomiser'imin dediği gibi HAARP'ın böyle bir gücü yok ama komünikasyon ve navigasyon araçlarını etkileme ve devre dışı bırakma gibi yetenekleri var. Bunların dışında insan psikolojisini de etkileme gücüne sahip bir silah. İnsan psikolojisi konusuna gelmeden önce sizlere biraz HAARP cihazından bahsetmem gerekiyor."

"Lütfen," dedi Fevzi Konur.

"KGB haklıydı. CIA, Sovyetlerin çalışmalarını izliyordu. ABD, Sovyetlerin projesini geliştirerek 1985'te Alaska'da bir yapı inşa etti. Pentagon tarafından finanse edilen bu yapı 180 antene sahip, yedi katlı bir yapıydı. Çok düşük frekanslı elektromanyetik dalgaları atmosferin 45 kilometre yukarı-

sındaki iyonosfer tabakasına gönderip yansıtabiliyordu. Proje kamuoyuna iyonosferin yapısının araştırılması amacıyla yapılan bir program olarak lanse edildi. HAARP, atmosfere 1-21 saniyede titreşebilen elektromanyetik dalgalar yaymaktaydı. Atmosferden dünyanın her yerine bu dalgalar gönderilebiliyordu. İşte bu nedenle bu dalgaların deprem yaratma amacıyla kullanıldığı, komplo teorisyenleri tarafından dünyaya yayıldı. Bu durum NSA ve Pentagon'un da işine geliyordu. Bu komplo teorisyenlerini el altından finanse ederek HAARP'ın asıl amacını gizlediler. Gerçekte HAARP, yarattığı elektromanyetik frekans gücüyle en fazla beş katlı tek bir binayı yıkabilir o kadar. Bizim asıl konumuz ise HAARP'ın beyin dalgalarıyla etkileşimidir.

HAARP, ELF adını verdiğimiz 3 Hertz ile 30 Hertz arasında aşırı düşük elektromanyetik dalgalar yayabilir. İnsan beyni de ELF dediğimiz bu frekans aralığında değişik dalgalara sahip. Birazdan anlatacaklarım size sıkıcı gelebilir ama ayrıntılara girmem şart. İsterseniz dikkatinizi toplamanız için biraz mola verelim."

Fevzi Konur, "Yarım saatlik mola sizin için uygun mudur?" diye sordu.

"Uygundur, efendim."

"Öyleyse yarım saat sonra görüşelim. Nusret, Hakan odama gelir misiniz?"

Nusret ve Hakan birbirine bakıp Fevzi Konur'un odasına geçti. Konur, çekmecesinden bir puro çıkarıp çiğnemeye başladı.

"Hakan, umarım bizi sonu çıkmaz sokakla bitecek bir bilimkurgu hikâyesinin içine atmıyorsundur; yoksa hepimiz alay konusu oluruz. ÖSB'nin bundan göreceği zararın da farkındasındır umarım."

"Patron, doğru iz üzerindeyiz, bana güven."

"Umarım öyledir." Konur çekmecesinden çakmağı çıkarıp

puroyu yaktı. "Yanılıyorsan hepimizi buruşturup çöp tenekesine atarlar. Nusret, Selim'e şantaj yapan gazeteci bozuntusunun bilgisayarında gördüğün adamın Tümgeneral Melih Kahveci olduğundan eminsin değil mi?"

"Evet, eminim," dedi Nusret.

Konur bir süre düşündü, bir şey söylemek istiyor ama tereddüt ediyor gibiydi. Sonra konuşmaya karar verdi.

"Şimdi hayatta olmayan eski bir dostum, Kahveci konusunda beni uyarmıştı."

"Kim uyarmıştı, patron?"

"Önceden sizi uyarayım. Bu bilgi çok gizlidir."

Nusret ve Hakan anladıklarını belirttiler. Konur devam etti.

"Arkadaşım Albay Fırat Demirci, mühendislerin ölümlerini araştıran üst düzey yönetici subaydı. Bu ölümlerin arkasında FETÖ ve CIA'in olduğundan şüpheleniyordu. Genelkurmay, ABD'ye güvenmiyordu. Bu sırada Ruslardan bize bir bilgi geldi. Hükümetin içine FETÖ sızdığından onlara haber vermeden gizli bir buluşma ayarlamaya karar verdik. Üst düzey iki FSB[11] üyesi ile bizden Fırat ve adı gizli bir albay, 4 Ekim 2012'de Turkuaz Otel'de buluşacaktı."

"Buluşacaktı dediniz?"

"Evet, buluşma gerçekleşti ama o saatte otelde bir patlama oldu. İki FSB ajanı ve Fırat ile adını bilmediğim albay da öldü. Soruşturma yapıldı, dört kişinin kömürleşmiş cesedine ulaştık ama soruşturmayı daha fazla ilerletemeden kapatmak zorunda kaldık."

"Lanet olsun!" dedi Hakan. "Oran koruluğunda bana tuzak kuran Rus'un bu olayla bağlantısı olabilir o zaman. Peki, adı gizli kişinin albay rütbesinde olduğuna emin misiniz?

"Değilim, general de olabilir. Cesedin kimliğini saptayamadık. İbrahim'in uyarısıyla soruşturmayı durdurduk. Size daha önce söyleyemedim ama İbrahim çift taraflı ajandı."

---

11. KGB yerine kurulan Rus Federal Güvenlik Servisi

"Çift taraflı mı? Yani bizden biriydi," dedi Hakan. "Niye böyle sefil bir hayat sürdü patron? Niye ona yardım etmediniz?"

"Hemen kızma, Hakan. Kendisi böyle istedi. Böyle kamufle olacağını düşünüyordu."

"Olacak şey değil, olacak şey değil!" dedi Hakan. Nusret omzunu sıvazlayarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Korkarım, eski defterler yeniden açılıyor," dedi Konur. Saatine baktı. "Zaman dolmuş, hadi gidelim. Şu bilimkurgu belgeselinin devamını dinleyelim. Ha, aklımdayken Faik'in otopsi raporu geldi mi Nusret?"

"Evet, patron, Cemil denen alkolik herif, intihar dedi."

"Şu sarhoş adli patolog mu? Hiç şaşırmadım."

"İntihar değil, cinayet. Virtopside saptadık."

"Anlamadım Hakan? Virtopsi de neyin nesi?"

"Virtual otopsinin kısaltması, patron. Artık üç Tesla ve üstü Magnetik Rezonans Görüntüleme (MRG) ve Yüksek Kesitli Bilgisayarlı Tomografi (YKBT) ile cesetleri inceleyebiliyoruz. Konvansiyonel otopside fark edilmeyen bazı bulguları saptayabiliyoruz."

"Gene senin şu bilimkurgu işlerin."

"Bilimkurgu değil, saf bilim." Hakan sinirlenmişti. "Virtopsi ilk kez 20 yıl önce kullanılmaya başlandı. Şimdi yapay zekâ kullanımıyla çok daha güvenilir sonuçlar elde edilmeye başlandı."

"Her neyse, cesedi nasıl MRG'ye soktun? Morgdaki görevliye rüşvet verdin değil mi?"

"Bilmesen daha iyi, patron. Faik'in virtopsi incelemesini adli radyolojide çok iyi olan bir radyolog arkadaşım yaptı. Faik önce boğulmuş, sonra oraya asılmış. Boynun yumuşak dokusundaki hasardan çok güçlü biri tarafından boğulduğu anlaşılıyor."

"Alçaklar!" dedi Nusret. "Zaten intihar olduğuna hiçbir zaman inanmadım."

Konur başını haklısın anlamında salladı. "Umarım bize haber vermeyi unuttuğun başka bir şey yoktur, Hakan."

"Söz veremem, patron."

"Tam bir baş belasısın! Hadi içeri gidelim."

"Umarım biraz dinlenmişsinizdir," dedi Doçent Doktor Çelik. "Çünkü brifingin en sıkıcı tarafına geldik. En son ELF dalgalarından bahsetmiştik sanırım. Konuyu daha iyi anlamanız için beyin dalgalarından söz etmek zorundayım. Beynimiz, beş ana dalga formu yayar. Bunun dışında başka dalga formları da vardır. Bu beş ana dalga Alfa, Beta, Teta, Delta, Lamda dalgalarıdır.

Alfa dalgaları (8-13 Hertz) artınca rahatlık ve sakinlik duygularında, yaratıcı düşünme yeteneğinde, bilişsel becerilerde ve problem çözme yeteneğinde artış görünür.

Beta dalgaları (13-30 Hertz) odaklanma, konsantrasyon, bellek, uyanık kalma sürelerini ve karar verme yeteneğini artırır. Ayrıca bu dalgalar artınca stres ve kaygı da artar.

Teta dalgaları (4-8 Hertz) meditasyon, hafif uyku hali, gevşeme ve bilgileri pekiştirme gibi durumlarda artar.

Delta dalgaları (0,5-4 Hertz) normalde derin uyku sırasında görülür. Derin uyku; vücudun dinlenmesi, iyileşmesi ve bağışıklık sistemlerinin yenilenmesi için gereklidir. Delta dalgalarında bozukluk olursa kaygı, depresyon hatta intihar düşüncesinde artış olur.

Lamda dalgaları (7-12 Hertz) beyindeki görme merkeziyle ilgilidir. Bu dalgada bozukluk olduğunda gördüğümüz şeyleri algılamada çarpıklıklar ve halüsinasyon olabilir."

Rommy araya girdi. "Yani HAARP'ın özellikle Beta ve Delta dalgalarını etkileyerek insanda kaygı ve panik atak oluşturduğunu mu düşünüyorsunuz? HAARP bunu nasıl sağlayabilir?"

"Güzel soru, HAARP bunu beynimizdeki limbik sistem olarak adlandırdığımız bölgeye saldırarak yapıyor. Bu bölge

hipocampus ve amigdala dediğimiz beyin oluşumlarını içerir. Hipcampus, dış dünyadan aldığımız bilgileri kodlar, anılarımızı organize eder, duygu durumumuzu dengeler. Amigdala ise korku ve kaygılarımızın merkezidir. Genel olarak limbik sistem çok kompleks bir yapıdır. Haz, korku, panik, utanç, duygusal baskının kontrolü, duygusal belleğin oluşumu gibi duygusal durumları kontrol eder. Bireyin sosyalleşmesi için gerekli bir sistemdir ancak zayıf tarafı bu sistemin çok hassas olmasıdır. Nörotrop ilaçlar, LSD gibi uyuşturucularla bu sistem kolayca manipüle edilebilir. CIA, bu yöntemleri Vietnam Savaşı sırasında hem kendi askerleri ve Vietkonglar üzerinde denedi. Bunlara şimdi de HAARP'ı eklediler ama bu kez projeyi CIA değil, NSA yürütüyor. NSA, birçok ülke tarafından hafife alınmasına rağmen bazı alanlarda CIA'den daha etkili bir kuruluştur."

"Yani bu mühendisleri HAARP kullanarak NSA mi öldürdü?" diye sordu Rommy.

"Evet ama elini kirletmeden, sizin vatandaşlarınızı kullanarak yaptı. Hakan Başkomiser'imin bahsettiği ARES projesiyle."

"Bir şeyi unutmuyor musunuz Yıldırım Çelik Hocam? Her insanın beyin dalgaları spesifiktir. NSA, ASELSAN mühendislerinin beyin dalga özelliklerini nereden biliyordu?" Konuşan Adli Tabip Cüneyt Karlıova'ydı.

"Sanırım bunun nedenini ben biliyorum hocam." Berna her zamanki sakin ses tonuyla araya girmişti bilmeceyi çözen küçük bir çocuk gibi. "Mühendislerin hepsine elektroansefalografi (EEG) yapılmış."

"Basit bir EEG ile bunu yapamazsınız."

"Korkarım EEG bildiğimiz basit olan değil. MRG diffüzyon ile birlikte uygulanan bir EEG'ydi."

"Bunu nereden biliyorsun? O yıllarda MRG kullanarak yapılan bir EEG yoktu ki."

"Korkarım NSA'in elinde vardı."

"Peki, bu teknolojiyi Türkiye'ye nasıl getirdiler?"

"TÜBİTAK ile ortak bir projeyle getirdiler ancak TÜBİTAK yetkilileri ve EEG uygulanan mühendisler projenin gerçek amacını bilmiyordu."

Cüneyt Karlıova hâlâ ikna olmamıştı. "Diyelim ki bunu yaptılar ama kilometrelerce uzaktan limbik sisteme odaklanacak şiddet ve özellikte frekansı beyne odaklayamazsınız," dedi.

"Belki bunun bir cevabı vardır doktor," dedi Hakan.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Cüneyt.

"Gunter Klauss evinde saldırıya uğramadan önce duvarda gömülü bir Hummel biblo bulduğumu hatırlıyorsunuzdur. Anahtar o bibloydu."

"Evet, adam iki kaburganı çatlatıp seni etkisiz hale getirdikten sonra bibloyu sende bırakıp gitmişti. Biblo önemli olsaydı sende bırakır mıydı?"

"Mantığınız görünüşte doğru, doktor ama onun aradığı biblo değildi. Bibloda gizli olan nanoçipti."

"Nanoçip mi?"

"Evet, herif bana saldırmadan önce yuttuğum nanoçip." Hakan cebinden beyaz renkte yaklaşık 0,7 milimetre uzunluğunda bir cisim çıkarttı. Cisim TMK şeklindeydi.

"Bibloların altında TMK, arı ve bazı işaretlerin olduğunu biliyorsunuz. Arı gibi işaretler siyaha boyanmışken TMK işareti bibloların altına hafifçe oyularak yazılıyordu. Yani TMK işareti diğer işaretlerden daha derindedir. Gözümüzden kaçan da buydu. İşte bu hafif oyuğa küçük bir çip yerleştirilebilirdi. Bulduğum biblonun altında da beyaz porselene boyandığı için zor fark edilen bu çip vardı."

"Ama elimize geçen bütün Hummel'lerin röntgenini çektik. Hiçbirinde çip bulamadık."

"Bulamadık çünkü bu çip sadece birkaçında vardı. Diğer Hummel'ler dikkat dağıtmak içindi. Gunter, belli ki elindeki Hummel'i hayatı için bir sigorta olarak görüyordu ve onu du-

varın içine saklamıştı."

"Sen bu çipin HAARP cihazı için bir güçlendirici ya da odaklayıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aynen öyle, bu çipi hocamıza vereceğiz. Onun incelemesi sonunda yanılıp yanılmadığımı göreceğiz."

"Hâlâ bunun yeterli olduğuna inanmıyorum. O çipin mühendislerin beyinlerine yerleştirilmiş başka bir çiple eşleşmeden bu etkiyi yapabileceğini sanmıyorum."

"Bir adli patolog için bu konuda çok bilgili değil misiniz doktor?" Konuşan Yıldırım Çelik'ti.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir şey demek istemiyorum sadece bilginiz beni şaşırttı."

"Bak evlat, bu iş MOSSAD'ın uzaktan radyofrekansla Hamas ve Hizbullah yöneticilerinin telefonlarını patlatmasına benzemez. Beyin çok daha kompleks bir organdır. Göründüğünden çok daha karmaşık nörokimyasal bir makinedir."

"Çok ilginç Cüneyt Hocam, benim söylemem gereken sözleri paradoksal olarak siz söylüyorsunuz."

"Hayat biraz da ironidir, evlat. Siz laboratuvarınızda deneyler yaparken ben birçok akıl hastasına otopsi yaptım. Beyin, sizin o mambo cambolarınızla kolayca oynanacak bir oyuncak değil."

Konur araya girme ihtiyacı hissetti. "Lütfen tartışmayalım. Hepimiz aynı amaç için buradayız. Berna, mühendislere beyin operasyonu yapıldığına dair bir kanıt var mı?"

"Maalesef yok, efendim."

Konur ellerini havaya açtı. "Bu durumda ne diyorsunuz Çelik Hocam?"

"Ben hâlâ tezime inanıyorum. Bence tek mantıklı açıklama bu, efendim. Hummel'lerin bazılarının içindekilerin, mühendislerin beyin dalgalarının frekansıyla uyumlu güçlendirici olduğuna inanıyorum. Bibloların altında hangilerinin nanoçip taşıdığına dair bir kriptogram sistemi olabilir."

"Berna ve Bora hâlâ bunun üstünde çalışıyorlar," dedi Hakan. "Ancak henüz sonuç alamadılar."

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sırada Berna, kimseye belli etmeden Hakan'a doğru başını salladı. Hakan'ın gözleri avını görmüş bir atmaca gibi parladı. Tam konuşacakken Konur araya girdi.

"İyi güzel de NSA kendi elemanları varken niye Alman ajanları kullansın? Bu Almanların özelliği ne?"

"Çünkü hepsinin ebeveynleri eski Doğu Almanya, Dresden doğumlu ve hepsi de politeknik üniversitesi mezunuydu."

"Ne demek bu?"

"Hepsi CIA için çalışan çift taraflı ajanlardı. Pentagon, SSCB'nin elektromanyetik çalışmalarını öğrendikten sonra o zamanki adıyla Demokratik Almanya olan bu demir perde ülkesine ajanlar yerleştirdi. Hepsi de radyofrekans ve elektromanyetik alanında eğitim almıştı."

"İyi de o insanlar çoktan öldü. Çocukları niye CIA ya da NSA ajanı gibi davransın?" diye itiraz etti Rommy.

"Onların uyuyan ajan olduklarına inanıyorum. Bu görevi bilerek kabul ettiler ya da buna zorlandılar."

"Tehdit ve şantajla mı?"

"Olabilir, belki de ailelerini ölümle tehdit ettiler."

"Vay anasını!" Köpek kendini tutamamıştı. "Bu insanların çocukları da mühendislik eğitimi gördü ha, patron?"

"Evet, öyle. Bana saldıran Rus'un İgor Dyatlov'dan bahsetmesi boşuna değildi. Niye bilmiyorum ama amacı beni uyarmaktı. İgor Dyatlov da politeknik üniversitesinde okuyordu ve radyofrekans ile ilgili üstün yeteneklere sahipti. Politeknik üniversiteleri, soğuk savaş döneminde Sovyetler Birliği'nde çok yaygındı ve 1980'lere kadar çok iyi eğitim veriyorlardı."

Konur belli etmese de Hakan'ın bu bilgiyi önceden ona vermemesine sinirlenmişti. Gene de soğukkanlılığını korudu.

"O zaman durum değişir. Şimdi her şey yerine oturuyor.

Gene de elimizde eksik parçalar var. Katilin kim olduğu gibi? Sana göre katil iki kişi, Hakan. Peki, o Rus'un bizi oyuna getirip hepsini tek başına öldürmediğine emin misin?"

"Yüzde yüz emin değilim ama karşımızda yöntemleri farklı, amaçları aynı olan iki ayrı katil olduğuna inanıyorum."

"Neymiş o amaç?"

"İntikam patron, intikam. Bildiğiniz gibi intikam soğuk yenen bir yemektir."

Toplantı bittiğinde hemen herkesin kafası karışıktı. Rommy, belki kendi vatandaşlarının böyle bir şey yapmayacağını inandığı için Hakan ve Yıldırım Çelik'in iddialarını zorlama bulmuştu. Doktor Cüneyt Karlıova ise beyinde nanoçip olması konusunda ısrarcıydı. Grubun arasındaki sohbeti Hakan kesti.

"Arkadaşlar size bir sürprizim var. Bu akşam Tunalı'daki Yakamoz Balık Lokantası'nda toplanıyoruz. Tartışmanıza orada devam edersiniz."

Başta Barış olmak üzere herkes bu haberi sevinçle karşıladı.

28 Kasım 2029 Akşamı

Hakan hariç herkes Tunalı Hilmi'deki balıkçı lokantasına gelmişti. Hakan, Nusret'e verdiği sözü tutmuş, sırf Barış için rezervasyon yaptırmıştı. Uzun geçen brifingden sonra buranın herkese iyi geleceğini düşünmüştü.

"Şef hâlâ gelmedi Nusret Baba, başına bir şey gelmiş olmasın?"

"Merak etme evlat, o bu tür yerlere alışık değil. Kesin yolu bulamamıştır."

"Şaka yapıyorsun!"

Nusret güldü. "Gelir şimdi," dedi. Tam o sırada telefonu çaldı. Nusret telefonu kulağına götürdü, yüzü asılmıştı.

"Nasıl? Peki, düzelecek mi? Tamam, telefonu hoparlöre alıyorum." Meraklı bakışlar altında telefonu masaya koydu.

Telefondan Hakan'ın sesi duyuldu. "Merhaba çocuklar, hepinizden özür dilerim. Kız kardeşim aradı, annem kalp krizi geçirmiş. Ben şimdi tren garındayım, Eskişehir'e gidiyorum. Söz veriyorum, bunu telafi edeceğim. Bu arada tüm hesaplar benden, keyfinize bakın, görüşürüz."

Masaya sessizlik çöktü. En çok üzülen Barış'tı.

"Oldu mu şimdi ya! Kırk yılın başı bir araya gelecektik."

Doktor Cüneyt onu teselli etmek istedi. "Üzülme evlat, bak hepimiz buradayız. Şu garabet vakayı çözelim, herkesi zorla tek tek ben getireceğim, söz."

"Sağ olun hocam, eksik olmayın."

Nusret, adli tabibe destek oldu. "Hadi üzmeyin kendinizi." Garsona işaret ederek, "Gelsin mezeler, rakılar!" dedi.

İçkinin de etkisiyle bir süre sonra ortamın havası pozitife döndü. Karşılıklı atışmalar, koyu muhabbetler başladı. Sohbet ilerlerken Nusret, Bora'ya HAARP konusunu açtı.

"Sen bilirsin evlat, HAARP açılımında niye kutup ışıkları geçiyor? Bunun elektromanyetik alanla ilgisi ne?"

"Kutup ışıkları ya da kutup aurası, kuzey ve güney kutup bölgelerinde gökyüzünde görünen ve yeryüzünün manyetik alanı ile güneşten gelen plazmanın elektron yüklü etkileşimi sonucu ortaya çıkan doğal ışımalardır. Sibirya, İskandinav ülkeleri ve Alaska gibi kuzey enlemlerinde olan ışımalara kuzey ışıkları ya da *Aerora boralis* denir. Bu ışımalar genelde geceleri gözlemlenir. Ağırlıklı olarak iyonosferde oluşur. Kuzey ışıklarının görünme olasılığı dünyanın kuzey manyetik kutbuna yaklaştıkça artar. Uzaktan kuzey ufkunu yeşilimsi bir parlaklıkla bazen soluk kırmızı renkte aydınlatırlar. Bu yüzden turistlerin ilgisini çok çeker."

"Çok ilginç, peki, bu durum elektromanyetik çarpışmayla mı olur?"

"Evet, komiserim, yeryüzü sürekli güneş rüzgârlarının etkisi altındadır. Güneş rüzgârı dediğimiz şey her yöne yayılan

yoğun olmayan sıcak plazmadır. Plazma, gaz halindeki serbest elektronlar ve pozitif iyonlardır. Yeryüzüne 400km/sn. hızla ulaşır. Manyetik fırtına sırasındaysa plazma akımları birkaç kat fazla olabilir. Atmosferi bu plazma akımlarından dünyanın manyetosferi korur."

"Manyetosfer nedir?"

"Manyetosfer, dünyanın etrafını küre biçiminde saran uzaydaki alanıdır. Manyetosfer, güneş rüzgârlarının büyük bir kısmını engeller ve bu rüzgârları dünyanın yaklaşık 70.000 kilometre dışında tutar. Manyetosferin genişliği bazı yerlerde 190.000 kilometreyi bulur."

"Vay canına! Manyetosferimiz olmasa ne olurdu peki?"

"Yaşam yok olurdu. Önce atmosferimiz uzaya dağılır, sonra da sularımız buharlaşırdı. Tıpkı bir milyar yıl önce Mars'ta olduğu gibi. Mars'ın merkezindeki demir yüklü çekirdek soğuyup dönmesi durunca Mars'ın manyotesferi çok zayıfladı. Bunun üzerine güneş plazmaları Mars'ın atmosferini yok etti, sular buharlaştı. Kalan su ise Mars'ın her iki kutbunda buz olarak kaldı."

"Yani bir zamanlar Mars'ta yaşam mı varmış?"

"Evet, biliminsanlarına göre %99 yaşam vardı. Zaten Mars'ın kutuplarında buzulların bulunması ve Mars yüzeyindeki kurumuş nehirlere ait görüntüler bunun kanıtı. Umarım bir gün Mars'ı kolonileştireceğiz. Tabii ondan önce kendi türümüzü yok etmezsek."

"Bir şey daha soracağım."

"Buyurun, komiserim."

"Küresel ısınmaya rağmen kış bu sene niye çok soğuk geçiyor?"

"Çünkü bu yıl Güneş'teki plazma patlamaları daha az. Bu normal bir durum, dönem dönem yaşanır."

"Eyvallah Bora, çok ilginç bilgiler verdin."

Konuşmayı dinleyen Berna ve Doktor Cüneyt gülümsedi.

"Sen ne dersin Berna, insan türü bir gün kendini yok edecek mi?"

"Bilmiyorum hocam, umarım etmez. Mars'ta koloni kurmamız en az 100 yılı alır. Siz onu boş verin de bugün nanoçip konusunda niye o kadar sinirlendiniz?"

"Çünkü doçent efendi beni suçlar gibi konuştu. Bu teorisyenler her şeyi bildiklerini sanıyor. Beyne nanoçip yerleştirmek o kadar zor bir şey değil. Burun operasyonuyla burundan girip kolay bir şekilde beynin ön alt bölümüne bu çipi yerleştirebilirsin."

"Bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum hocam."

Masanın diğer tarafında oturan Rommy, Barış'a takıldı. "Söylesene Barış, sadece çizgi roman mı okuyorsun?"

"Kim söyledi bunu? Tabii ki başka kitaplar da okuyorum!"

"Ne gibi?"

"Şey... Bilimkurgu ve polisiye gibi şeyler."

"En çok hangisini seviyorsun?"

"Tabii ki Sherlock Holmes. Onun gibi zeki adam daha dünyaya gelmemiştir."

"Öyle mi diyorsun?"

"Kesinlikle."

"Aynı zamanda antisosyal, insanları pek sevmeyen biri. Tıpkı sizin Hakan Başkomiser gibi."

"Bizim şef öyle biri değil, sadece çok mutsuz."

Ardından başını öne eğdi, konuşmadı. Karşılıklı sustular. Sessizliği gören Nusret konuşma ihtiyacı hissetti.

"Hakan iki ayrı dünyada yaşıyor, Rommy. Umutsuzluk ve umut arasındaki arafta. Eskiden böyle değildi, hayat dolu olduğu söylenemezdi ama daha neşeli bir insandı. Karım ve diğer kızımı depremde kaybettikten sonra bana çok destek oldu. Neredeyse her gece gelir, beni kontrol ederdi. Herhalde intihar etmemden korkuyordu. Sonra ben yavaş yavaş toparladım. O da yavaş yavaş karanlığın etkisine girdi."

"Nasıl oldu Nusret Bey?"

"Bilmiyorum, başlangıçta tam olarak anlayamadım. Yavaş yavaş daha öfkeli biri oldu. Daha az konuşuyordu ve neredeyse uyumuyordu. Kendini insanlardan soyutladı. Kitaplara ve işlere gömüldü."

"Hayatında kimse yok mu?" diye sordu merakla Rommy.

"Amerika'dayken bir kız arkadaşı varmış. Keeley Bran."

"Keeley, Kelt kökenli bir isim değil mi?"

"Evet, kız İrlandalıydı ama Hakan ondan pek söz etmek istemez. Ne zaman konuşmak istesem konuyu değiştirir. Tek bildiğim Keeley'nin de bir FBI ajanı olduğu. Hakan bazı geceler Kelt müziği dinler. Sanırım onu özlüyor ama Hakan gibilere bunu itiraf etmek zayıflık gibi gelir."

"Hakan'ı çözmekte zorlanıyorum," dedi Rommy. "Dışarıdan maço tavırları olan biri gibi ama ruhunda başka şeyler var. Büyük bir çatışma içinde sanki."

"O, batıdan nefret eden bir batılı!" Konuşan Barış'tı. Nusret ve Rommy ilgiyle ona döndüler.

"Evet, öyle, ülkesinin bir batı ülkesi gibi demokratik liberal bir ülke olmasını istiyor ama buna engel olduğunu düşündüğü batılı ülkelerden de nefret ediyor. Özellikle Amerika'dan. İçindeki acı ve öfke o kadar büyük ki..." Rakısından bir yudum aldı. "Bizim şef ölmek istiyor, Nusret Baba!"

"Bunu da nereden çıkardın Barış? Fazla abartıyorsun."

"En yakın dostunun üç ay kadar önce yaptıklarından haberin yok değil mi Nusret Baba?"

"Ne olmuş üç ay önce?"

"Bizim şef, işten dönerken üç ırkçının, 7-8 yaşlarında Suriyeli bir çocuğu tekmelediğini görmüş. Çevredekiler korkudan çocuğa yardım etmemişler. Şef arabadan inip dazlaklara defolup gitmelerini söylemiş ama hiçbiri gitmemiş."

"Peki, polis kimliğini göstermemiş mi?"

"Görgü tanıklarına göre hayır. Şefe küfretmişler, bu da

onun çileden çıkmasına yetmiş. Önce içlerinden en cılız olanının bir yumrukla çenesini kırmış. Sonra diğer ikisinin üzerine yürümüş, ikisi de iri ve sopalıymış ama buna rağmen birinin kolunu, ötekinin kaburgalarını kırmış. Delirmiş gibiymiş. Adamları yerde tekmelerken iki dazlak daha ortaya çıkmış. Ellerinde döner bıçakları varmış. Tam o sırada içinde Arif ile Tankut'un olduğu bizim ekip arabası gelmiş. Arif'le Tankut tam arabadan inerken bizim şef bu ikisine saldırmış."

"Bıçaklı iki adama mı?" diye hayretle sordu Rommy.

"Evet, Arif ve Tankut hayatlarında böyle bir şey görmemişler. Heriflerden biri bıçağı sallamış, şef eğilip adamın karnına tekme atmış. Herif iki büklümken öteki bıçağını sallamış. Bıçak şefin sol kolunu sıyırmış. Bıçaktan kurtulunca adama bir kafa atmış, adam burnu kanlar içinde yerde kalmış. Şef, adamın bıçağını almış. Yere düşen diğer adam toparlanmış. Şefin üstüne yürümeye başlamış."

"Yoksa adamı bıçaklamış mı?"

"Hayır, tam tersine şef elindeki bıçağı atmış. Adama gel bakalım pislik, diye bağırmış."

"İnanamıyorum, bıçaklı adam karşısındayken silahı niye atmış?"

"Niye olabilir! Üstelik belinde bir de Glock varken. Onu bile yerinden çıkarmamış."

"Sonra ne olmuş?" diye sordu Nusret.

"Ne olacak! Bizim şef, adamın kolunu ve bacaklarını kırmış."

"Bu yüzden ölmek istiyor dedin, değil mi?"

Barış başını salladı. "Arif'i tanırdım. Hemen beni aradı, olay yerine gittiğimde şefi kaldırımda otururken buldum. Tüm vücudunun titrediğini gördüm. Arif ve Tankut'a, 'Bu olay duyulmayacak ve kesinlikle rapor edilmeyecek,' dedim. Şefin sırtına bir battaniye koydum, birer sigara içtik. Hiç konuşmadık. Sigara içerken elleri sürekli titriyordu. Bir süre

sonra sakinleşti. Arabasına bindirip evine götürdüm. Bu olaydan sonra bizim devriyeler ona Grizzly lakabını takmışlar."

"Grizzly mi?" diye şaşkınlıkla sordu Rommy.

"Evet, çünkü Grizzly ayısı öleceğini bilse bile öfkeden düşmanına saldıran tek yırtıcı hayvanmış. Bir kere öfkelendi mi durmazmış. Dünyadaki hiçbir hayvan, aslanlar bile kaybedeceği bir dövüşe girmez. Şef iyi değil, Nusret Baba. Sonunda kendini öldürtecek, istediği bu."

Barış çevresine baktığında Nusret dışında masadaki herkesin korkuyla ona baktığını gördü. Ardından rakısından bir yudum daha alıp başını önüne eğdi.

29 Kasım 2029

Sabah Hakan'ı hızlı tren garında Köpek karşıladı. "Hoş geldin, şef. Annen nasıl?"

"Hafif bir kalp krizi geçirmiş ama durumu şimdi iyi. Birkaç gün sonra eve çıkaracaklar."

"Sevindim, şef. Kız kardeşin Güzin Hanım ona iyi bakıyor."

"Kesinlikle, benim gibi hayırsız evlat değil."

"Öyle deme, şef. Senin sorumlulukların çok ağır. Üstelik aynı şehirde değilsiniz."

"Sağ olasın. Ayrıca Eskişehir buraya göre daha sakin ve huzurlu bir kent. Depremden sonra orada da nüfus çok artmış. Neyse ki annemler güvenli bir sitede oturuyorlar."

"Yeğenlerin nasıl?"

"Kerataların ikisi de büyümüş. Can oyuncak dinozorlarıyla oynuyor, ablası Nil her zamanki gibi çok kitap okuyup ders çalışıyor. Hâlâ astronot olmak istiyor. Can da paleontolog olmaya kafayı takmış."

"Bizim gibi bir ülkede bir kız çocuğunun astronot olmak istemesi hem garip hem çok güzel bir şey şef. Hâlâ umut var."

Köpek'in bu nahif iyimserliği Hakan'ın her zaman hoşuna

giderdi. En azından birinin hâlâ bu ülkeden umutlu olması güzeldi.

"Bak Barış, yemek için gerçekten üzgünüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Böyle şeyler deme, şef. Bir yemek, anacığından önemli olacak değil ya. Hem her şerde bir hayır vardır. Bu vesileyle kız kardeşini ve yeğenlerini gördün."

Hakan gülümsedi ve Köpek'in sırtına dostça vurdu. "Ekip nasıl? Herkesin keyfi yerinde mi?"

"Çok şükür bugün cinayet olmadı. Berna ve Bora, Hummel şifreleri üzerinde çalışıyor. Hele Bora, kafayı takmış durumda. Bence o kadar önemli değil artık. Bibloların birer yansıtıcı ya da güçlendirici olduğunu zaten biliyoruz. Kriptogram sadece şu doçentin işine yarar bence. Adam hırslı bir tip, kesin nanoçipi kendi araştırmalarında kullanır. Kafama takılan, Cüneyt Hoca'nın illa beyinde de bir nanoçip olması konusundaki ısrarı. Dün akşam da aynı şeyi söyledi."

"Cüneyt Hoca zeki adamdır. Mutlaka bir bildiği vardır."

"Rommy çok sessizleşti, bu aralar yalnız takılıyor. Bir şeyin peşinde bence ama söylemiyor."

"Sen de benim gibi paranoyak olacaksın yakında."

"Ne yapayım şef? Bulaşıcı herhalde," diyerek gülümsedi Barış.

"Nusret ne âlemde?"

"İyi, cinayet dosyalarını tekrar baştan okuyoruz. Belki gözümüzden kaçan bir şey vardır diye."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır şef, maalesef."

"Çalışmaya devam edin, hiç belli olmaz." Hakan öksürdü. "Havada gene kömür kokusu var. Öyle bir alışmışız ki bu kokuya şehirden çıkıp geri dönünce ancak fark ediyoruz," dedi.

"Eskişehir'in havası nasıl?"

"Buz gibi ama buradan temiz. Oradaki göç genelde

İstanbul'dan olduğundan halkın ortalama gelir düzeyi nispeten yüksek. Bizdeyse yoksulluk diz boyu. Mültecilerimiz fazla, insanlarımız fakir, suç oranımız yüksek. Korkarım bu kentin yüzü hiç gülmeyecek."

"Belki bir gün her şey düzelir şef, yüreğini karanlıkla doldurma."

Hakan cevap vermedi, düşüncelere daldı. Gene bu dünyadan kopmuş gibiydi.

"Araba şurada şef, gel seni eve bırakayım."

"Merkeze gidip patronla konuşsam diyordum."

"Ne konuşacaksın şef? Yeni bir şey yok. Son günlerde çok yoruldun, dinlen biraz. Hem kedin seni özlemiştir."

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle diyorum. Bu arada İbrahim komiserin cenazesi ikindi namazında, gelmek istersen."

Köpek kapıyı açtı, Hakan bu kez arkaya oturdu. Kendini çok yorgun hissediyordu.

***

Rüzgâr, çakıl yolu ve mezarlığın çevresindeki alçak taş duvarları döne döne tırmanıp bir avuç insanın üzerine eserken toz bulutlarını da beraberinde getiriyordu. Hakan, toz kaçmasın diye gözlerini yummak zorunda kalmıştı. Rüzgârla dalgalanan gömlekler ve ceket kuyrukları uzaktan bakıldığında küçük kalabalığı dans ediyormuş gibi gösteriyordu.

İmam konuşmasını bitirince İbrahim'in bedenini taşıyan tabut toprağa verilecekti. Hakan, imamı dinlemiyor, kısık gözlerle çevreyi inceliyordu. Nusret ve Barış dua ediyor, Fevzi Konur oldukça üzgün görünüyordu. Topluluğun gerisinde kır saçlı ve yaşlı bir kadın, kucağında bastonla bir sandalye üzerinde titreyerek oturuyordu, gözleri yaşlıydı. İbrahim'in annesi olmalıydı. Yaşlı kadının arkasında her iki elinde bir kız çocuğu tutan siyah saçlı genç bir kadın ayakta duruyordu. İbrahim'in kardeşi Filiz'di. Hakan, İbrahim'in ölümün-

den hâlâ kendini sorumlu tutuyordu. Elinde olsa o tabutta olmak isterdi. Gözleri doldu, son günlerde hissettiği yıkıcı duygularla aynı anda savaşmak ruhunu tüketmeye başlamıştı. Bunun görünmez bir canavara meydan okumaktan farkı yoktu.

İmam duasını bitirdi. İlk toprağı Fevzi Konur attı. Nusret küreğe uzanmışken Hakan küreği onun elinden aldı. Günahlarından kurtulmak istercesine mezara kürek kürek toprak atmaya başladı. Onu Nusret durdurdu, elini Hakan'ın omzuna koydu ve nazikçe küreği elinden aldı. Hakan geri çekildi, başını önüne eğdi, ardından yavaşça mezarın yanından uzaklaştı.

Mezarın toprakla örtülmesi bittiğinde rüzgâr kesildi, hava yumuşadı. Kar yağışı yavaş yavaş tekrar başladı.

Dördüncü Bölüm

VENÜS'ÜN DOĞUŞU

3 Aralık 2029

Hakan sabah erkenden kalktı. Bütün gece dosya üzerinde çalıştığı için uyuyamamıştı. Yüzünü yıkadı, aynada kendine baktı, berbat görünüyordu. Tıraş olduktan sonra sert bir kahve yaptı, hızlıca giyindi ve dosyayı toparlayıp yanına aldı. Dışarısı yine buz gibiydi. Arabanın camlarındaki buzu kazıdıktan sonra yola çıktı. Bereket, yollar tuzlanmıştı, kaymıyordu. Her zaman gittiği fırının yanında durdu. Simit ve krem peynir aldı. Rommy'i almak için Sheraton Oteli'ne doğru yola koyuldu. Tam simidini ısıracakken cep telefonu çaldı, arayan Fevzi Konur'du.

"Günaydın patron."

"Günaydın Hakan, trafikte misin?"

"Evet, ne oldu?"

"Gölbaşı'ndan bir ihbar geldi. Bizim katil olabilir. Bir bakmanı istiyorum."

"Rommy'i alıp hemen gidiyorum. Berna bana konum atsın."

"Şimdi atıyor, beni bilgilendir."

"Tamamdır." Hakan gaza bastı, Rommy'i aradı. Uykulu bir ses telefonu açtı.

"Günaydın, uyandın mı?"

"Uyandım ama henüz kahvaltı yapamadım."

"Artık yolda yaparsın. Senin için simit ve krem peynirim var. İhbar aldık, Gölbaşı'na gidiyoruz." Hakan otelin önüne vardığında Rommy ana kapıda onu bekliyordu.

"Atla bakalım. Nasılsın? Gecen nasıl geçti?"

"İyiyim, dosya üzerinde çalıştım gece boyu."

Hakan gülümsedi. "Yalnız değilsin."

"Gölbaşı uzak mı?"

"Evet, uzak, Konya yolunda. Gölbaşı'ndaki bir villanın garajından ceset kokusu geliyormuş. Patron bakmamızı istedi."

Hakan, Konya yoluna doğru saptı. Yerler karla kaplıydı,

hızı biraz düşürdü. Yirmi beş dakika sonra olay yerine geldiler. İki devriye polisi onları bekliyordu. Sözkonusu araba dar bir garajın içindeydi. Garajın demirden çekilip indirilen bir kapısı vardı. Parmak izi almak için uygun değildi. Yine de hiç belli olmaz, olay yeri ekibi bir iz bulabilirdi. Bu nedenle Hakan yanında getirdiği özel bir bantla demir kolu gevşek bir şekilde sardı. Ahmağın biri dokunabilir ve parmak izlerini tamamen yok edebilirdi. Olay yerindeki iki polisten kıdemli olana sordu.

"Kim ihbarda bulunmuş?"

"Ev sahibi. Garaj, ev sahibine aitmiş. Kışlık lastiklerini almak için garajı açmış, daha önce hiç görmediği bir arabayla karşılaşmış. Komşulara sormuş, kimse arabayı tanımamış. Plakasız olduğunu görünce ve bagajdan gelen pis kokuyu duyunca bizi aramış."

"Bagajın kapağını açmış mı?"

"Hayır, dokunamamış. Epey korkmuş."

Hakan başını salladı, biraz gerilmişti. Rommy de yanına geldi. Ona dönerek, "Kötü görünüyor. Sen burada kalır mısın? Ben bir göz atayım," dedi.

"Tamam, ben de polislerle konuşayım, belki bilinmedik bir görgü tanıdığı vardır," dedi Rommy.

"Sağ ol, Rommy."

Hakan'ın gözleri ipucu aramak için arabanın üstünde ve garajın duvarlarında gezindi. Sıradışı bir şey yoktu. Paltosunun cebinden bir çift lateks eldiven çıkarttı. Hafifçe üfleyip şişirdikten sonra eline geçirdi. Bir yere dokunmamaya çalışarak garaj duvarıyla araba arasında ilerledi. Sürücü tarafındaki kapıya yöneldi. Dar ve uzun garajın lambası çalışmıyordu. İlerledikçe karanlık yoğunlaştı. Yüzüne yapışan örümcek ağlarını temizledi.

"Rommy, burası çok karanlık. Devriye memurlarından bir fener bulabilir misin?"

Rommy feneri hemen buldu. "Yakalayabileceksen atıyorum," dedi.

Hakan fırlatılan feneri yakaladı. "Sağ ol ortak," dedi. Rommy gülümsedi.

Hakan, feneri arabanın camlarına doğrulttu. Şoför koltuğu ve yan koltuk boştu. Arka koltuklara baktı, bir kar botu ve büyük bir siyah çanta gördü. Garajın darlığından ötürü içeri girip kalabalık yapmak istemeyen Rommy sabırsızlanmaya başlamıştı. Hakan kapıları açmaya çalışmadı, doğruca bagajın yanına gitti. Bir an duraksadı, elindeki levyeyi bıraktı. Feneri arabanın altına tuttu. Rommy, "Ne yapıyorsun?" diye merakla sordu.

"Geri çekil Rommy," dedi. Bir kez daha bubi tuzağına yakalanmaya niyeti yoktu. Sürünerek arabanın altına girdi. Boylu boyunca feneri arabanın altında gezdirdi. Sonra sessizliği dinledi, hiçbir şey yoktu.

"Bomba mı aradın?" diye sordu Rommy.

"Evet, güvenli görünüyor." Üstü başı toz olmuştu, ayağa kalktı ve levyeyi bagaj kapısına taktı. "Rommy memurları alıp 20 metre kadar geri çekilir misin?"

Onların geri çekilmesini bekledi. İçinden *ya herrü ya merrü*, dedi. Levyeyi bastırdı. Bagaj kapısı tak diye açıldı. Esmer bir erkek cesedi elleri ve ayakları bağlı, ağzı bantlı şekilde ona bakıyordu. Kolunu burnuna götürdü, koku dayanılmazdı. Yanında maske olmadığı için küfretti. Bagajın döşemesi kurumuş kanla kaplıydı. Cesedin durumuna bakılırsa en az bir haftadır burada olmalıydı. Rommy'e dönerek, "Manzara pek güzel değil," dedi.

Rommy duvara sürtünmemeye çalışarak dikkatlice garaja girdi. Bagajda uzanan cesedi gördü. Hakan'la göz göze geldiler. İkisi de aynı anda cesede uzandı. Önce sol ele baktılar, sıra sağ eldeydi. Rommy ele uzandı ve çevirdi. Siyah boyalı el üzerinde "5" yazıyordu. Rommy'nin başı dönmeye başla-

dı. Gördükleri ve ceset kokusu nedeniyle midesi bulanmıştı. Tam düşmek üzereyken Hakan onu yakaladı, "Gel biraz hava alalım," dedi. Dışarı çıktılar.

"Lanet olsun!" dedi Rommy. Kendine kızmıştı.

"Olur böyle şeyler, içerisi çok havasızdı."

"Ceset hakkında ne düşünüyorsun? Türk'e benziyor, FETÖ üyesi olabilir mi?"

"Değilse şaşarım," dedi Hakan. Devriye polislerine dönerek, "Ev sahibi nerede?" diye sordu.

"Yukarı çıktı, başkomiserim. Apartmandaki dört daire de onunmuş, kendisi de 4 numarada oturuyor."

"Tamam, biz yukarı çıkıyoruz. Siz burada kalıp olay yeri ekibini bekleyin."

Sonra telefonunu çıkarıp Fevzi Konur'u aradı. "Olay bizim, patron. Bizimkilerin gelmesi gerekiyor."

Karşıdan okkalı bir küfür geldi. "Tamam, hemen çocukları gönderiyorum."

Hakan ile Rommy merdivenlere yöneldi, 4 numaralı dairenin önüne geldiklerinde beyaz sakallı, orta boylu, ellili yaşlarda bir adam kapıda belirdi.

"Ben de sizi bekliyordum amirim, buyurun. Adım Adnan, Adnan Başer."

"Garajın boş olduğunu sizden başka kim biliyordu Adnan Bey?"

"Bütün kiracılar, gördüğünüz gibi müteahhit garajın girişini dar yapmış. O yüzden kimse arabasını oraya koymaz. Depo gibi kullanıyoruz."

"Garajın kapısı kilitli değil miydi?"

"Hayır, içeride gördüğünüz gibi çalınacak pek bir şey yok. Komiserim, bagajda ne bulduğunuzu söylemediniz, yoksa korktuğum şey mi?"

Hakan bir an tereddüt etti, sonra saklamanın gereksiz olduğuna karar verdi. "Evet, bagajda bir ceset var."

"Tanrım, olamaz! Niye burası?" dedikten sonra başını ellerinin arasına koydu.

"Üzerinde kimlik yoktu, korkarım teşhis için bakmanızı isteyeceğiz."

Adnan Başer iyice fenalaştı. "Olamaz, olamaz!" diye söylenmeye başladı.

Hakan'ın sinirlendiğini fark eden Rommy araya girerek, "Diğer üç daireniz de dolu mu?" diye sordu.

"İkisi dolu, yıllardır kiracılarım. İyi insanlar, aile gibi olduk artık. Diğer daire iki haftadır boş."

"Peki, eski kiracı, o kimdi?"

"Avukat bir hanım, tayini İzmir'e çıkmış. Gitmek zorundayım dedi. Adı Hale Boyacı." Ardından Adnan bir anda donakaldı. "Yoksa, bagajdaki o mu?"

"Penisi yoksa o değil," dedi Hakan. Adnan şaşkınlıkla Hakan'a baktı.

"Dairenin anahtarlarını getirebilir misiniz" dedi Rommy.

"Tabii tabii, hemen getiriyorum." Adnan koşarak aşağı indi.

Hakan arkasından bakarak, "Sahtekâr herif," diye söylendi. Rommy tam bir şey diyecekken 3 numaralı daireden bir tıkırtı geldi. Sanki hafif bir şey yere düşmüştü. "Boş olması gerekmiyor muydu?" diye sordu Hakan'a dönerek.

İkisi de silahlarını çıkardı. Hakan, kapının önüne gelerek eliyle üç, iki, bir işareti yaptıktan sonra kapıya olanca gücüyle bir tekme attı. Kilidin olduğu bölüm kırıldı, önce Hakan evin giriş bölümüne adım attı. Sol tarafta oturma odası, onun arkasında yatak odası vardı. Sağ taraftaki koridor evin geri kalanına uzanıyordu. Rommy'e sağ tarafı işaret etti. O, mutfağı kontrol ederken Rommy de sağ taraftaki odaları kontrol edecekti. Mutfak temiz ve düzenliydi, lavaboda tabak bile yoktu. Mutfaktan yemek odasına kemerli bir giriş vardı. Hakan hızlıca dönünce Rommy belirdi. İkisi de baş-

larını salladılar, evde kimse yok gibi görünüyordu. Anlaşılan kırık kapı başlarına bela olacaktı.

"Ben garaja dönüyorum," dedi Rommy.

"Tamam," diyen Hakan'ın canı sıkılmıştı. Salona döndü. Pencereden dışarı baktı, bembeyaz örtü göle doğru uzanıyordu. Balkona çıkıp bir sigara içmeye karar verdi, sigarayı dudağına koydu, çakmağın olduğu cebini aradı. O sırada sağ omzunda hafif bir ıslaklık hissetti. Küçük bir kar parçası omzuna düşmüştü. O an anladı ama geç kalmıştı. Yukarıdan inen tekme, başına doğru geliyordu. Son anda çekildi ama tekmenin omzuna gelmesine engel olamadı. Geriye doğru savruldu, sırtını balkonun demirlerine çarptı. Balkonun geniş olmasından yararlanarak sola doğru yuvarlandı, böylece ikinci tekmeden kurtuldu. Bir an önce ayağa kalkamazsa işi bitecekti.

"Hareket edersen beynini dağıtırım." Rommy elinde Glock ile adamın arkasında belirmişti. Adam ellerini kaldırdı, başını hafifçe sola çevirdi. Buz mavisi gözleriyle Rommy'e baktı.

"Yavaşça geri geri gel." Adam başıyla onayladı, elleri havada bir ayağını geri attı ancak aniden sıçradı. Balkondan yere atlarken Rommy silahını ateşledi ama isabet ettiremedi. Hızla balkon demirine koştu, pislik herif kar sayesinde yere bir yerini kırmadan düşmüştü. Bacağın yanına nişan aldı, patlama sesiyle karlar uçuştu. "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı. Adam yavaşça başını kaldırdı, sırıttı ve koşmaya başladı. Rommy dikkatlice nişan aldı fakat birden eli Hakan'ın darbesiyle kasıldı.

"Dur Rommy, o herif bize canlı lazım. Aradığımız Rus o, destek iste."

"Sen ne halt ediyorsun?" Sözleri boşlukta kaldı. Hakan çoktan balkondan atlamıştı.

Rommy, "Lanet olsun!" diye bağırarak hemen telefonu tuşladı. "Barış çabuk olun! Zanlı göle doğru kaçıyor, Hakan da peşinde."

"Yoldayız, geliyoruz."

Nikolay var gücüyle koşuyordu. Botlarının içi karla dolmuştu. Hakan denen polis başına dert olmuştu. *Keşke onu, Oran koruluğunda öldürseydim*, diye düşündü ama adamın tarzından hoşlanmıştı, abisine çok benziyordu. Bir hata yapmıştı ve şimdi peşindeydi. Hakan, uzakta koşan Nikolay'ı gördü. Karda hızlı hareket ediyor ve mesafeyi açıyor, göle doğru koşuyordu. Orada ne halt edecekti? Belki de onu bekleyen bir bot vardı. Daha hızlı koşmaya başladı, birden ayağı taşa takıldı ve düştü. Kalkmaya çalıştı ama başaramadı, bileğini burkmuştu. "Allah kahretsin!" dedi. Bileği şişmemeliydi. Hemen oturdu ve botunun üst kısmını hızla karla doldurdu. Belki bileği şişmeyecekti ama ayağının donacağı kesindi.

Nikolay durup havayı dinledi, artık ayak seslerini duymuyordu. İniltili nefesi dışında çevrenin sessizliğini bozan bir şey yoktu. Uzun süredir antrenman yapmadığından formunu kaybettiği için kendine küfretti. Birkaç dakika dinlenmezse ciğerleri iflas edecekti. İleride birkaç ağaç görünüyordu. Ağaçların arasına girip sırtını dayadı. Kısa süre önce olanları düşündü. Gunter ve Boris'i kolayca haklamıştı ama burada salak gibi tuzağa düşmüştü. Her kimse onu buraya çekmişti. Biraz nefeslendikten sonra ayağa kalktı, komando bıçağını kontrol etti, yerinde duruyordu. Sessizliği dinledi, ardından tekrar koşmaya başladı.

Hakan'ın bacakları dizlerine kadar uyuşmuş, giysileri göbeğine kadar sırılsıklam olmuştu. Bileğindeki acı azalmıştı ama koşarken zorlanıyordu. Pes etmeye niyeti yoktu. Koşarken düşünüyor ve kafasındaki bulmacayı tamamlamaya çalışıyordu. Bagajdaki adam öleli neredeyse bir hafta olmuştu. Öyleyse peşindeki Rus, bu adamı öldürmüş olamazdı. Peki, Rus şu anda burada ne yapıyordu? Taşlar yerine oturmuyordu. Zaten ilk cinayetten beri bu işte bir gariplik vardı.

Nikolay, göle yaklaşmıştı, soğuktan ayakları uyuşmuştu. Göle doğru uzanan taş patikayı gördü. Botu bıraktığı yere 300-400 metre kalmış olmalıydı. Koşarak taş patikaya girdi, birden ayakları kaydı. Uyuşan ayakları, taşları hissetmemişti. Kaymasına rağmen öne doğru düştü, kafasında şiddetli bir acı hissetti. Dünya sanki çevresinde dönüyordu. Yüzünde ve gözlerinde ılık bir sıvı hissetti, başı yarılmıştı. Akan kan gözlerinin çevresine dolunca görüşü bulandı. Lanet bot ne taraftaydı? Güçlükle ayağa kalktı, sersemlemişti. Yüzündeki kanı sildi. Gözlerini kısıp gölün kıyısını taradı, bot sağ tarafta olmalıydı. Uzaklardan bir çıtırtı duydu, tekrar koşmaya başladı. Kan alnından akmaya devam ediyor, görüşünü bozuyordu. Sonunda metal çubuğu gördü, botun ipini ona bağlamıştı. İşte bot da oradaydı. Bota binip gölün karşı kıyısındaki arabasına ulaşacaktı. Derin bir nefes aldı, ipi çözmeye başladı ancak çok sıkı bağlamıştı. Tek çare ipi kesmekti, cebinden komando bıçağını çıkardı.

"Bıçağı bırak dostum." Hakan, Glock'u Nikolay'ın göğsüne doğrultmuştu.

Nikolay ayağa kalktı ama bıçağı bırakmadı.

"Sana bıçağı bırak dedim."

Nikolay bozuk bir İngilizceyle, "İstesem seni öldürürdüm başkomiser, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum ama bu, işimi yapmama engel değil."

"İşin mi? O alçak herifleri öldürerek ben senin işini yaptım." Nikolay'ın gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ anlamadın mı? NATO sizin ajanlarınızı da öldürdü."

"Biliyorum, peki sen niye öldürüyorsun yoldaş?"

"İntikam için. Onlar abimi öldürdü."

Hakan şaşırmıştı. "Abini mi?"

Bir anlık duraksama Nikolay'a yetmişti. Komando bıçağını Hakan'a doğru fırlattı. Bıçak havada süzülürken Hakan hızla

eğildi ve bıçaktan kurtuldu. Nikolay yerde kayarak Hakan'ın bileğine vurdu ve Hakan'ı düşürdü. Hakan, üstüne atlayan hasmına doğru dizlerini büktü ve ayaklarıyla hızlı bir tekme attı. Nikolay, ciğerlerinin boşaldığını hissetti, ardından bir yumruk çenesinde patladı. Sersemleyen Nikolay, boşluğa doğru bir yumruk savurdu. Hakan, başını ve vücudunu sola kaydırdı, ardından son darbeyi indirdi.

"Bu kadar patırtı yeter! Kimsin sen?"

"Nikolay Volkov."

"Niye buradasın Nikolay?"

"Söylediğim gibi, abimin intikamını almak için."

"Abin Ankara'daki patlamada ölmüştü değil mi? 4 Ekim 2012, Turkuaz Oteli'ndeki patlamada."

"Bakıyorum, dersine çalışmışsın."

"Abini öldürenler Gunter ve Boris'ti değil mi? Bunca yıldan sonra onları nasıl buldun?"

Nikolay sustu.

"Ajanlık oynamayı bırakalım artık Nikolay. İkimiz de yeterince pisliğe battık."

Nikolay sırıttı. "Peki, öyle olsun başkomiser. 29 Ekim'de FSB'ye şifreli bir mesaj geldi. Çözene kadar çok uğraştık. Sonunda bizim için çalışan hackerler yapay zekânın yardımıyla şifreyi çözdü. Bunlar gezegen koordinatlarıydı."

"Gezegen mi?"

"Tam olarak Mars ve Venüs'ün arasındaki uzaklığı gösteren yörünge koordinatları. Üç ayrı koordinattı. Koordinatların hangi günlere ait olduğunu bulunca karşımıza üç tane tarih çıktı. Biri 4 Ekim 2012'ydi."

"Bu tarih iki FSB ajanıyla üst düzey iki MİT görevlisinin Turkuaz Otel'de buluştuğu ve patlamada öldüğü tarih..."

"Evet, FSB ajanlarından biri abimdi. Mühendislerinizin ölümüyle ilgili size bilgi verecekti ama sizinkilerle birlikte patlamada öldü. Sonra sizinkiler dosyayı kapattı."

"Evet, biliyorum. FETÖ o zamanlar çok güçlüydü, hükümet ve genelkurmay dahil üst düzeylere sızmıştı. Anlamadığım, bana İgor Dyatlov ismini niye verdin? Bir şekilde HAARP dosyasına ulaşacağımı biliyordun değil mi? Peki, bunun için FSB'den onay aldın mı?"

"FSB'nin canı cehenneme! Abimi koruyamadılar. KGB de 1959'da kendi evlatlarını öldürdü." Nikolay bir an sustu.

"Her teşkilat gerekirse kendi insanını öldürmekten çekinmez Nikolay. Biz, siz, CIA, MOSSAD, MI6 gibi gizli servisler için insanların önemi yoktur. Tabii para babaları ya da üst düzey hükümet görevlileri olmadıkça."

"Öyle ama bunun bokunu çıkartmamalılar."

"Sonra Ankara'ya geldin. Abini öldürenlerin Boris ve Gunter olduğunu saptadın. Peki, onları Alman ajanlar arasında nasıl buldun? Çünkü o tarihte birçok Alman ajanı Ankara'da cirit atıyordu."

"Dostum, sana üç koordinattan bahsetmiştim. Diğer iki koordinatı zamana çevirince Gunter ve Boris'in doğum tarihleri olduğunu anladık. Anlamıyor musun, kripto şifreler Ankara'dan gönderildi. Katil çok zeki biri ve sizin adamınız."

Hakan sakince, "Biliyorum," dedi.

"Biliyorsan niye kim olduğunu bulmuyorsun be adam?"

"Zeki olduğunu sen söyledin, Nikolay ama senin yardımınla çözeceğim."

"Nasıl?"

"Birincisi, iş adamı Ahmet Kayacı öldürüldüğünde çatıda iki ayak izi vardı. Biri 39-40 numara, diğeri 45-46 numaralı ayakkabı izleriyle uyumlu. Ayaklarına bakacak olursak 46 ya da 47 numara giyiyorsun. Oradaki sen miydin?"

"Ben oraya hiç gitmedim başkomiser, bence bunu sen de biliyorsun."

"İkincisi, bugün niye bir haftalık cesedin olduğu bu lanet yerdesin?"

"Çünkü sabah FSB'ye buranın koordinatlarını gösteren şifreli bir mesaj geldi."

"Sen de sazan gibi atladın. Seri katilimiz seni burada bulacağımızı, senin de teslim olmayacağını biliyordu. Sonsuza dek seni susturacaktı."

"Evet, sizin katil beni oyuna getirdi."

"Maalesef öyle oldu. Şimdi ellerini kaldır ve arkanı dön. Seni kelepçeleyeceğim."

"Bu olmayacak başkomiser, ben gidiyorum. İstersen beni arkamdan vurabilirsin. Sana bilmek istediklerini söyledim."

Nikolay yavaşça bir ayağını bota attı.

"Dur, Nikolay! Bu bir oyun değil!"

Fakat Nikolay durmadı. Ardından patlayan Glock'un sesi gölün sularında yankılandı.

***

"Adamın kaçmasına izin verdin değil mi?"

Hakan kollarını iki yana açtı. "Ne yapsaydım, sırtından mı vursaydım patron?"

"Ayağından vurabilirdin."

"Mesafe uzaktı ve..."

"Tamam, kes palavracı! Seni tanıyorum. Rus'un mücadelesine sempati duydun, o yüzden herifi bıraktın değil mi?"

Hakan cevap vermedi.

"Bunu seninle sonra konuşacağız. Şimdi izninle yukarıdakilere bir sürü palavra anlatmak zorundayım. Gidebilirsin."

Hakan odadan çıktı, o sırada Rommy, Nusret'le konuşuyordu, yanlarına gitti.

"İyi misin Rommy?"

"Ben iyiyim de niye her zamanki gibi tek başına hareket ettin? Bu adam geçen gün az daha seni öldürüyordu. Barış'ın söylediklerine artık inanıyorum."

"Neymiş Barış'ın söyledikleri?"

Rommy sinirlenmişti ama bunu Hakan'ın yüzüne söyleye-

mezdi. "Her zamanki halin işte! Her şeyi tek başına halletme arzun."

"Başka çarem yoktu, Rommy. Adam elimizden kaçacaktı."

"Kaçmadı mı zaten?"

"Doğru, kaçtı ama kaçmadan önce epey ilginç şeyler söyledi." Hakan öğrendiklerini Nusret ve Rommy'e anlattı.

"ARES projesi, gezegen koordinatları, ekibe bir de astrofizikçi alalım en iyisi!"

Hakan cevap vermek istemedi. Nusret araya girerek, "Rommy haklı, Hakan. Hayatını sürekli tehlikeye atamazsın."

"Sen de başlama, komutan. Berna ve Bora'yla konuşmaya gidiyorum."

Hakan yanlarına gittiğinde Berna ve Bora yoğun bir şekilde çalışıyordu. "Merhaba çocuklar, nasıl gidiyor?"

"Biz de sana gelecektik, şef. Sanırım Hummel şifresini çözdük. Daha doğrusu Bora çözdü." Berna gururla gülümsüyordu.

"Anlat bakalım, Bora."

"Aslında karmaşık bir şey değil, şef. Çözüm yanı başımızda duruyordu. Benim çokbilmişliğim yüzünden çok karmaşık olan yola saptık."

"Saçmalama Bora, bu senin hatan değil. Bunu başta ben düşünmeliydim."

"Karşılıklı iltifatlarınız bittiyse soruma cevap alabilir miyim?"

Bora'nın yanakları kızardı. "Pardon şef, hemen açıklıyorum," dedi. "Hatırlarsanız Hummel-Goebel'lerin üretim tarihlerine bağlı olarak arı gibi bazı semboller ve TMK sıra numarası yazılıyordu."

"Evet, gayet iyi hatırlıyorum."

"1939'a kadar çıkan ilk biblolar en fazla TMK 7'ye kadar sınırlanıyor. Dolayısıyla TMK 1 olanlar en değerlisi oluyor."

"Bunu konuşmuştuk. Bibloların değerinin bizim için önemi yok."

"Evet, yok. Bu, koleksiyoncuların sorunu. Bizi ilgilendirenler altındaki semboller ve TMK numarası. Toplantıda Berna'nın anlattığı gibi yabanarısı sembolü, figürlerin tabanında ilk yıllarda kullanılmış. Sonra kaldırılmış, bir süre sonra yine kullanılmış. Örneğin TMK 5'in altında olan yabanarısı sembolü gibi."

"Nereye varmaya çalışıyoruz?"

"Sizin nanoçip bulduğunuz biblo buna uymuyor. O bibloda TMK 3 ve yanında arı sembolü vardı ama fabrikanın ürettiği TMK 3'lerin hiçbirinin yanına arı sembolü konulmamış. Yani TMK 3 ve arı sembolü olanlar fabrikada üretilmemiş."

"Şimdi anlıyorum. Örgüt, nanoçip olan bibloları bu şekilde birbirinden ayırıyordu."

"Kesinlikle. Siz o nanoçipi bulmasaydınız bunu anlayamayacaktık."

"Bu durumda bu biblolar Boris Zimmer tarafından Türk-Alman Dostluk Derneği aracılığıyla ülkeye sokuluyordu. Aralarında nanoçip olanları seçiyorlar ve radyo frekans konusunda eğitimli ajanlara teslim ediyorlardı."

"Kesinlikle şef, yalnız bir şey var. Bulduğunuz nanoçipi ben de inceledim. İçlerindeki güçlendirici, elektromanyetik sinyalleri ölen mühendislere ulaştıracak kadar güçlü değil. Sinyallerin mühendislere ulaşması için ajanların ya onlara çok yakın bir yerde olması gerekir ya da..."

"Ya da Cüneyt Hoca'nın dediği gibi, mühendislerin beynine bir nanoçip yerleştirilmiş olması gerekir."

"Cüneyt Hoca bunu nasıl bilebildi?" diye sordu Bora.

"Hiçbir fikrim yok ama bunu ona soracağım."

Üçü de öylece birbirlerine baktılar.

***

4 Aralık 2029

Aniden başlayan rüzgâr, sokakları uçuşan kâğıt ve plastik parçalarına boğmuştu. Ardından gökyüzünü kaplayan kara bulutlar Cinnah sokaklarını ürkütücü gri karanlığa hapsetti. Hakan yüzünü yalayıp geçen soğuk rüzgârdan korunmak için paltosunun yakasını kaldırdı. Nusret ile birlikte Osman Tanrıverdi'nin toplantı yapacağı apartmanı gözlüyorlardı. Bilgi, Nusret'in muhbirlerinden gelmişti.

"Gel, arabaya girelim komutan, hava çok soğuk." Birlikte arabaya döndüler. Hakan motoru çalıştırdı ve klimayı açtı.

"Egzozun dumanı umarım çok dikkat çekmez, Hakan."

"Motoru çalıştırmazsam ikimiz de kardan adam olacağız, komutan. Tanrıverdi'nin toplantı yapacağı bilgisinin doğru olduğuna emin misin?"

"Rüstem pek yanılmaz, emindi."

"FETÖ artıklarının toplantısından ne öğreneceğiz ki?"

"Belli olmaz, Tanrıverdi sana taktığına göre bizim vakayla ilgili bir şeyler biliyor olmalı. Şu dürbünü verir misin?"

Hakan dürbünü uzattı.

"Bak, iki herif apartmana giriyor. Al dürbünü de bak."

Hakan dürbünü aldı.

"Bak sen, kimler gelmiş! Han kardeşler."

"O iki herif, Tanrıverdi'nin demirbaşı olmuş. Boğazlarına kadar pisliğe battılar. O alçakları İbrahim'in ölümü sebebiyle sorgulamamız gerek."

"Evet, bunu yapmalıyız. Yukarı çıktılar, odaları kontrol ediyorlar."

Ardından iki araba apartmanın önüne yanaştı. Öndeki arabadan Osman Tanrıverdi ve koruması, arkadakinden ise orta yaşlı, kilolu, takım elbiseli üç adam indi. Ardından araba hareket etti ama Tanrıverdi'nin makam arabasındaki şoför kaldı.

"Kim bu kodaman herifler, komutan? Tanıdığın var mı?"

"Sadece ortadaki şişko, Başkomiser Feyzullah Kunduracı. Diğer ikisini bilmiyorum."

"Hepsi yukarı çıkıyor. Daireye girdiler."

"Başka kimse gelmeyecek sanırım."

"Hayır, bak! Zayıf biri daha girdi. Kafasında bere var."

"Bu kim acaba? Erketeye yatıp çevreyi kontrol edecek olan adam mı?"

"Muhtemelen giriş çıkışları kontrol etmek için gelmiştir. Apartmanın dış kapısının arkasında bekleyecektir, biz yukarıya odaklanalım. Teleskopik dinleyicinin sesini açsana, ne konuşuyorlar duyalım."

"Hoş geldiniz, beyler. Durum giderek kötüleşiyor, bir şeyler yapmamız gerek."

"Konuşan Tanrıverdi," dedi Hakan.

"Şşt! Duyamıyorum," dedi Nusret.

"Sizin de bildiğiniz gibi Ulusal Güvenlik Birimi işin üstüne fazla gidiyor. Hakan denen köpek de iyice peşimize takıldı."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bir an önce... Hey! Ne oluyor orada? Durdurun şunu!" Tanrıverdi sözünü tamamlayamadan birkaç patlama sesi geldi.

"Sıçayım! Bunlar silah sesleri komutan! Fırla, içeri giriyoruz."

İkili araçtan fırladı. Araçla bina arasından yaklaşık 150 metre vardı. Tam kapıya yaklaşmışlarken bereli adam koşarak çıktı. Tanrıverdi'nin şoförünü anında başından vurdu ve koşmaya başladı.

"Sen daireye koş, komutan! Ben adamın peşinden gidiyorum."

Nusret bir şey diyemeden Hakan çoktan bereli adamın peşine takılmıştı. Hakan'ın hedefi orta boylu, zayıf sayılabilecek biriydi ama çok hızlı koşuyordu. Hakan, *lanet sigarayı bırakmalıydım*, diye hayıflandı. Adam arayı açıyordu. Tunalı

ve Esad caddelerinin köşesinden dönüp sağa doğru koşmaya başladı. Hakan, Esad Caddesi'ne girdiğinde ortadan kaybolmuştu. Sokak lambalarının cılız ışığı da takibi zorlaştırıyordu. Cep telefonundan Barış'ı arayıp destek istedi. Heyecanlanan Barış'a, Nusret'in ve kendisinin konumunu bildirdi. Gözleriyle çevreyi tararken 25 metre ötede bir hareketlilik fark etti, kendini yere attı. O anda kurşunlar arkasındaki vitrinin camında patladı. Uçuşan cam parçaları bir jilet gibi yüzünü kesti. Tekrar eden patlama sesinin ardından sol bacağında acı hissetti. Koyu kırmızı kan, yağmur sularına karıştı. Kurşun, uyluk kasını delip geçmiş olmalıydı. Kendini karlı asfalta yapıştırdı. Başının üstünden vızıldayarak geçen kurşunlar, arkasındaki duvardan parçalar kopardı. Gözleri toza bulandı, görüşü bulanıklaştı. Adamın yerini göremiyordu. Korunaklı bir yer bulabilmek için çevreye bakındı. Yaklaşık 4-5 metre ötede park edilmiş bir SUV gördü ancak yaralı bir bacakla 5 metre uzun bir mesafe sayılırdı. Tek şansı hedefe körleme ateş edip yuvarlanarak SUV'a ulaşmaktı. Glock 17'sini çıkardı. 12 mermi kalmıştı. Kendine koruma ateşi açmak için yeterliydi ama yedek şarjörü arabadaydı. Art arda gelen iki gümleme sesiyle karla karışık sular yüzüne sıçradı, okkalı bir küfür etti. Düşünceler beyninden şimşek hızıyla geçiyordu. Aniden sola döndü, Glock'u sol eline alarak iki el ateş etti. Birkaç saniye bekledikten sonra iki el daha ateş etti. Anlaşılan hedef bir an tereddüt etmişti. Bu çok kısa duraksama Hakan'ı harekete geçirdi. Yaralı bacağına rağmen hızlıca SUV'a doğru yuvarlandı. Aracın yanına vardığında kurşunlar SUV'un yan camlarını paramparça etti. Hakan içinden 20 saniye saydıktan sonra hedefin bulunduğunu tahmin ettiği noktaya doğru iki el daha ateş etti. Cevap arabanın camlarını iyice parçalayan başka bir gümbürtüyle geldi. Vücudunu küçültüp fetus pozisyonu alarak arka tekerin yanına gizlenmeye çalıştı. Dört kurşunu kalmıştı.

Birden çığlık atarcasına ses çıkaran lastik seslerine karışan siren sesleri duyuldu. Köpek, polis arabasını hedef ile SUV'un arasına soktu. Yanındaki Rommy de hedefin bulunduğu alana doğru ateş etmeye başladı. Köpek hızla arabadan atladı.

"İyi misin şef?" diye bağırarak sordu.

"İyiyim, sadece sıyrık. Nusret'e destek gönderdin mi?"

"Evet, şef! Şu anda orada olmalılar."

Hakan derin bir nefes aldı. "Hay sikeyim! Katili avcumuzdan kaçırdık."

Nusret, merdivenlerden hızlı adımlarla çıktı. Kata çıktığında Glock'u hızlı hareketlerle bir sağa bir sola tutuyordu. Dairenin kapısı ardına kadar açıktı. Sırtını duvara dayayarak yavaşça içeri girdi. İlk gördüğü, yerde yatan Han kardeşler oldu. Biri göğsünden, diğeri kafasından vurulmuştu. Nabızlarını kontrol etti, ikisi de ölmüştü. Hemen ötede Osman'ın koruması midesinden vurulmuş halde inliyordu. Etrafı kollayarak odaları kontrol etti. Büyük odanın kapısı, sıçrayan kanlarla kırmızı renkle boyanmıştı. Odaya girdi, ikinci arabadan inen üç kişi farklı yerlerde yatıyordu. Nusret'in tanıdığı Başkomiser Feyzullah alnındaki delikle oturduğu koltukta kalakalmıştı. Diğer ikisi koltukların arkasına saklanmaya çalışmış ama başaramamıştı. Osman Tanrıverdi'nin başı çalışma masasına düşmüştü. Masa ve üstündeki banker lambasına kanlar sıçramış, odadaki katliama grotesk bir sanat havası vermişti. Nusret, Tanrıverdi'nin nabzını kontrol etmek için boynuna dokunduğunda adam inledi. Nusret hemen başını kaldırdı, diğer eliyle boynunu destekledi.

"Dayanın, ambulans geliyor."

Tanrıverdi'nin gözleri açıldı. Hırıltıyla karışık bir şeyler söyledi. Göğsünden vurulmuştu, ağzından kan geliyordu. Tekrar konuşmaya çalıştı.

"O değil... Düşündüğünüz gibi değil..."

"Kim o değil? Anlamıyorum." Ancak Nusret, sorusuna cevap alamadı. Tanrıverdi'nin sesi kesildi, gözbebekleri kaydı. Artık gözleri boşluğa bakıyordu.

"Kahretsin! Kahretsin! Birkaç saniye dayansaydın be adam!" diyerek Tanrıverdi'nin yakasından tutarak sarstı.

Öfke ve hiçlik duygusu arasında gidip geliyordu. İçinde bulunduğu dehşet ortamı, güneydoğudaki savaş anılarını geri getirmişti. Başını ellerinin arasına aldı. Geçmişin korkunç anılarını gözünün önünden silip atmaya çalıştı. Odadan çıkıp girişe yöneldi. Cep telefonunu çıkarıp merkezi aradı. O anda patlayan silah sesiyle kolunda büyük bir acı duydu.

"Seni alçak!" Ağır yaralı koruma kendine gelmişti.

Nusret, "Sakin ol! Ben polisim, silahını yere bırak!" diye bağırdı.

Yaralı koruma şaşkın gözlerle birkaç saniye baktı, ardından silahı tutan eli gevşedi, kafası yere düştü, son nefesini vermişti. Nusret okkalı bir küfür savurdu. Dikkatsizliği yüzünden vurulmuştu. Sol koluna giren kurşun muhtemelen kemiği de kırmıştı.

O sırada polis ekipleri içeri daldı.

***

Nusret hariç herkes ofiste toplanmıştı. Nusret'in koluna giren kurşun humerus kemiğini parçalamış, bu nedenle ameliyata alınmıştı. Durumu iyiydi, bir süre hastanede yatacaktı. Hakan ise çatışmayı hafif atlatmıştı. Kurşun bacağını sıyırıp geçmişti. Bacağındaki dikişlere rağmen ofise gelmişti. Hakan, Bora'ya sordu.

"Başkomiser Feyzullah ile gelen diğer ikisinin kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Evet, Hâkim Süleyman Topçu ve Cumhuriyet Savcısı Selçuk Yaman. İkisi hakkında da FETÖ ile bağlantıları olduğu gerekçesiyle dava açılmış ama ikisi de suçsuz bulunmuş, dosya kapatılmış."

"Balistik incelemeyi hızlandırmalarını isteyebilir misin? Beklemeye tahammülümüz kalmadı artık. Ceset sayısı hızla artıyor."

"Balistik incelemeyi beklemeye gerek kalmayacak gibi, şef."

"Neden Barış?"

"Dairede fazladan bir silah bulduk. Sadece korumaların ve Tanrıverdi'nin üstünde silah varmış."

"Peki, diğer üçüne ait olamaz mı?"

"Hayır, kamera görüntülerinde silah görünmüyor, silahlı gelmemişler. Zaten katile ait olduğuna inandığımız silah girişte yerdeydi. Tahmin edeceğiniz gibi Beretta. Muhtemelen katil iki silahla birden ateş etmiş."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Hakan. "Güvenlik kameralarından başka bir şey çıktı mı?"

"İçeri girerken ve dışarı çıkarken görüntüleri var ama yüzü görünmüyor. Bere ve kaşkol yüzünü örtüyor."

Rommy görüntülere baktı. "Orta hatta kısa boylu biri. Tabii bir erkek için."

"Ne demek istiyorsun dedi?" diye sordu Barış merakla.

"Hep erkek olduğunu düşündük. Kadın olacağı aklımıza gelmedi. Sen şaşırmış görünmüyorsun. Kadın olduğunu düşünüyordun değil mi?" diye sorarken Hakan'a baktı.

"Aslında epeydir düşünüyorum."

Rommy hariç odadaki herkes şaşkınlıkla Hakan'a baktı.

"İlk olarak Selim'in otopsisinde şüphelendim. O günden beri de şüphelerim arttı."

Hakan ekibe Doktor Cüneyt ile Selim'in otopsisi sırasında konuştuklarından bahsetti ve niye meşe yaprağı bulgusunu sakladığını anlattı.

"Ayrıca katilin bir yardımcısı olduğunu düşünüyorum, Rommy'nin sayesinde."

"Nasıl?" dedi Rommy şaşkınlıkla.

"Ahmet Kayacı cinayetinde çatıda iki ayak izi bulmuştun.

Biri 40, biri de yaklaşık 45-46 numaralı ayak izleriydi. Sarmaşıklara çıkabilmek için hafif olmak gerektiğinden katil, 40 numara ayakkabı giyen olmalıydı. Sonra 45-46 numara giyen yardımcısına kapıyı açtı. Aynı iriyarı adam, Gunter'in evinde bana saldırdı. Orada bana saldıranın önce Nikolay olduğunu sanmıştım ama o değildi. Katilin yardımcısıydı. Tanrıverdi'nin toplantısına son giren kişinin başlangıçta erkek olduğunu sanmıştım ama yanılmışım."

"Katilin niye şüphe çekmeden evlere girdiği ve kurbanlarında neden tehdit algısı oluşturmadığı şimdi anlaşıldı. Çünkü katil kadındı ve üstelik bu kadın, polis kıyafeti giyiyordu." diye konuştu Rommy.

"Emin misin?" diye sordu Köpek. "Bunlar bana sadece varsayım gibi görünüyor."

"Korkarım, o emin olmasa bile ben eminim," dedi Hakan.

"Niye bize kuşkularından bahsetmedin şef? Teşkilattan biri olsa bile bizden bilgi sızmazdı. Niye bize güvenmedin?"

Hakan derin bir nefes aldı, gözleri üzüntüyle bulutlandı.

"Güvenemezdim çünkü teşkilattaki kimse, dedemin sevdiği ressamın Botticelli olduğunu bilemezdi. Bu odadakiler hariç."

Odaya çöken sessizlik o kadar derindi ki pencerelere çarpan seyrek kar tanelerinin sesi bile duyulabiliyordu.

"İçimizden biri, sen ve deden hakkında birileriyle öylesine konuşmuş olamaz mı şef?" dedi Barış. "Bunu düşündün mü?"

"Başlangıçta hayır, düşünmedim ama şimdi düşünüyorum. Aksi takdirde.."

"Beni tutuklardın." Konuşan Berna'ydı. Gözlerinde hayal kırıklığı ve üzüntü vardı.

"Hayır, lütfen, beni yanlış anladın Berna."

"Yanlış anlamadığımı ikimiz de biliyoruz, şef. Bu arada merak ediyorsanız 38-39 numara giyiyorum. Tabii bu, 40 numara giymeme engel değil."

Hakan bir şeyler söylemek istedi ama konuşamadı. Berna sinirli bir şekilde odayı terk etti. Köpek, Hakan'a baktı.

"Sakın bir şey deme, Barış."

"Tamam şef, olan oldu zaten."

Rommy bir şey diyecekken Bora yanlarında belirdi. Herkesin yüzünden düşen bin parçaydı.

"Ne oldu, kötü bir şey mi oldu?" diye sordu Bora.

Hakan kendini toparladı. "Yok bir şey, Bora. Ne vardı?"

"Bagajdaki ceset. Kimliğini tespit ettik. Mesut Kaynar, eski polis, FETÖ'den atılmış."

"Hiç şaşırmadım," dedi Köpek. "Hangi taşı kaldırsan altından bu boklar çıkıyor."

"Sağ ol Bora," dedi Hakan. Ardından paltosunu alıp dışarı çıktı. Sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

5 Aralık 2029

Hakan yola çıktığında gece saat üç olmuştu. Eski Land Rover yer yer buzlanmış karanlık yolda kar tanelerini püskürterek gidiyordu. Farların ışığındaki kar taneleri bir o yana bir bu yana uçuşuyordu. Hakan gergin hissediyordu. İbrahim'in ölmeden önce telefonuna gönderdiği mesajın ikinci bölümünü Nusret'e bile söylememişti.

Albay Cenk Tok patlamada ölmedi.

Günlerdir kafasında bu mesaj yankılanıyordu. Cenk Tok nerede saklanıyordu? Elindeki tek ipucu, İbrahim'in çekmecelerini karıştırırken bulduğu bir fotoğraftı. Fotoğrafta İbrahim ve yanındaki üç kişi, karlı bir dağ evinin önünde görünüyordu. Adamların yüzü kar kıyafetleri nedeniyle seçilemiyordu. Hakan için hiçbir şey ifade etmeyen bu fotoğraf, Fevzi Konur'un, "İbrahim çift taraflı ajandı, bize bilgi veriyordu," sözünden sonra anlam kazanmıştı. Albay Cenk Tok bu evde yaşıyor olabilirdi. Saklanacaksan düşmana en yakın yerde saklan.

Hakan düşüncelere dalmışken Elmadağ'ın zayıf ışıkları göründü. Burası, Ankara'ya gelenlerin kayak yaptığı mütevazı bir kasabaydı. Gerçi son zamanlarda nüfusu çok artmıştı. Kasabaya yaklaştıkça yerdeki buzlanma azalmıştı. Hakan cipi kenara çekti, bagajını açtı. Albayın evini bulmasını umduğu elektronik ev köpeğini dışarı çıkardı. Üzerinde gece görüşü kamera bulunan dron havalandı. "Umarım bu soğukta akün donmaz çelik kuş," dedi. Kumandayı eline aldı. Bir sigara yaktı ve dronun kamerasını izlemeye başladı.

***

Nusret'i ağrıdan uyku tutmamıştı. Saate baktı, gece 03.30 olmuştu. Tam vakanın sonuna yaklaşmışken salak gibi vurulmuştu. Hakan aklına geldi, *bu saatlerde gene kitap okuyordur*, diye düşündü. Biraz sohbet iyi gelirdi, aradı, çalıyordu ama açan olmadı. İnşallah gene bir şeyler karıştırmıyordur, diye düşündü. O an kapının hafifçe aralandığını fark etti.

"Kim var orada?"

***

Hakan saatine baktı, yarım saat geçmişti ama hâlâ fotoğraftaki eve benzer bir yer görememişti. Dronun bataryası en fazla 35-40 dakika kadar dayanabilirdi. Gergin hissediyordu. Nusret de yanında yoktu. İbrahim'in mesajından ona bahsetmediği için pişmanlık duydu. Ekipte en güvendiği insana ve tek dostuna bunu yapmamalıydı. *Ben lanet bir paranoyağım*, diye düşündü.

Tam bir sigara daha yakacakken kameradaki evi tanıdı. Sigarayı attı, motoru çalıştırdı. 10 dakika kadar gittikten sonra sola kıvrılan dar yola girdi. Burada buzlanma fazlaydı. Birden önüne bir yabandomuzu çıktı. Direksiyonu çevirmesiyle Land Rover savruldu, arka tekerlekler kaydı, tam devrilmek üzereyken bir ağaca çarpıp durdu. Hemen aşağı indi, neyse ki ön tampon kaputu ve motoru korumuştu.

"Lanet domuz!"

Bir sigara yaktı ve ağaca yaslandı. Derin bir nefes çekti, sonra üflediği dumanın soğuk havada dağılmasını izledi. Nefesle karışık duman havada fazla asılı kalamadı, yavaşça yere indi. Tekrar arabaya bindi, bu sefer çok yavaş sürüyordu. Üç kilometre sonra aradığı ev karşısındaydı. Farları söndürerek 200 metre daha gitti. Sonra arabayı bir ağacın yanına park etti, dronu çağırdı ve bagaja koydu.

Eski ve geniş evin bakımsız kahverengi duvarları kar tabakasının arkasında saklanıyor gibiydi. Bacadan çıkan beyaz gri duman sisli, lacivert geceye karışıyordu. Bir pencereden sarı ışık sızıyordu. Evin ve bahçenin çevresi en az iki buçuk metrelik dikenli çitle çevriliydi. Hakan arabaya döndü. Yanında getirdiği kalın ipi aldı, çitin üstüne attı. İkişer kat çift eldiveni parmaklarına geçirdi. Glock 17'sini kontrol etti. Birime Glock alınmasını o istemişti. Hem geri tepmiyor hem de barut gazı enjektörü nedeniyle gece ateş edildiğinde namlusu parlamıyordu. İdeal bir tabancaydı. Küçük fenerini kontrol etti. Ardından çite tırmanmaya başladı. Ancak arkasında duyduğu hırıltıyı fark ettiğinde çok geç kalmıştı.

***

Nusret tekrar seslendi. "Kim var orada?"

Kapı yavaşça açıldı. İçeriye giren gölgenin elinde bir şey vardı. Nusret'in eli hızla silahına uzandı.

"Sakin ol Nusret Baba, benim."

Köpek elinde bir paket Marlboro ile sırıtarak kapıda belirdi. "Hastanede sigara yasak, biliyorsun. Canın çekmiştir diye düşündüm."

"Fısıldayarak konuşmayı bırak, zibidi. Ödümü koparttın."

"İyi misin? Ağrın var mı?"

"Evet var, uyuyamıyorum. Neyse ver bir tane bakalım. Hemşire gelmeden biraz tüttürelim."

Köpek pencereyi hafifçe araladı. "Hep bana söylüyorsun da senin de bir günün olaysız geçmiyor."

"Ne demezsin! Hakan'la takılınca bu, kaderin oluyor."

"Öyle, şefin belayı çekmekte üstüne yok."

"Biraz önce aradım, telefonu cevap vermiyor."

"Belki uyuyakalmıştır."

"Hakan mı? Hiç sanmıyorum."

"Canını sıkan bir şey mi var Nusret Baba?"

"Evet, içimde bir sıkıntı var. Bir sigara daha tüttürelim, sonra gidip evini kontrol ediver."

"Olur ama beni haşlarsa suç senin, ona göre."

"Tamam tamam, merak etme."

Birer sigara daha yaktılar.

***

Hakan hızla kendini yukarı çekti ama çok geç kalmıştı. İri kaslı çenenin dişleri bacağına girdiğinde acıyla bağırarak yere düştü. Yetişkin bir kangal kolay kolay avını bırakmazdı. Hakan elini ceketine sokup feneri çıkardı. Feneri köpeğin yüzüne tuttuğunda kendisine öfkeyle bakan bir çift göz gördü. Tam bir şey yapacakken görüşü bulandı. Kafasına inen darbeyle kendinden geçti.

Hakan, kendini duvarları bembeyaz bir resim galerisinde buldu. Duvarlarda birçok renkte tablo asılıydı. Natürmortlar, portreler, manzara resimleri, renk renk tablolar ama hiçbirinde mavi ve yeşil renk kullanılmamıştı. Resimler sırayla önünden geçiyor ama bir türlü mavi ve yeşil rengi göremiyordu.

Arkasından gelen ses, "O renkleri göremiyorsun değil mi?" dedi.

"Evet, göremiyorum. Neden?"

"Çünkü mavi ve yeşil doğanın ve iç huzurun rengidir. Öfken bunları görmene izin vermiyor."

"Saçma! Ne ilgisi var? Bu kadar kötülüğe kızmak doğal değil mi?"

"Kızgınlığın öfkeyle ilişkisi, korkunun kaygıyla ilişkisi gibidir. Bir olay karşısında ortaya çıkan korkunun aksine kaygı

senin varlığının içinden çıkar ve bütün varoluşunu ele geçirip seni çepeçevre sarar."

"Kimsin sen?"

"Vergilius.[12] Tanımadın mı beni?"

"Vergilius mu? Öyleyse ben cehennemdeyim."

"Hayır, sadece kendi yarattığın cehennemdesin. Bak!"

Hakan birden resim galerisinden uzaklaştı. Kendini simsiyah bir boşlukta buldu, uzaydaydı. Üzerinde bir astronot elbisesi vardı. Çocukken hep astronot olmak istemişti. Sonsuz karanlık onu çevreliyordu, üşüyordu. Titremeye başladı. Sonra güneşi gördü. Sarı, parlak ve çok sıcak. Güneşe gitmeliydi, ısınmalıydı. Hatta yanmalı ve yanarak küllerine dönmeliydi. Aniden kendisini birinin çektiğini hissetti. Başını çevirdi. Bir astronot kaskının içinde simsiyah gözlü bir kadının gözlerini gördü. Gözlerinden çıkan siyah ışık Hakan'ın gözlerine girdi.

"Keeley sen misin?"

Onu hangi evrenin içinden görüyordu? Komşu yıldızlardan birinin içinden mi ona bakıyordu? Siyah bir yıldızdan. Belki bir kara delikten.

"Bırak beni Keeley. Üşüyorum, çok yoruldum." Ama Keeley onu bırakmıyordu. Siyah gözbebekleri yavaş yavaş sarıyla çevrelenmeye başladı. Aniden parlak ve sarı bir ışık halesine dönüştü.

"Ah!" Hakan uyandığında kendini çıtır çıtır yanan bir kuzinenin yanında buldu. Bacağı sarılmıştı.

"Uyandınız demek. Yardımcım sesinizi duyduğu için şanslısınız. Yoksa Ares sizi öldürebilirdi."

"Ares mi? Bu isim beni önünde sonunda öldürecek."

"Başınıza gelenler için üzgünüm. Yardımcım Astsubay Murat sizi peşimdeki FETÖ'cülerden biri sanmış, Başkomiser Hakan."

---

12. Romalı şair ve filozof. Dante'nin *İlahi Komedya* eserinde, Dante'ye cehennemde eşlik eder.

"Beni tanıyor musunuz?"

"Tanımak denemez ama hakkınızda epey bilgim var. Beni nasıl buldunuz?"

"Biraz şans, biraz sezgiyle albayım. Herkes öldüğünüzü zannediyor."

Cenk Tok gülümsedi. "Umarım öyledir ama siz beni bulduğunuza göre diğerleri de er geç bulacaktır."

"Üzgünüm, siz olmadan bu vakayı çözebileceğimi sanmıyorum."

O sırada odaya kırklı yaşlarının sonunda görünen, sert bakışlı, kaslı bir adam gelip Hakan'a çay getirdi.

"Yaranızı temizledim ve diktim. Biraz da morfin yapmak zorunda kaldım."

"Ne kadar uyuyakaldım?"

"Yaklaşık üç saat."

Cenk Tok araya girdi. "Murat Astsubay beni hiç terk etmedi. Güneydoğudaki ilk çatışmamızdan beri."

"Teşekkür ederim, Murat Astsubay. Çay çok güzel olmuş."

Murat hiçbir şey demeden odadan çıktı.

"Eski komando olduğunu anlamışsınızdır sanırım."

Hakan kafasındaki şişliğe elini götürerek, "Evet, onlar pek konuşkan olmaz," diyerek gülümsedi. "Niye bunca yıl ortaya çıkmadınız, efendim?"

"Çıkamazdım, evlat. Mühendislerin ölümünü araştıran herkes öldürüldü. Yapayalnızdım ve kimseye güvenecek durumda değildim, İbrahim hariç. Onun yardımıyla bana bilgi geliyordu. Karım ve kızım bile kendi güvenlikleri için öldüğümü sanmalıydı."

"İbrahim öldürüldü, efendim."

Albay Tok acıyla gülümsedi. "Biliyorum."

"Sizi teselli edecekse onu öldürenler de dün başka biri tarafından öldürüldü."

"Nasıl? Siz mi öldürdünüz?"

"Hayır. ARES projesinin intikamını alan katil temizledi. Nusret ile ben zamanında yetişemedik. Osman Tanrıverdi ve yardakçıları da şu an morgdalar."

"Tanrıverdi... O pislik sadece bir piyondu."

"Albayım, Turkuaz Otel'deki patlamadan nasıl kurtuldunuz?"

"O buluşmayla ilgili ne biliyorsun?"

Hakan, Fevzi Konur ve Nikolay'dan duyduklarını hiçbir şey atlamadan anlattı.

"Bir Rus ha! Şaşırmadım. Bu olayların HAARP ile ilgili olduğunu onlar söylemişti. Bu bilgiyi gizli tuttuk ve Turkuaz Otel'de bir buluşma ayarladık. Sonra olanlar oldu. CIA içimize sızmıştı. İki taraftan da dört kişi öldü."

"Anlayamadığım şu albayım, hem Nikolay hem bizim patron, dört kişi de öldü dedi. Dört kişi de öldüyse siz nasıl karşımda duruyorsunuz?"

"Çünkü ben beşinci kişiydim, evlat."

"Nasıl beşinci?"

"Bildiğin gibi toplantıya bizden iki kişi, FSB'den iki kişi katılacaktı. Alexsander Kolyakov ve Yevgeni Volkov. Anlattığına göre Yevgeni, Nikolay'ın abisi oluyor."

"Evet, efendim ama bizim patronun sizin katılacağınızdan haberi yoktu. O, bizim tarafta sadece Fırat Dursun Albay ve kimliği bilinmeyen başka bir üst düzey subayın katılacağını söylemişti."

"Evet, Fevzi bilmiyordu çünkü ona söylemedik. Muhtemelen toplantıya benim katılacağımı düşünüyordu."

"Ona güvenmiyor muydunuz?"

"Evet, fazla hırslı biriydi. Onda bizi rahatsız eden bir şeyler vardı."

"Siz derken?"

"Ben, Fırat Albay ve Tümgeneral Savaş Şahin. Fevzi'nin adını bilmediği, üst düzey subay Tümgeneral Savaş Şahin'di.

Savaş, son anda toplantıya benim de katılmamı istedi."

"Peki, siz nasıl kurtuldunuz?"

"Toplantı sırasında mühendislerin otopsisini yapan doktordan acil bir telefon aldım. Toplantının gidişatını etkileyecek çok önemli bir bilgiye ulaştığını söyledi. Bunun üzerine bir alt kattaki güvenli odaya indim."

"Doktor size ne dedi?"

"Mühendisin beyninde, hipofizine yakın bir santimetre çapında bir metal cisim bulduğunu söyledi, bir çip."

Hakan heyecanla sordu. "Nanoçip olabilir mi?"

"Evet, sanırım nanoçipti. Tabii o zaman bu konuda fazla bilgimiz yoktu. Doktorla konuşurken aniden bir patlama oldu. Tüm bina yıkılıyor sandım. Üst kata çıkmaya çalıştım ama her yeri alevler sarmıştı. Güçlükle binadan çıkmayı başardım. Sonrasını biliyorsun, İbrahim açığa çıktığımızı ve saklanmam gerektiğini söyledi. Ekipten geriye bir tek ben kalmıştım. Bir de Fevzi. Ama Fevzi geri planda olduğundan deşifre olmamıştı. Murat Astsubay'ım ile buraya geldik. İbrahim, bir sene önce sahte bir isimle satın almıştı bu evi. Toprağı bol olsun, çok iyi bir dosttu. Savaş ve Fırat da öyle. Fırat hiç evlenmemişti ama Savaş'ın çocukları vardı."

"Üzgünüm, efendim. Özellikle İbrahim için, keşke daha önce bilseydim."

"Üzülme, öğrenmeni istese söylerdi. Bu, onun seçimi."

"Bu ülke, onun için savaşan yurtseverleri birer birer harcıyor."

"Maalesef. Ortadoğu hain çöplüğüdür. Bu arada Savaş'ın kızı nasıl? Çok hırpalandı ama babasının yolundan gitti."

"Savaş Şahin'in kızı mı? Bizim teşkilatta mı? Maalesef tanımıyorum, efendim."

"Şaka mı yapıyorsun? Berna, sizin ekipte değil mi?"

"Ama Berna'nın soyadı Dikici, Şahin değil ki. Tanrım, nasıl uyudum? Tabii ya!"

"Ne oldu evlat? Suratın sapsarı oldu. Evlenip soyadını değiştirmiştir."

"Berna hiç evlenmedi, efendim."

Bu kez şaşırma sırası Albay Cenk Tok'taydı. "Sence o mu?" dedi sesi titreyerek.

"Hemen gitmeliyim, albayım."

"Bacağın iyi değil evlat, destek iste." Sonra içeriye seslenerek, "Murat, başkomisere arabasına kadar eşlik et!" dedi.

Murat kapıda belirdi. "Peki, komutanım."

Arabaya binerken Hakan'a bir komando bıçağı uzattı. "Alın lazım olur," dedi.

Hakan, Murat Astsubay'a baktı. Ne diyeceğini bilemedi, arabaya atladı ve gaza bastı. Evin kapısında Albay Cenk Tok ve Ares ona son kez baktılar.

***

Rommy, sabah erkenden kalktı, ofisi arayıp kendini iyi hissetmediğini ve gelemeyeceğini söyledi. Otelin kahvaltı salonuna inip aceleyle kahvaltı yaptı. Ardından dün kiraladığı Ford Focus'a bindi. Bir süre sonra Berna'nın bulunduğu evin yakınına gelmişti. Evin 100 metre kadar uzağına park etti.

Bir süredir Berna'dan şüpheleniyordu. Hakan'ın son sözlerinden sonra neredeyse emin olmuştu. Evi gözetlemeye başladı, 15 dakika sonra Berna evden çıktı. Arabasına binip hareket etti. Rommy beş dakika kadar bekledi, bu arada çevrede güvenlik kamerası olup olmadığını kontrol etti. Evin 50 metre ilerisinde bir güvenlik kamerası gördü. Kar gözlüğünü taktı. Saçını toplayarak büyük bir bereyi kafasına geçirdi. İşler ters giderse rezil olmak istemezdi. Müstakil eve yaklaştı. Böyle bir evde yaşadığına göre Berna'nın anne ya da babası varlıklı olmalıydı. Kapıya yaklaştı, tahmin ettiği gibi kapıda alarm vardı. Çevreyi dikkatlice kontrol ettikten sonra yanında getirdiği şifre çözücünün kablosunu alarm kutusuna bağladı. 30 saniye içinde şifre çözüldü. Kapıyı yavaşça açıp

içeri girdi. Kısa bir girişin ardından modern evlerde sık görülen, mutfağı içine alan geniş salona girdi. Büyük bir LED TV duvara monte edilmişti. Geniş, beyaz koltuklar TV'yi çevreliyordu. Mutfak son derece moderndi. Beyaz lüks dolaplar, buzdolabı, mikrodalga fırın, hepsi yeniydi.

Doğrusu Rommy bu evde ne bulacağını bilmiyordu. Berna dizüstü bilgisayarını her zaman yanında taşırdı. Salonda araştırılacak pek bir şey yoktu. Üst kata çıkmaya karar verdi. Üst katta üç oda vardı. Yatak odası, spor aletlerinin olduğu bir oda ve geniş bir çalışma odası. Rommy çalışma odasına girdi, kar eldivenlerini çıkarıp yerine lateks eldiveni giydi. Kitaplığa göz attı; klasik romanlar, tarih kitapları, belgeseller, polisiye romanlar ve mesleki kitaplarla doluydu. Çekmecelere göz atmaya karar verdi, sadece faturalar ve çeşitli evrak vardı. Hiçbiri işine yaramazdı, derken bir hastane faturası gördü. Anlaşılan Berna düzenli olarak nöroloji kontrolüne gidiyordu. Gözüne kırmızı kapaklı bir dosya takıldı. Kapağı açıp içindeki belgeleri incelemeye başladı. Bunlar çeşitli kan tetkitleri, MRG raporları ve ilaç reçetelerine ait bilgilerin olduğu dokümanlardı. Bir sayfanın altında hastalığının tanısı yazıyordu, multipl skleroz. Rommy şaşırdı, birden kendini evleri soyan aşağılık bir hırsız gibi hissetti. Kısa bir duraksamadan sonra alt çekmeceleri kontrol etti. Çekmecelerin birinde çerçevelenmiş aile fotoğrafları vardı. O an salonda hiç fotoğraf olmadığını fark etti. Fotoğraflarda mutlu aile tablosu görünüyordu. Gülümseyen bir anne, baba ve birbirine su damlası kadar benzeyen iki küçük kız. Hakan, Berna'nın babasının öldürüldüğünden ve annesinin de birkaç yıl önce kanserden öldüğünden bahsetmişti. Kız kardeşi Meltem bu travmalara dayanamamış, eşinden boşanmış ve psikiyatri hastanesine yatırılmıştı.

Anlaşılan Berna da bu acılardan payını almış, multipl skleroz hastası olmuştu. Rommy yanlış iş üzerinde olduğu-

nu hissetti, yüreği pişmanlıkla doldu. Bu hastalığa sahip birinin cinayetleri işlemesi olanaksızdı. Çekmeceleri düzgün bir şekilde kapattı. Diğer odalara göz atmayı düşünürken aşağıdan bir tıkırtı sesi geldi. Kulak kabarttı, sanki biri hafifçe kapıyı kapatmıştı. Acaba Berna geri mi gelmişti? Üst katın merdivenlerinin başında duvara yaslanarak bir süre bekledi. Hiç ses yoktu, herhalde yanılmıştı. Artık gitme zamanı gelmişti. Yavaşça merdivenlerden indi, salona indiğinde donup kaldı.

"Merhaba Rommy, evime hoş geldin."

"Bak Berna, özür dilerim. Ben sadece... Ama sen kimsin?"

"Özür dilemene gerek yok. Bazen böyle şeyler olur."

Otuzlu yaşlarda bir kadın kendisine garip bir şekilde gülümsüyordu. Daha önce ondan hiç görmediği gülümseme. Birden iri bir elin ağzını kapatıp onu geri çektiğini fark etti. Çok geç kalmıştı, boynuna giren enjektörü hissetti. Birkaç saniye çırpındı, sonra her yer karardı.

***

Hakan, Land Rover'a bindiğinde güneş henüz doğuyordu. Berna'nın evine gitmek zaman alacaktı. Bora'yı aradı, bu saatte uyuyor olmalıydı ama umurunda değildi, uyanacaktı. Telefonu uykulu bir ses açtı.

"Efendim?"

"Bora, benim."

"Buyurun, şef. Kötü bir şey mi oldu?" Bora'nın sesi korkulu geliyordu.

"Bana Berna'nın geçmişi lazım. Daha önce evlenmiş mi, soyadı değişmiş mi?"

"Ne oluyor, şef? Niye bunları araştırmam gerekiyor?"

"Soru sorma, sadece dediğimi yap. Hemen merkeze git, ne yapıyorsan yap, bana bir sonuç bul. Başta Berna olmak üzere kimseyi de arama."

"Tamam, şef, sen neredesin? Sesin kesik kesik geliyor."

Hakan telefonu çoktan kapatmıştı. Arabayı sonuna kadar zorlayıp gaza bastı, yol epey uzundu. Berna'nın evinin bulunduğu sokağa geldi, çöp kamyonu dışında sokaklar boştu. Arabayı park edip demir dış kapıyı açtı. Bahçeden geçip basamakları tırmandı. Kapıya ulaşıp zile bastı. İçeriden ses gelmiyordu. Dikkatli bakınca kapının tam kapalı olmadığını gördü, ittirince kapı açıldı. İçeri girince holde durup seslendi.

"Berna! Evde misin?"

Cevap gelmedi. Muhtemelen işe gitmiştir diye düşündü ama Berna kapıyı kilitleyip alarmı kurmadan evden çıkmazdı. Kesinlikle bir terslik vardı. Çöp kamyonunun büyük bir güçle çöp torbalarını sıkıştıran pistonunun gürültüsüyle irkildi. Sinirleri iyice gerilmişti. Salon düzenli görünüyordu. Hızlı adımlarla dubleks evin merdivenlerini tırmandı. Üst kattaki odalara girdi. Hepsi boştu ve düzenli görünüyordu. Telefonu titredi, arayan Bora'ydı.

"5 yıl önce Mert Dikici diye biriyle evlenmiş. Bir ay evli kaldıktan sonra boşanmışlar ama Berna adamın soyadını kullanmaya devam etmiş. Eski soyadı..."

"Eski soyadını biliyorum, Bora."

"Neler oluyor, şef?"

"Telefonumu GPS sinyali üzerinde takip edebilir misin?"

"Tabii ki, çocuk oyuncağı. Şu an Berna'nın evinde görünüyorsunuz."

"Tamam. Hemen Nusret ve Barış'a haber ver. Sinyali takip etsinler. Kaybedecek zaman yok."

Telefonu kapattı, aşağı indi. Boş salonun ortasında durdu. Beynini kemiren korkutucu düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. Rommy'i aradı, cevap vermiyordu. Salonun köşesindeki sehpanın yanından titreşim sesi geliyordu. Birkaç adım atınca Rommy'nin telefonunun yanıp sönen ışığını gördü. Birden titrediğini hissetti. Korktuğu başına gelmişti.

***

Rommy'nin ağzı kupkuruydu. Gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı. Başı deli gibi dönüyor, midesi bulanıyordu. Sadece gözkapaklarını değil, vücudunun hiçbir yerini hareket ettiremiyordu. En son hatırladığı iriyarı birinin onu gafil avladığı ve boynuna bir şey enjekte ettiğiydi, muhtemelen anestezik bir sakinleştiriciydi. Kendine gelmeye çalışsa da başaramadı, tekrar uyuyakaldı. Yaklaşık bir saat sonra uyandı, artık gözkapaklarını ve parmaklarını hareket ettirebiliyordu.

"Merhaba," dedi derinden bir ses.

Gözlerini güçlükle açtı, Berna'nın evinde karşılaştığı genç kadının, başında dikildiğini gördü. Genç kadın elinde bir bardakla gülümsüyordu.

"Sana su getirdim, boğazın kurumuştur." Eliyle su içirdi, Rommy itiraz etmedi. Çok susamıştı.

"Neler oluyor? Neredeyiz? Sen de kimsin?"

"Çok yakında anlayacaksın, tatlım. Şimdi biraz dinlen, benim yapacak işlerim var."

Kadın odadan çıktıktan sonra Rommy hareket etmeye çalıştı, elleri ve bacakları sandalyeye sıkıca bağlanmıştı. Kurtulmak için çabaladı ama boşunaydı. Sadece başını hareket ettirebiliyordu. Aptal gibi tuzağa düşmüştü. *Keşke Hakan'a haber verseydim*, diye düşündü. Korkuya kapılmaya başlıyordu. Kendini sakinleştirmeyi başarmalı ve buradan çıkmanın yolunu bulmalıydı. Derin bir nefes aldı ve odayı inceledi. Muhtemelen küçük bir kır evindeydi. Dışarıdan kuş sesleri geliyor, pencereden ağaçlar görünüyordu. Odada eski bir şömine vardı, odunlar yanıyordu. Yere eski bir Türk halısı serilmişti. Epey yıprandığı belli oluyordu. Sol tarafta bir mutfak ve buzdolabı vardı. Arkada aralık duran bir kapı görünüyordu. Nereye açıldığını merak etti. O sırada kadın tekrar içeri girdi.

"Güzel bir yer değil mi? Burası babamın gizli sığınağıydı. Çok bunaldığı zaman buraya gelirdi."

"Kim olduğunu bilmiyorum ama nasıl bir belaya bulaştığının farkında mısın?"

"Bela mı? Belanın kendisi benim, tatlım."

Rommy bir şey diyemeden genç kadın tekrar konuştu.

"Sana bir şey göstereceğim, Rommy. İzlemek isteyeceğine eminim." Kadın üstünde bilgisayar ekranı olan tekerlekli bir sehpayı Rommy'nin önüne çekti.

"Merak mı ettin? Gel beraber izleyelim ama sessiz olmalıyız çünkü uyuyor."

Parmağını dudaklarına götürürken çocuk gibi gülümsüyordu. Ekran yavaşça açıldı, sedye üzerinde kolları ve bacakları sabitlenmiş bir kadın görünüyordu. Yüzü diğer tarafa dönüktü. Kameranın açısı küçük bir odanın köşesine yerleştirildiğini düşündürüyordu. Ne kadar çabalasa da genç kadının yüzünü göremedi.

***

"Sonsuzluk ve donmuş ağaçlardan başka bir şeyin olmadığı ev."

Berna'yla geldiklerinde bu evi öyle tanımlamıştı. Hakan buraya gelmiş, Berna'nın babasının anılarıyla dolu bu eve bir daha gelmemişti. Land Rover'dan inip temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı. O sırada telefonu titredi, arayan Köpek'ti.

"Şef, yarım saate oradayız! Lütfen bizi bekle, kendini tehlikeye atma."

"Yapamam Barış, her şey için çok geç olabilir. Telefonumu GPS'ten takip edebiliyor musun?"

"Sorun yok, şef, sinyal gayet iyi."

"Bir şey daha var. Söyleyeceğim ilacı da yanında getir."

İlacın ismini söyledikten sonra telefonu kapattı. Saatine baktı, Glock'unu kontrol etti. Yedek şarjörünü çıkarıp içindeki kurşunları saydı. Ardından eve doğru yürümeye başladı. Sonra durdu ve küçük bir patikaya saptı. Kendini bekleyen tuzağın içine kolayca çekilmeyecekti. Berna ile gel-

diklerinde hafızasına buranın haritasını kazımıştı. Eve giden bir yol ve ormana giden patika vardı. O patika bir şekilde eve çıkıyor olmalıydı. Patika, ormanın içine girdikten sonra ikiye ayrılıyordu. Bir taraf ormanın içine girerken, diğeri geniş kavis çizerek evin arkasındaki çayıra çıkıyordu. Rüzgâr birden şiddetini artırdı. Hakan'ın kulakları buz gibi olmuştu. Patikanın yanına geldiğinde küçük gölü gördü. Berna, çocukken donmuş gölde kız kardeşiyle oynadıklarında bir gün buzun çatladığını ve son anda babası tarafından kurtarıldığını anlatmıştı. Hakan biraz daha yürüdükten sonra eski bir kulübe gördü. Bu kulübeyi daha önce görmemişti. Duvarlarının tüm renkleri silinmiş, her tarafı paslı gri bir yapıydı. Pencereleri şimdi tahtayla kapatılmıştı. Kulübe terk edilmiş gibi görünüyordu ama bacasından duman çıkıyordu. Pencerelere doğru yaklaştı. Hepsinde tahta çakılıydı. Yakın zamanda açıldığına dair bir bulgu da yoktu. İçerisi görünmüyordu. Kulübenin arkasını dolandı. Yeşil renkte eski bir Suzuki cip kulübenin arkasında duruyordu. Yerde sürünerek arabaya yaklaştı. Buzlanmış camdan içeriye baktı. Arka koltukta kar giysileri ve büyük numaralı bir ayakkabı gördü. Kapıyı hafifçe zorladı, açıktı. Torpido gözüne baktı, ruhsat ve ehliyeti gördü, tahmin ettiği kişiye aitti. Arabanın kapısını yavaşça kapadı. Tabancasını kılıfından çıkardı. Kamufle olmaya çalışarak yere çömeldi. Gözlerini kulübenin kapısına dikerek arabanın yanından ayrıldı. Bacadan çıkan dumanlar biraz azalmıştı. Evin içinden ses gelmiyordu. O anda havayı bölerek sol koluna inmekte olan beyzbol sopasının sesini duydu.

***

Rommy, kadının yüzünü görmeye çalıştı ama kadın hareket etmiyordu.

"Bu kadın kim? Ona zarar verdin mi?"

"Şimdilik hayır ama ikinizi de aynı son bekliyor."

"Seni manyak kadın!" diyerek tükürdü.

Kadın geriye doğru çekilerek tükürükten kurtuldu. "Böyle devam edersen ağzını da bantlarım. Ya uslu bir çocuk olursun ya da cezalandırılırsın."

Rommy içinde büyük bir öfkenin kabardığını hissetti ama kendini kontrol etmeyi başardı. Bir şekilde zaman kazanmalıydı. Sakin bir sesle, "Tamam, özür dilerim. Niye bunu yapıyorsun?" dedi.

"Her şeyi açıklayacağım ama önce bir oyun oynamamız gerekiyor."

"Oyun mu? Ne oynayacağız?"

"Kendinden bahsetme oyunu. Birbirimize kim olduğumuzu anlatacağız. Almanya'dan gelen bu kızı çok merak ediyorum. Bu yüzden önce sen başlayacaksın."

Rommy derin bir iç çekti. İstemeye istemeye konuşmaya başladı.

"Dortmund'da doğup büyüdüm. Babam Alman bir mühendis, annem ise Türk bir mimar."

"Almanlar sana ırkçılık yapmasınlar diye mi adını da Alman adı koymuşlar?"

"Bilmiyorum, belki annem ve babam bunu düşünmüşlerdir."

"Almanlar ırkçıdır. Geçmişte ve gelecekteki tüm emperyalistler gibi."

"Artık o kadar değiller, değiştiler."

"Değiştiler mi? Hiçbir şey değişmez bu dünyada, sadece biz öyle sanırız."

"Sıra sende, niye buraya geldik?" dedi Rommy.

"Çocukken kış tatilinde ve yazın buraya gelirdik; annem, babam, Berna ve ben. Bu ev güzel hatıralarla doluydu. Ta ki sizinkiler ve CIA, babamı öldürene kadar."

"Bizimkilerin bu işe karıştığını düşünmüyorum. Bir dakika, Berna mı dedin? Öyleyse sen.."

"Evet, ben Meltem'im. Katilin ben olduğum hiç aklınıza

gelmedi değil mi? Belki bunun için gurur duymalıyım. Ama gurur aptalların işidir, benim gibilerin değil. Berna'nın alamadığı intikamı ben almak zorunda kaldım. Oysa polis olan oydu. Bu arada sen niye polis olmaya karar verdin?"

"Bilmiyorum. İnsanlara yardım etmek için herhalde."

"Çocukken sana eziyet eden Almanlara haddini bildirmek için olmasın. Polis oldun, çünkü ruhunun derinlerinde sana eziyet eden insanlardan intikam almak istiyordun. Ama kendine bile itiraf edemiyorsun."

"Sıra sende. Bu ajanları öldürmeden önce kullandığın süksilinkolinin etkilerini nereden biliyordun?"

"Annem ameliyathane hemşiresiydi, Hacettepe Tıp Fakültesi'nde. Berna ile bazen yanına giderdik, bize çok şey öğretti." Birden gözleri doldu. "Babam öldükten sonra üzüntüden meme kanseri oldu, iki yıl dayanabildi."

"Sen de intikam almaya karar verdin. Kız kardeşinin bundan haberi var mı?"

"O, korkağın tekidir. Gücünü kullanamayan, kanunların dışına çıkamayan korkak bir polis."

Rommy tekrar gerildiğini hissetti. O sırada ekranda sedyede yatan genç kadının yüzünü ona doğru çevirdiğini gördü.

***

Hakan'ın sol kolu şiddetli darbeyle kırıldı. Ardından göğsüne sert bir darbe daha geldi. Akciğerindeki havanın boşaldığını hissetti. Karşısında elinde bir beyzbol sopası tutan iriyarı herif duruyordu. Gunter'in evinden sonra tekrar karşılaşmışlardı. Hakan kendine gelemeden beyzbol sopasını gene savurdu. Glock, Hakan'ın sağ elinden uçtu. Dev, üstüne atladı. Hakan son anda geriye devrilerek büküldü, tüm gücünü bacaklarına vererek üstüne atlayan adamın göğsüne tekme attı. Dev savrularak yere düştü ancak cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle doğruldu. Hakan'ın boynuna doğru bir darbe savurdu. Hakan, boynunu kurtardı ama dar-

benin köprücükkemiğine gelmesine engel olamadı. Kırılan kemiğin sesiyle inledi. Artık sol kolunu hiç kullanamazdı. Sağ koluyla Murat Astsubay'ın kendisine verdiği komando bıçağını çıkardı, adama doğru hızlı bir hamle yaptı ancak adam eğildi ve bıçak saçlarını sıyırdı. Ardından beyzbol sopasını rakibinin sağ koluna savurdu. Hakan geri çekildi, kolunu ve elini kurtardı.

"İşin bitti, Hakan. Bir komandoyla dövüşmek androjen balonu kof serserilere dayak atmaya benzemez."

"Daha oyun bitmedi, Oktay."

Hakan hızla çevresine bakındı, odunluğun yanında bir balta duruyordu ama ona ulaşması zor olacaktı. En az 4-5 metre uzaklıktaydı. Oktay'ın üstüne gelen tekmesinden son anda kurtuldu. Kendini yere atarak baltaya doğru yuvarlandı. Sol kolunun ve köprücükkemiğinin acısı bu sırada dayanılmaz oldu. Acıyla dişlerini sıktı. Baltanın sapını yakalayarak doğruldu.

"Gel bakalım pislik herif!"

Üstüne gelen Oktay'ın sağ koluna doğru baltayı savurdu ancak eskimiş demir kelepçe yerinden çıktı ve baltanın demir başı uçarak yere düştü. Hakan'ın elinde sadece baltanın tahta sopası kalmıştı. Oktay gülmeye başladı.

"Boku yedin, dostum."

Hakan ucunda balta bulunmayan tahta sopaya bakarak *şeytan bugün parti veriyor olmalı*, diye düşündü. Düşmanın yeni hamlesine hazırlandı. Oktay üstüne atılırken hızla geri çekildi ve baltanın tahta sopasının sivri ucunu Oktay'ın gözüne savurdu. Gözüne giren sivri uçla Oktay acıyla bağırdı. Hakan son hamle için kendini yere attı ve yere düşen baltanın başını kavrayarak Oktay'ın kafasına tüm gücüyle vurdu. Sıçrayan kan yoğun kar tanelerini ve Hakan'ın yüzünü kırmızıya boyadı. Oktay, hızarla kesilmiş iri bir kütük parçası gibi yere yığıldı.

Hakan ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak ilkel çağların vahşi bir savaşçısı gibi çığlık attı. Grizzly geri dönmüştü! Oktay'ın cesedine yaklaştı, kanlı tükürüğünü yüzüne savurdu.

"Artık bir beyne ihtiyacın kalmayacak orospu çocuğu!" dedi.

Ardından kulübenin kapısını tekmeyle açtı. Kulübe bilgisayarlar ve elektronik zımbırtılarla doluydu. Odanın arka duvarını tamamen kaplayan Botticelli'nin Venüs tablosunun reprodüksiyonunu gördü. Botticelli'nin dijital maskesinin sadece kendisiyle ilgili olduğunu düşünerek yanılmıştı. Bu Mars ile Venüs yani Ares ile Afrodit arasındaki savaştı. *Bu kadın Mars ve Venüs ile kafayı bozmuş*, diye düşündü. Mars'ın yani Ares'in ajanlarını öldürmekten ayrı bir zevk alıyor olmalıydı. Bilgisayar ekranları anlamadığı görüntüler ve simgelerle doluydu. Dağ evinde böyle bir bilgisayar sistemi kurmak yukarıdan destek almadan imkânsızdı. Ardından kameraya baktı, kanlı ağzını silerek, "Geliyorum," dedi. Eve doğru yürürken ardında bir Grizzly'nin kanlı ayak izlerini bırakıyordu.

***

Rommy ekrandan ona doğru yarı baygın bakan genç kadınla göz göze geldi. Tahmin ettiği gibi Berna'ydı.

"O iyi mi?"

"Şimdilik," dedi Meltem. "

"O, senin kız kardeşin, onu nasıl öldürürsün?"

"Geride tanık bırakamam, kardeşim bile olsa. Zamanında intikam alacak cesareti bulsa şimdi ikimiz de burada olmayacaktık. Böyle olmak zorunda değildi..."

Rommy artık iyice korkmaya başlamıştı. Şimdiye kadar soğukkanlılığını korumayı başarmıştı ancak artık dehşetin pençesine düştüğünü hissediyordu. Berna'dan sonra sıranın kendine geleceğini biliyordu.

"Artık oyun oynamayı bırakalım. Kurtarıcın buraya doğru geliyor."

"Hakan mı?"

"Evet, o öfkeli aptal. Erkekler genelde kadınların gücünü hafife alır. Hastanede bana yardım eden Oktay da pek akıllı değildi. Biliyor musun ARES piçlerinin hepsi, onları öldürmeden önce bana yalvardılar, bakalım Hakan da yalvaracak mı? Berna'nın sevgili şefi. Hakan şöyle iyi, böyle iyi! 'Biliyor musun çok kültürlü ve çok iyi bir insan, Meltem! Diğer polislere hiç benzemiyor!' Berna hep böyle konuşurdu."

Rommy, *bu kadın kardeşinden nefret ediyor*, diye düşündü.

"Bekle Meltem, böyle bitmesi gerekmez. Bir yol buluruz, zaten intikamını aldın."

"Bu acınacak konuşma sana yakışmıyor, canım. Bir daha o tımarhaneye dönmeye niyetim yok. Hem ARES projesinin başındaki pislik henüz gebermedi. Sizden sonra onun da işini bitireceğim."

"Kim o?"

"Birazdan ölecek biri için fazla şey soruyorsun. Neyse artık zamanımız kalmadı."

Cebinden bir enjektör çıkardı. Rommy'nin sol kolunu yakaladı. Rommy iplerden kurtulmak için çılgınca çabaladı ama işe yaramadı. Enjektör kolundaki damara girdi, içinden bir şeylerin aktığını hissetti. Sıvı yavaşça akıyor, damarları soğuyor ve hissizleşiyordu. Yaşamak için son bir şansı kalmıştı, gerçekleşme olasılığı düşük bir şans.

Meltem, "Korkma tatlım, çok acı çekmeyeceksin," diyerek odadan çıktı. Şimdi ekranda Berna'nın yanında görünüyordu. Demek ki Berna yandaki odadaydı. Berna'nın kolundaki seruma bir şey enjekte ediyordu; süksinilkolin! Çaresizliğin verdiği güçle ipleri tekrar zorladı, bileğinde bir gevşeme hissetti.

Birden dışarıdan gümleme sesi geldi. Patlamanın balistik etkisiyle cam parçaları içeri uçtu. Rommy sandalyeyle yere

devrildi. Masa ve diğer eşyalar da devrilerek ortalığa dağıldı. Cam parçalarından biri Meltem'in yüzünü kesti.

Patlamanın etkisiyle büyük bir kar bulutu ortalığı kaplamıştı, göz gözü görmüyordu. Kar bulutunun içinden bir gölge belirdi. Kırık kemiklerinin neden olduğu düşük sol omzu ve kan içindeki suratıyla Hakan, cehennem kaçkını gibi görünüyordu. Sağ elindeki Glock'u eve doğrultmuştu.

"Bubi tuzaklarını patlattım, Meltem! Her şey bitti, çık dışarı! Bu işten sıkıldım artık," diye bağırdı.

Hakan'ı bu kadar çabuk beklemeyen Meltem şaşırmıştı. "Oktay yaşıyor mu?" diye bağırdı.

"Astral seyahate çıktı. Beyin yarı kürelerini birleştirebilirse belki Godzilla olarak yeniden dünyaya gelebilir."

"Seni pislik, demek onu öldürdün!"

"Senin için bu kadar önemli olduğunu bilseydim daha nazik davranırdım." Hakan tehlikeli bir oyun oynuyor, bilerek alaycı cevaplar veriyordu. Amacı Meltem'i öfkelendirerek hata yapmasını sağlamaktı.

"Hah! Erkekler benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Peki, sevgili Berna'n ve cici Alman polis arkadaşın senin için ne kadar önemli, sert erkek? İkisi de birazdan ölecek, saat işliyor. Tik tok tik tok..."

"Hayatlarına karşılık ne istiyorsun?"

"Buradan gitmeme izin vermeni. İkisi için de antidotları buraya bırakacağım. Bir doktor olarak onları enjekte etmek senin için zor olmasa gerek."

Hakan antidot olduğuna zerre inanmıyordu. Meltem'deki öldürme isteği geri dönüşsüz patolojik bir dürtü olmuştu artık. İçeriyi net olarak göremiyordu, Meltem'i biraz daha oyalamalıydı. İçeriye doğru bağırdı.

"Madem intikam alıyorsun, babanın katilleri Boris ve Gunter'i niye sen öldürmedin? Niye bu iş için Nikolay'ı kullandın?"

"Çünkü Boris ve Gunter askeri eğitim almışlardı, planımı riske atamazdım."

"Peh! Seni yalancı! Sen de Berna gibi korkaksın, o yüzden bu işi Nikolay'a bıraktın."

"Hayır, korkak değilim sadece sizden zekiyim!" diye bağırdı Meltem. "Artık zamanın kalmadı."

O sırada Rommy gevşeyen ipleri yanına düşen cam parçasıyla kesiyordu. Bütün dikkatini Hakan'a veren Meltem onu fark etmemişti ancak harekete geçecek gücü yoktu. Ayakkabısına güçlükle uzandı, içine gizlediği küçük enjektörü bacağına sapladı.

Meltem hâlâ konuşuyordu. "Zaman doldu Hakan! Önce Rommy'i öldüreceğim, sonra da Berna'yı!"

Hakan'ın ne düşündüğünü anlamak için gözlerinin içine baktı, tereddüt ediyordu. Hızla Rommy'e döndü, sandalyesinin arkasından çekerek onu kapının önüne sürükledi. Silahı başına dayadı.

"10 saniye, Hakan. Karar vermen için 10 saniye!"

Hakan silahı Meltem'in başına doğrulttu. "Yabancı bir polis benim umurumda değil, istersen öldür. Benim için Berna önemli!" diye bağırdı.

"Beni güldürüyorsun, Hakan. Buna inanacak kadar aptal değilim. Saat işliyor. 10, 9, 8, 7..."

O anda Rommy kaslarında kalan tüm güçle Meltem'i itti. Aynı anda Hakan'ın silahı patladı. Göğsüne giren kurşunla Meltem geriye doğru savrularak düştü. Hakan hemen Rommy'nin yanına koştu.

"İyi misin?"

"Bu koşullar altında oldukça iyiyim."

Meltem sırtüstü yatıyordu. Ağzından gelen kan nedeniyle güçlülükle konuşabiliyordu.

"Nasıl?" diyebildi. Rommy elinde tuttuğu neostigmin içeren küçük enjektörü gösterdi.

"Tek akıllı sen değilsin, kaltak!" Sonra Hakan'a döndü. "Berna! Meltem ona da süksilinkolin vermiş olmalı. Yanımda başka neostigmin yok."

Hakan hemen telefona uzandı. "Barış neredesin? Sana söylediğim ilaç acilen lazım!"

"Geldik şef!"

Hakan yukarı bakınca yaklaşan helikopteri gördü. Rommy ile koşarak Berna'nın yanına gittiler. Kayışları çözdükten sonra onu hızla dışarı çıkardılar. O sırada Barış ve sağlık ekibi helikopterden atlayarak yanlarına geldi.

Hakan, "Kalp atışları düzensiz, çabuk olun!" dedi. Sağlık ekibi hemen müdahaleye başladı. 10 dakika sonra Berna kendine gelmişti.

"Ne oldu, şef? Neredeyim?"

Hakan gülümseyerek, "Emin ellerdesin," diyerek karşılık verdi.

6 Aralık 2029

İbni Sina Hastanesi'nin ortopedi bölümü tıka basa doluydu. Buzlanma nedeniyle yolda kayıp düşenler ve trafik kazaları yüzünden hemen her sene böyle olurdu ama bu sene kazalar neredeyse iki katına çıkmıştı. Doktorlar ve hemşireler bir odadan çıkıp diğerine giriyorlardı. Hakan'ı tek kişilik özel odaya koymuşlardı. Çatlak kaburgaları, kırık köprücük ve kol kemiğiyle yatıyordu. Kaburgaları ve köprücükkemiği sabitlenmiş, kolu ise parçalı kırık olduğu için ameliyat edilmişti. Bütün ekip oradaydı. Fevzi Konur, Hakan'ın yatağının yanındaki koltukta oturuyordu. Berna ve Rommy kendilerine birer sandalye bulmuştu. Diğerleri ise ayakta duruyordu. Nusret tekerlekli sandalyesiyle gelmişti.

Barış, "Ameliyat iyi geçmiş şef, kolun eskisi gibi olacakmış," dedi.

"Meltem ne durumda?"

"Sağ akciğeri parçalanmış. Yaklaşık 3-4 dakika beyni oksijensiz kalmış, hâlâ komada. Eğer iyileşirse tekrar psikiyatri hastanesini boylayacak." Sonra gaf yaptığını anlayarak yüzü kızardı. "Çok özür dilerim, Berna, öyle demek istemedim."

"Sorun değil Barış, bu olanlardan sonra özür dilemesi gereken benim. Ondaki değişimi fark etmeliydim."

"Kimse fark edemezdi," dedi Hakan. "Kendini suçlama. Önemli olan senin hayatta ve aramızda olman."

"Teşekkür ederim, şef."

"Bu senin değil hastanedeki psikiyatristlerin suçu. Orada burada konuşacaklarına işlerini yapsalardı!" diye söylendi Cüneyt Karlıova.

Hakan gülümseyerek Doktor Cüneyt'e döndü.

"Beyinde nanoçip olması gerektiğini nereden biliyordun? Oteldeki patlamadan önce Albay Cenk Tok'u arayan sendin değil mi? Otopside nanoçipi sen bulmuştun. Niye bize söylemedin?"

Adli tabip duraksadı. "Seninle aynı nedenden, Hakan. Kimseye güvenemediğim için. Katilin aramızdan biri olduğunu düşünüyordum."

"Sorun değil, doktor. Albay Tok'u araman onun hayatını kurtardı."

"Onunkini evet, başkalarınınki ise hayır. O sıralar gençtim ve güvendiğim herkes ölmüştü."

Rommy, "Hâlâ anlayamadığım bir şey var," dedi. "Mühendislere nanoçipi ne zaman ve nasıl yerleştirdiler?"

"Muhtemelen EEG'leri çekildiğinde. Bu 20 dakikalık basit bir operasyon. Dediğim gibi burundan girip kolayca yerleştirilebilir. Çok kısa süre uyutulmaları yeterli olmuştur."

"Anladım Cüneyt Bey," dedi Rommy.

Fevzi Konur araya girerek, "Üzülme hocam, o zaman ben de bir şey yapamadım zaten. Önemli olan şu an senin gibi değerli bir hekimin ekibimizde olması. Seni de tebrik

ederim, Rommy. Antidotu yanında götürmen çok zekiceydi ama olay yerine tek başına gitme hastalığı sana da bulaşmış. Bu hastalığı Hakan'dan kaptın herhalde," dedi. Bu söz odada gülüşmelere yol açtı. Sanki herkesin neşesi yerine gelmişti.

Hakan, Fevzi Konur'a dönerek, "Bizim patronla biraz yalnız konuşmamız gerek, çocuklar. Kusura bakmazsın değil mi?" diye sordu.

Barış durumu hemen çaktı. "Hadi gelin, size kahve ısmarlayayım. Nusret Baba, senin tekerlekli sandalyeyi ben süreceğim. Ferrari gibi götüreceğim!"

"Sakın bir yere çarpma, çatlak herif! Zaten her yerim ağrıyor." Bu söz gene gülüşmelere neden oldu.

Hakan, "Birazdan görüşürüz çocuklar," dedi gülümseyerek.

"Her şeyi biliyorum."

Fevzi Konur koltukta doğruldu. "Ne zaman anladın?"

"Albay Cenk Tok'u ziyaret ettiğimde şüphelendim. Meltem'in bilgisayarla dolu kulübesini ve Oktay'ın ehliyetini gördüğümde emin oldum. Oktay Astsubay senin eski adamındı. Onu Meltem'in bulunduğu hastanede işe aldırdın. Oktay geceleri Meltem'in dışarı çıkmasını sağlıyordu. Gunter'in evinde bana saldıran ve Selim'in çok güvenlikli sitesine girmesinde ona yardım eden de Oktay'dı. Meltem'in potansiyelinin farkındaydın. O da kardeşi gibi bilgisayarlar konusunda dâhiydi ama dışarıdan destek almadan bu ekipmanı kuramazdı."

Konur bir şey söylemeden başını salladı.

"Merak ettiğim, ARES projesini ne zaman öğrendiğin?"

"Bu işin peşini hiç bırakmadım ki. Biz bazılarının sandığı gibi çadır devleti değiliz, Hakan. CIA'in nasıl bizim içimizde ajanları varsa bizim de onların içinde ajanlarımız var. 3 yıl önce bir ajanımız CIA ile NSA arasındaki yazışmaları buldu. Deşifre etmek zor olmadı."

"Sen de sabırla uygun zamanı bekledin."

"Evet, sabır aklın zaferidir."

"Seneca."

Konur gülümsedi. "Stoacıları en az benim kadar seversin. Gerçi senin favorin Marcus Aurelius'tur."

"Stoacıların derin felsefesini anladığını sanmıyorum, patron. Onlar senden erdemli insanlardı. Marcus Aurelius ayrıca bir imparatordu. Roma'nın en güçlü ve en bilge imparatoru. Büyük güç, büyük sorumluluk getirir. "

"Ne diyebilirim?"

"Ne mi diyebilirsin? Berna, Rommy ve beni harcamaktan çekinmedin. Berna'dan şüphelenmemi özellikle istedin ama o multipl skleroz hastasıydı ve bunu sadece ben biliyordum. Bu cinayetleri işleyemezdi."

"Berna, MS hastası mı? Üzüldüm."

"Üzüldün mü? Dalga mı geçiyorsun? Senin yüzünden Berna az daha ölüyordu. Buna ben ve Rommy de dahil."

"Sen her zaman kendini korursun, Hakan. Gene beni yanıltmadın."

"Ama Rommy ve Berna harcanabilirdi değil mi? Hatta Meltem bile. Meltem'i bu işe nasıl hazırladın? Dur tahmin edeyim, psikiyatristi de senin adamındı. Onu ilaçlarla ve davranış terapisiyle, belki de hipnozla manipüle ettin."

Konur insanı deli eden bir sükûnetle konuştu. "Dediğim gibi, sen özel birisin Hakan. Meltem'i bu işe hazırlamak iki yılımı aldı ama kontrolden çıktı. Berna'ya olan nefretini göremedim. Nikolay Volkov denen FSB ajanını işe karıştırması ise her şeyi az daha mahvediyordu."

"Hâlâ seni affedemiyorum patron."

"Kendini benim yerime koy, yeni bir ülke kurmaya çalışıyoruz. İstanbul fiilen işgal altında. Dışarıda ve içeride bir ton düşmanımız var. ARES projesinin katillerini temizledik ve mühendislerimizin intikamını aldık. Bunu yaparken FETÖ

artıklarının da önemli bir kısmını temizledik."

"Kendimi senin yerine koyamam. Ben de Epiktetos[13] gibi bir köleyim. Ayrıca ARES'in başındaki ajanı unutuyorsun, o hâlâ dışarıda. FETÖ artığı dediğin Tanrıverdi ve adamlarının dışında daha pek çok FETÖ üyesinin teşkilatta olduğuna eminim."

"ARES'in lideri maalesef yurtdışına kaçtı. Tanrıverdi konusunda ise yanılıyorsun. Sıradan bir FETÖ mensubu değildi. Panik halde yaptığı telefon konuşmalarından çok şey öğrendik. Onunla bağlantılı bir sürü cemaatçiyi teker teker içeri alıyoruz. İçlerinde İzmir Emniyet Müdürü de var. Sıra şimdi kozmik odaya giren hainlere gelecek."

Konur birkaç saniye sustu.

"Şimdi ne yapacaksın? Beni ihbar mı edeceksin?"

"Bunu istesem bile, ki istemiyorum, elimde sadece ikinci dereceden kanıtlar var. Meltem'in komadan çıkacağını sanmıyorum. Çıksa da ona kimse inanmayacaktır. Tek somut kanıtı da sen zaten yok etmişsindir."

"Bilgisayar dolu kulübeyi mi diyorsun? Maalesef bir yangın çıkmış, eski bir yapıydı. Elektrik kontağı sanırım."

"Kesin öyledir," dedi Hakan sinirli bir şekilde.

"Bu arada sana bir müjdem var. Gönderdiğin rapor yukarıdakilerden kabul gördü. 'Merkezi Polis Bürosu'na onay çıktı. Yılbaşında faaliyete geçecek."

"Eminim başında da sen olacaksın."

Konur ellerini iki yana açarak, "Yukarısı öyle istiyor. Ben ne yapabilirim?" dedi. "Başkan Yardımcılığı için de seni düşünmüştüm."

"Sağ ol kalsın, patron. Artık sana güvenemem."

Konur, yavaşça kalktı. Kapıyı kapatmadan önce sakin bir sesle, "Biliyor musun evlat, belki de hayattaki en zor şey

---

13. Seneca ve Marcus Aurelius ile birlikte Stoacı felsefenin üç büyük isminden biri.

kendini olduğu gibi, tamamen kabul etmek. Hiçbir ağaç, kökleri cehenneme ulaşmadan cennete kadar uzanamaz," dedi.

Hakan'ın cevabı sadece sessizlik oldu.

22 Aralık 2029

Lufthansa Hava Yolları'na ait uçak Esenboğa Havalimanı'nda bekliyordu. Rommy'i uğurlamaya, Ankara'ya gelişinde karşılayan aynı iki kişi gelmişti, Hakan ve Berna. Nusret nekahet dönemindeydi. Barış bir vaka için sahadaydı. Doktor Cüneyt otopside ve Bora merkezdeki işlerin başındaydı. Hakan sözünü tutmuş, Berk'i de ekibe almıştı. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Vedalaşmak üçüne de zor geliyordu. Sessizliği Berna bozdu.

"Seni çok özleyeceğiz. Birlikte olağanüstü şeyler yaşadık."

"Olağanüstü ve korkutucu," deyip gülümseyerek karşılık verdi Rommy.

Berna da gülümsedi. "Ne demezsin, sağ çıktığımız için şanslıyız. Tam zamanında dönüyorsun, yarın Noel arifesi. Şimdi oralar ne güzel süslenmiştir. Noel'i ailenle mi geçireceksin?"

"Evet, sanırım bu hepimiz için iyi olacak. Bu arada kolun nasıl Hakan, hâlâ ağrın var mı?"

Hakan alçılı koluna baktı. "Gayet iyi, artık ağrı hissetmiyorum."

"Fevzi Konur, yeni kurulacak Merkezi Polis Bürosu'nun başına geçiyormuş. Yeni patronun kim olduğu belli oldu mu?"

"Geçici olarak ben olacağım. Kolum tam olarak iyileşene kadar."

"Niye daimi olarak kalmıyorsun? Senden daha nitelikli kimi bulacaklar?"

"Masa başında sıkıntıdan ölürüm, Rommy. Benim yerim sokaklar, biliyorsun."

"Biliyorum, gene de bir şansımı deneyeyim dedim." İkisi de gülümsedi. "Bu koca adama göz kulak ol, Berna."

"Olurum, merak etme. Lütfen sonsuza dek birbirimizi göremeyecek gibi vedalaşmayalım. Eminim yakında görüşeceğiz. Belki iznimi Almanya'da geçirip sana da uğrarım."

"Tabii ya, gerçekten çok güzel olur. Sen de gelir misin Hakan? Gerçi sen işkolik bir delisin."

"Deli değil, paranoyak." Hep birlikte gülüştüler.

Berna yanındaki çantadan bir hediye paketi çıkardı. "Bu bütün ekipten sana, bizi hatırlaman için. Noel'de açarsın."

"Çok teşekkür ederim, hiçbirinizi unutmayacağım." O sırada anons sesi duyuldu.

"Gelin size bir sarılayım." Rommy ikisine de sıkı sıkı sarıldı.

"Hoşça kal Rommy, görüşmek üzere."

"En kısa sürede."

Rommy yavaş adımlarla aprona doğru yürüdü. Hakan ve Berna ona uzun uzun el salladılar. Rommy son kez dönüp arkalarından baktı.

Hakan ve Berna ofise girdiklerinde Barış sahadan dönmüştü.

"Nasıl geçti şef? Umarım hüzünlü olmamıştır. Hüzünlü vedalardan nefret ederim."

"Merak etme, neşeli bir veda bile oldu diyebiliriz, değil mi Berna?"

"Aynen öyle, güzel bir veda oldu."

"Ben odaya geçiyorum," dedi Hakan. Kısa süreli de olsa Fevzi Konur'un yerinde çalışacaktı. Bu sürenin gerçekten kısa olmasını umuyordu.

Sekreter, "Bir şey içer misiniz başkomiserim?" diye sordu.

"Demli bir çay iyi olurdu doğrusu."

Sekreterin kapıyı kapatmasını bekledi. Ardından çekmeceyi açıp bir dosya çıkardı. Koyu yeşil gözlü adamın fotoğrafına uzun uzun baktı. Parmağıyla iki kez fotoğrafın üstüne vurdu.

"Beklediğinden daha çabuk görüşeceğiz, Rommy."

Kolu iyileşince Almanya'ya gidecek ve ARES'in liderinin işini bitirecekti. Seneca'nın dediği gibi sabır, aklın zaferiydi.

Felaket yalnızca yeryüzünü değil, zihinleri de sarsar.
2027 İstanbul'u hem enkazların hem de karanlık sırların altında inliyor.
2029 Ankara'sında birbiri ardına işlenen cinayetlerse geçmişin karanlık bir parçasını ortaya çıkarıyor.
Cesetlerdeki rakamlar...
Sessizce büyüyen bir intikam döngüsü...
Başkomiser Hakan, ipuçlarını takip ettikçe sadece katilin değil, devletin, kurumların ve insanların derinliklerine iniyor. Ve her yeni cevap bir başka soruyu doğuruyor. Her çözüm, yeni bir düğüm yaratırken karakterlerin geçmişi ile ülkenin karanlık gerçekleri iç içe geçiyor.

Mars Siyahı, zekâyla örülmüş bir polisiye olmanın ötesinde gizli kalan travmaların, politik çürümenin ve adaletin sınırlarının romanı.

Mars Siyahı okurun algısıyla ve karakterlerin karanlık geçmişleriyle oynayan, kolay kolay unutulmayacak bir polisiye.

Batuhan Cantürk, klasik polisiye kalıplarını kırarak politik gerilimi her an yaşatan, çokkatmanlı bir anlatı kuruyor. Kimin av, kimin avcı olduğunu sürekli değiştiren yapısıyla bu roman sadece çözülmesi gereken bir bulmaca değil, aynı zamanda yüzleşilmesi gereken bir geçmiş.

Mylos Kitap
9 786255 522177
POLİSİYE
290TL
KDV'den muaftır.
mylosyayingrubu.com • bilgi@mylosyayingrubu.com

